

Кони Мейсън

A romantic illustration of a man and a woman in a harem-style setting. The woman has long, flowing blonde hair and wears a light blue, off-the-shoulder dress with a gold headband. The man has long dark hair and a mustache, and is shirtless, wearing a gold necklace with a large circular pendant. They are embracing and about to kiss. The background is dark and moody, with a red cushion visible at the bottom right.

ШЕЙХ

Кони Мейсън

Шейх

ПРОЛОГ

Мароко, 1673

Шейх Джамал абд Табит слезе по мостчето на пиратския си кораб „Корсар“ и се загледа в хълмовете, издигащи се като амфитеатър над голямото пристанище Танжер. Беше доволен, че отново си е у дома след едногодишното гостуване при майка си в Англия. Не му хареса обаче, че още със стъпването на брега моментално го обградиха рояк войници на султан Мулай Исмаил.

– Какво означава това? – запита Джамал с тих, но авторитетен тон. Тези, които го познаваха, се бяха научили да внимават, щом чуят шейха да говори с този студено заплашителен, приглушен глас. – Да не съм арестуван?

Един едър мъж, чиято кожа лъщеше като полиран абанос, пристъпи напред.

– Не си арестуван, шейх Джамал. Нашият велик султан Мулай Исмаил желае незабавно да отидеш при него.

Тъмният поглед на Джамал се спря застрашително върху султанския капитан, когото той добре познаваше. Армията на Исмаил се състоеше от над пет хиляди африкански пленници. Войниците му бяха добре известни със свирепата си преданост към султана, със силата и бойните си умения.

– Току-що стъпих на брега след дълго пътуване, капитан Хасдай. Трябва първо да се погрижа за разтоварването на кораба. Това не може ли да почака?

– Носиш ли плячка? – заинтересува се Хасдай.

– Достатъчно, за да задоволи дори султана. Срегнах три испански галеона, два край бреговете на Португалия и един в Гибралтарския пролив. Газеха дълбоко във водата, натоварени със съкровища. Султанът ще получи полагаемата му се част.

– Имам нареждане да те заведа незабавно в кралския дворец в Мекнес. Много неща се случиха, докато отсъстваше, и султанът има нужда от услугите ти.

Джамал си спомни разкошния си бял мраморен дворец, разположен точно на запад от Мекнес в един пищен оазис – дворец, който той наричаше Рая. Не беше виждал дома си повече от една година. Затвори очи и си представи оградения със стени палат, потъналите в зеленина

градини, подхранваното от един извор езеро, чиято кристално синя вода искреше като милион диаманти. Представи си наложниците, които с нетърпение очакваха завръщането му, и изведнъж ужасно се ядоса на султана, задето така наложително изисква присъствието му.

– Кажй на султана, че ще дойда веднага щом ми е възможно.

– Ще дойдеш веднага – повтори неотстъпчиво Хасдай. Беше получил заповеди и изпълнението им означаваше смърт. Султан Исмаил не беше човек, на когото може да се противоречи. Мрачният и капризен властник очакваше незабавно послушание от поданиците си.

Джамал знаеше кога да отстъпи елегантно.

– Дай ми време да се преоблека и да се разпоредя да откарат моето имущество в Рая.

Без да чака отговор, се обърна и се върна на кораба. Харун, лейтенантът на Джамал и най-довереният от всичките му хора, го посрещна на горната палуба.

– Какво има, Джамал?

Тъмните вежди на шейха се срещнаха в гневна бръчка.

– Трябва веднага да отида в Мекнес. Знаеш как да разпределиш плячката. Прати веднага дела на султана в Мекнес, а моята част да се закара в Рая и да се заключи в подземията. Раздели останалото между хората на борда. Чакай ме в Рая. Ще ти пратя съобщение, ако имам нужда от войниците ти.

– Ще стане както казваш, господарю.

След двадесет минути Джамал слезе на брега, за да се присъедини към капитан Хасдай и хората му. Беше свалил европейските си дрехи, тесен панталон, ленена риза и жакет, и ги бе заменил с широка бяла роба, наричана джелаба, широки шалвари и риза, пристегнатата на врата. Гъстата му чуплива коса бе покрита с бяла чалма.

– Султанът иска да ти подари един кон – каза Хасдай, когато един от неговите хора се появи, водейки чудесен черен арабски жребец. – Името му е Касем, бързият. Своенравен е, но султанът смята, че ще се справиш с него.

Джамал изгледа с възхищение неспокойно пристъпващия на място кон. Това беше наистина щедър подарък. Султанът сигурно искаше от него нещо много важно, щом беше решил да се раздели с такова красиво животно. Коженото седло беше великолепно, също като сбруята и юздите, инкрустирани с прекрасни скъпоценни камъни.

Касем пръхтеше и танцуваше, докато Джамал се качваше на седлото му, мятеше глава насам-натам, но шейхът беше на висота и бързо

успя да подчини коня на волята си. Хасдай наблюдаваше великолепното животно, държейки се на доста голямо разстояние от жребеца, чието диво пръхтене и риене с копита плашеха по-кроткия кон.

След миг Джамал заби пети в хълбоците на Касем и препусна, оставяйки Хасдай и другите да гълтат праха след него. Победоносният му смях предизвика усмивки по лицата на неговите хора. Повечето от тях бяха служили достатъчно дълго при Джамал, за да се научат да уважават дивата му природа, върховното му пренебрежение към опасността, надменността и понякога дори безскрупулността му. Те познаваха и безпределната му лоялност, и непоколебимата му почтеност, затова му прощаваха някои по-грубички качества.

Изпреварил султанската армия, Джамал стигна до столицата на султана, град Мекнес. Мина през тройната защитна стена и влезе в стария град – медината. Докато си пробиваше път през тесните ѝ улици, за да стигне двореца в казбата – укрепената градска част, той мимоходом се наслаждаваше на гледките и шумовете на пазара. Мъже удряха барабани, лютни и флейти пръскаха приказни звуци, които толкова му бяха липсвали в последните месеци. Миризмата на сочните меса, които се печеха върху откритите мангали, караше устата му да се изпълва със слюнка. От време на време се спираше, за да се посмее на номерата на маймуните, яхнали раменете на господарите си. Колко му беше липсвало това, докато бе стоял в Англия.

Влезе в двореца през великолепно построената порта Баб Бердейн. Капитан Хасдай яздеше до него, докато минаваха покрай житниците на султан Мулай Исмаил и Християнския затвор. В едно голямо подземие гниеа пленниците европейци, които денем работеха по строежа на укрепленията. Не спря, за да се възхити на фините мозайки или на добре поддържаните градини, а скочи от седлото ѝ мина под позлатения свод, откъдето се влизаше в двореца.

– Насам, шейх – каза Хасдай и го поведе през просторни стаи и дълги коридори, покрай стражи, застанали мирно, и молители, очакващи аудиенция със султана.

Джамал бе влизал достатъчно пъти в двореца, за да знае, че го водят в частните покои на султана, а не в официалната приемна зала, където се вършеха повечето държавни дела. Стъпките на подкованите му ботуши отекваха звънко по студения мраморен под, докато минаваше покрай огромните негри, застанали на пост, и влизаше в светая светих на султана.

Мулай Исмаил, нисък, набит мъж на средна възраст, с остри черти

и гъста черна брада, седеше на една възглавница, обкръжен от ято ослепителни жени. Многобройните му съпруги и наложници се славеха като едни от най-красивите жени на света. Всяка беше единствена по рода си. Цветът на кожата им варираше от млечнобял до абаносовочерен. Но Джамал съсредоточи вниманието си върху самия султан.

– А, шейх Джамал, пристигна най-сетне – каза Мулай Исмаил и му махна да се приближи.

Джамал се приближи към трона, поклони се почтително и запита:

– Защо бях повикан без всякакви обяснения? Трябваше да оставя разтоварването на кораба в ръцете на моите хора, за да се подчиня на заповедите ти. Това не можеше ли да почака?

Ако Исмаил нямаше такава нужда от помощта на Джамал, резките му думи щяха да го оскърбят. Но Джамал беше силен шейх, наследил титлата от покойния си баща, и верен поданик на исляма и султана. Макар че носеше чужда кръв във вените си, кръвта на майка англичанка, той следваше предписанията на Аллаха и Исмаил много го ценеше като свой съюзник.

Това, което Джамал вършеше в открито море, носеше на Исмаил така необходимите доходи. Пиратските му набези бяха прочути по целия Варварски бряг. Исмаил нямаше причина да се съмнява в лоялността на шейха или да я поставя под въпрос.

– С нетърпение чаках завръщането ти – каза леко намръщен султанът. – Имам нужда от теб, Джамал. Берберският кадия Юсеф абу Селим ме ограбва. Той и войниците му нападат всички кербани, които влизат или излизат от Мекнес, а после се скриват в укрепените си селища в планината Риф, за да избягат от войската ми. Междувременно аз търпя големи загуби.

– Берберите винаги са били трън в петата на всеки халиф и султан, още откакто арабите покориха страната им – отвърна Джамал. – Мекнес някога е бил техен. Градът е наречен на името на едно голямо берберско племе, мекнаса, което го е основало. Искат да си върнат земите. Баща ми загуби живота си, воювайки с берберите на твоя страна.

Султанът кимна тържествено, признавайки загубата на Джамал.

– Докато обсъждаме това, да се подкрепим. Оставете ни – заповяда той на жените си.

Те побързаха да се отдалечат, поглеждайки с възхищение красивия шейх, докато се разотиваха по стаите си.

Джамал седна с кръстосани крака на една възглавница срещу султана, докато слугинята настаняваше помежду им поднос с медени

сладкиши. Един старец донесе мангал, горещи въглени и чайник, за да сvari пресен ментов чай. След като сложната церемония по запарването на чая привърши, той напълни две малки чашки с ароматната напитка и излезе от стаята с множество поклони.

Исмаил отпи предпазливо от горещия чай, после запита:

– Как е майка ти?

– Здрава е. Още не може да прежали баща ми.

– Все така красива ли е, както си я спомням?

– Дори по-красива става с възрастта. Но ти не си ме повикал тук, за да говорим за майка ми.

– Така е, наистина. Знам, че не обичаш особено много берберите. Затова те избрах да ми помогнеш да ги покоря. Искam от тебе да плениш берберския кадия Юсеф. Ти си хитър и опитен, точно човек, какъвто ми трябва, за да ги превие. Сандъците ми се изпразват, докато Юсеф и племето му богатаят.

– Берберите вече години наред воюват против тебе – съгласи се Джамал. – Бунтуват се против високите данъци, които им налагаш. И искат да си върнат града. Ако всички отделни племена се съберат заедно, вероятно ще могат да си възвърнат земите. За щастие, те се бият на отделни групички.

– Трябва да отделям време и пари, за да ги държа в покорство, а можех да направя така, че народът ми да стане по-богат и да търгувам с чужденците. Юсеф абу Селим трябва да бъде унищожен. Той е вождът. Ако няма своя кадия, племето му остава без водач и без посока.

– Трябва да си ида у дома при жените си – възрази Джамал. – Пътуването ми беше много дълго. Това не може ли да почака?

– Жените ти могат да чакат, но не и аз – каза Исмаил. – Ще бъдеш щедро възнаграден, ако поемеш тази мисия.

Не ми трябва твоите пари. Имам си достатъчно. Трите испански галеона, които пресякоха пътя ми, бяха догоре натоварени със злато и платина. Твоят дял ще пристигне в Мекнес със специален керван.

– А! – каза Исмаил и черните му очи блеснаха. – Богат керван, казваш? Юсеф няма да може да устои на такова изкушение. Армията ми е на твое разположение, Джамал. Ако не можеш да ми донесеш главата на Юсеф, поне намери начин да го спреш, за да не напада керваните ми.

Красива като слънцето и звездите, Зара седеше, стройна и висока, на своята бърза ездитна камила, а характерната синя дреха на племето ѝ се развяваше около тънката ѝ фигура. Гъвкава като извивките на тъмнокафявата планина Риф, Зара беше великолепна представителка на войнствените диви пустинни хора, познати като синьото племе. Притежаваше сърце на лъв, душа на непреклонен берберски боец за свобода и меко, закръглено тяло на жена.

Обградена от баща си Юсеф, кадия на племето им, и от годеника си Сайед, военачалник на вожда, Зара втренчи ярко-зелените си очи в кервана, който бавно напредваше по виещата се пътека под тях. На фона на далечните планини със заснежени върхове керванът пътуваше към кралския град Мекнес.

– Ето го, татко – каза възбудено Зара. – Това трябва да е керванът с дела на султана от пиратската плячка, точно както ни каза шпионинът.

Юсеф, красив мургав мъж в разцвета на дните си, около четиридесетгодишен, се усмихна снизходително на нетърпението на дъщеря си. Винаги се случваше така с нея. Зара, златокосата му красавица, яздеше винаги до него, още откакто бе станала на тринадесет години, а сега, вече двадесетгодишна, беше толкова войнствена и жадна за сражения, колкото и най-изпечените му бойци.

– Внимавай, дъще – предупреди я Юсеф. – Успехът ни винаги е зависел от това, да надхитряваме враговете си. Не трябва да действаме прибързано.

– Чуй вожда, Зара – посъветва я Сайед. – Ако шпионинът ни е имал право за богатия товар, възнаграждението ще си струва чакането. Пиратската плячка ще даде на народа ни средства да продължи борбата.

Зара едва сдържа нетърпението си. Дори камилата ѝ усещаше нейното въодушевление и затанцува на място. Зара дръпна юздите и вперилострия си поглед в бавно напредващия керван.

– Като че ли всичко е наред, татко – каза тя, поглеждайки към съплеменниците си. Облечени в сини роби, мъжете от синьото племе бяха въоръжени до зъби и готови за битка. – Всички чакат само твоя сигнал.

Юсеф и Сайед си кимнаха мълчаливо. Тогава Юсеф вдигна ятагана си и рязко замахна във въздуха. След сигнала свирепите бойци се спуснаха по склона към беззащитния керван, размахвайки ятагани и копия, а

нечовешките им крясъци се разнесоха като страшно предизвестие на неотвратимата съдба.

– Идват – изрече възторжено капитан Хасдай.

– На конете! – викна Джамал и скочи на седлото на Касем.

– Сто от най-дивите воители на султана веднага се подчиниха на заповедта на шейха, жадни да срещнат в битка берберските бойци.

Опитен в ръкопашния бой, Джамал изчака мъжете от синьото племе да стигнат достатъчно близо до кервана, за да даде сигнал за нападение. Ако го бе дал секунда по-рано, берберите щяха да имат време да се оттеглят. Но заповедите на султана бяха точни. Той искаше Юсеф мъртъв, а племето му унищожено.

Касем се спусна по склона към кервана, жадуващ битката също като господаря си.

Възбудата бушуваше в тялото на Зара. Кръвта препускаше бурно във вените ѝ. Мирисът на победата изпълваше ноздрите ѝ. По време на нападение рядко се стигаше до истинска битка. Водачите на камили бяха всеизвестни страхливци, нежелаещи да се бият, за да опазят имуществата на султана. Малцината войници, пратени за охрана, обикновено се разбягваха, щом видеха свирепите бойци от синьото племе, яхнали бойни камили и размахали лъскави ятагани. Зара забеляза с удовлетворение, че този керван изглежда дори още по-зле охраняван от предишните. Само шестима войници се виждаха зад натоварените животни.

Яздейки плътно до Юсеф и Сайед, Зара внезапно се смути, когато изведнъж накара камилата си да спре.

– Чакай, дъще! – викна Юсеф, усещайки опасността, която Зара не можа да предугади.

Но предупреждението му дойде твърде късно. В мига, преди да издаде вика си, Джамал и неговите хора се стовариха на главите им. Бяха много повече от тях. Юсеф нямаше как да избяга.

Първата грижа на вожда беше за любимата му дъщеря. Макар че тя бе яздила с него безброй пъти в миналото, Юсеф знаеше, че нападение над керван не е проста работа. Сега бяха попаднали в засада. Много мъже щяха да паднат мъртви, но той се боеше за живота на Зара.

– Бягай, Зара, бягай бързо!

Неочакваната съпротива стресна Зара. Баща ѝ, Сайед и бойците от синьото племе вече се биеха с войниците на султана. Тя чу предупреждението на баща си, но не го послуша. Как би могла, когато любимите ѝ хора се биеха за живота си? Изведнъж тя зърна облечен в бяло мъж, яхнал мощен черен жребец, който се насочваше към баща ѝ. Юсеф беше

обърнат с гръб към нападателя; не виждаше атаката. Зара изобщо не се замисли; баща ѝ беше в опасност и тя трябваше да го спаси.

Реагирайки инстинктивно, тя подкара камилата си право към нападателя, отбивайки атаката, за да може Юсеф да избяга. Лицето на вожда се сгърчи от ужас, когато видя Зара да се впуска във вихъра на битката. Уплашен за живота на дъщеря си, той даде сигнал за отстъпление. Макар че рядко чуваха такъв сигнал, бойците от синьото племе моментално се пръснаха и се стопиха зад околните хълмове.

Джамал разбра какво става и изригна една ругатня.

– Кълна се в брадата на Аллаха, не ги оставяйте да избягат!

Защитена между Сайед и Юсеф, Зара препусна към планините и оградените с високи зидове крепости. Чу тропота на преследвачите и се осмели да хвърли поглед назад през рамо. Това, което видя, накара кръвта да замръзне във вените ѝ.

Един боец негър бе успял да извади от строя камилата на Сайед, посичайки сухожилията на задните ѝ крака. Сайед падна на земята и войникът скочи върху му, преди той да се беше освестил. Борбата беше жестока и кратка. Като в червена мъгла Зара видя как ятаганът на негъра блесна подобно на мълния, първо нагоре, а след частица от секундата надолу, към Сайед. Годеникът ѝ бе посечен без никаква милост.

Зара изпищя сърцераздирателно и в главата ѝ настъпи празнота, преливаща от гняв, който ѝ пречеше да мисли ясно. Не можеше да го остави да умре. Обърна камилата и се втурна към годеника си, но изведнъж спря като закована и скочи веднага на земята. Извади ятагана и се хвърли към войника, който бе посякъл Сайед.

Юсеф, смятайки, че дъщеря му и Сайед са зад него, нямаше представа какво се е случило. Преследван от султанските войници, той се отдалечаваше все по-навътре в планините, очаквайки Зара и Сайед да дойдат при него на тайното им място за срещи. Конете не можеха да се мерят с превъзходните им бойни камили и той скоро се изплъзна от преследващите го войници.

Джамал видя мъжа от синьото племе да пада под ятагана на Хасдай, видя как другарят му се притече на помощ и не можа да не се възхити на героичната постъпка, колкото и да беше безнадеждна. Разпозна стройния млад бербер – един от онези, които охраняваха кадията. Смелият младеж от синьото племе бе лишил Джамал от подаръка за султана – главата на неговия неприятел.

Зара веднага разбра, че Сайед е на косъм от смъртта. Като избягна ловко оръжието на негъра, тя се хвърли върху Сайед, молейки го да не

умира, искайки да му даде от собствения си живот. Войникът изруга и вдигна ятагана си високо над главата на Зара. Но тя нехаеше. Приятелят ѝ от детските години лежеше в агония и нямаше да го остави сега, дори това да означаваше собствената ѝ смърт.

Нещо в тази самоотвержена постъпка трогна дълбоко душата на Джамал. Той препусна към нещастния берберски младеж и викна на Хасдай да спре. Войникът реагира със секунда закъснение; ятаганът му беше започнал да се спуска надолу. В последния миг той успя да се дръпне, но плоското на острието му се стовари с оглушителен удар върху тила на Зара.

Зара видя приближаващия се с мълниеносна бързина ятаган и предаде душата си в ръцете на Аллаха. Ударът, който получи, макар и не смъртоносен, я събори в безсъзнание.

Джамал слезе от коня и се вгледа в прострения младеж. Странно чувство на предопределеност пропълзя като внезапна тръпка по гърба му. Но не видя нищо необичайно в човека. Малко по-слаб, не толкова мургав като другарите си, той изглеждаше доста крехък за тази необикновена смелост, която бе проявил в защита на умиращия си събрат. Любопитството накара шейха да коленичи при изпадналия в безсъзнание младеж от синьото племе, прострян върху тялото на мъртвия си съплеменник. Джамал хвана Зара и я обърна по гръб.

– Та това е само един голобрад хлапак! – възкликна той, след като разгледа внимателно гладкото лице на бербера.

Кожата му беше светла и без нито едно петънце или белег, като на новородено бебе. Веждите бяха с цвета на тъмен мед, деликатно извити. Устните му бяха доста пълни и чувствени, за да бъдат взети за мъжки. Брадичката леко се издаваше под изящно скулптирани скули. Джамал зърна кичур медноруса коса, изплъзнал се изпод тюрбана, и веднага го жегна подозрение, че този бербер не е това, за което се представя. Ако не грешеше, сините дрехи криеха тяло на жена.

Както много бербери, емигрирали в Африка от по-северни области, европейското наследство на Зара си личеше по бялата кожа, русата коса и фино скулптираните черти. Не можейки все още да повярва, че жена с такава неземна красота язди наред с берберските воители, Джамал трябваше да се убеди, че очите му не го лъжат. Посегна под дрехата ѝ и ръката му обгърна една нежна, заоблена гърда, а пръстите му започнаха да изследват формата и големината ѝ. Той се усмихна и я притисна леко, забелязвайки, че твърдото възвишение точно се вмести във вдлъбнатината на дланта му. По-нататъшните му проучвания откриха едно твърдо,

стърчащо зърно, нежно набъбнало, което много му хареса. Затвори очи, представяйки си колко чудесно щеше да бъде да го засмуче. Колко неземемен щеше да е вкусът му.

Горещо. Зара се събуди от едно изгарящо усещане, което нямаше нищо общо с болките в главата и. Отне ѝ няколко секунди, за да разбере, че някой я опипва. Отвори очи и ахна, виждайки един облечен в бяло демон да се надвесва над нея, а тъмният му, страстен поглед я пронизваше с нескривана чувственост.

Дъхът излезе като съсък през зъбите ѝ.

– Назад убице!

Търсещата ръка на Джамал замря.

– А, красавицата се събуди. – Дръпна нерешително ръце, вгледан в сърдитите ѝ зелени очи. – Коя си ти? Как така една жена язди с мъжете от синьото племе?

Зара докосна главата си и изстена. Изненада се, че е още жива. Опита се да стане и едва успя да се надигне на лакти. Погледът ѝ се спря върху падналия ѝ любим, прострян в праха, с кръв, която изтичаше в бесплодната суха земя. Тя се опита да припълзи към него, но Джамал я възпря.

– Мъртъв е.

– Хиена! Песоглавец! Камилска фъшкия! Сайед беше твърде добър, за да умре така!

Джамал се намръщи. Нямаше представа защо отношенията между тази жена и мъртвия мъж го притесняват.

– Какъв ти беше?

– Годеник. А ти го уби!

Тя се опита да сграбчи ятагана му, който беше извън обсега на ръцете ѝ, но обувият в ботуш крак на Джамал притисна китката ѝ към земята.

– Убил съм много мъже, но не и този. Годеникът ти е знаел какво прави, когато е нападнал кервана на султана. Коя си ти? Твоят мъж не си е изпълнявал задълженията спрямо тебе. Жените не яздят заедно с воините.

Зара почервеня от възмущение.

– Може би арабските жени не яздят, но аз съм берберка. Сайед не би могъл да ме спре. Само кадията има това право, а баща ми уважи моето желание да дойда с тях.

Джамал замълча, премисляйки думите на Зара. И се усмихна. Усмихката му беше всичко друго, само не и приятна.

– Благословен да бъде Аллах за моя огромен късмет. Като че ли съм пленил дъщерята на Юсеф.

Зара твърде късно осъзна грешката си. Разкривайки самоличността си, тя бе изложила и себе си, и баща си на невероятна опасност. Пленяването ѝ щеше да накара Юсеф да тръгне да я спасява, а това би могло да се окаже съдбоносно. Нейният похитител изглеждаше доста интелигентен, за да повярва на лъжа, затова тя не го оскърби с прикриване на самоличността си.

– Аз съм принцеса Зара, дъщерята на кадията Юсеф. А ти кой си?

Изумен от дързостта ѝ, Джамал се втрени в нея. Арабските жени никога не се появяваха пред хора незабулени и никога не говореха така смело с мъжете. Но пък берберските жени не следваха правилата, които арабските мъже налагаха на своите съпруги, дъщери и наложници, задължавайки ги да се подчиняват. Когато най-накрая си възвърна способността да говори, изрече:

– Аз съм шейх Джамал, верен поданик на Аллага и на султана. А ти, принцесо, си моя пленничка.

Хвана я за ръката и я изправи на крака, смаян от ръста ѝ. Макар че той беше доста по-висок, тя му стигаше до брадичката. Арабските жени бяха нисички и склонни към напълняване. Арабските мъже обичаха жените им да бъдат закръглени, пълнички и покорни. Тази разкошна и остроезична берберска принцеса не притежаваше нито едно от тези качества; тя може би и не знаеше какво означава думата покорство. Но въпреки всичко нейната женственост не можеше да се постави под съмнение. Търсецата му ръка бе открила нежна жена под измамната външност на синята роба.

Щом се изправи на крака, Зара се олюля. Чувстваше главата си като натежала диня, готова да се пръсне. Като видя състоянието ѝ, Джамал я грабна на ръце.

Въпреки че беше замаяна, Зара се възпротиви с все сили.

– Не! Не можеш да оставиш Сайед на дивите зверове да го разкъсат! Няма да ти позволя.

Никак не ѝ се искаше да проявява слабост пред надменния шейх, но не можа да се въздържи. Сълзи избиха в очите ѝ и се търкулнаха по бузите. Тя почувства мокрота по лицето си и премига смутено.

Красив и смел, Сайед бе нейният най-добър приятел и защитник от както се помнеше. Двамата щяха вече да са женени, ако тя не беше отложила сватбата, за да може още малко да язди редом с баща си. Знаеше, че щом се ожени, Сайед ще настоява тя да си остане в селото заедно

с другите жени. А когато заченеше детето му, вече нямаше да може да язди заедно с мъжете.

Сълзите бяха последното, което Джамал очакваше от тази горда принцеса. Но той си спомни, че мъртвият беше нейният годеник, и с изненада се чу да казва:

– Ще се разпоредя мъртвите да бъдат погребани в общ гроб.

Зара искаше да има време да скърби за Сайед, да остане край него и да му прошепне своето „сбогом“, но нямаше да моли за нищо този надменен арабски шейх. Когато нейният народ си възвърнеше властта, тя щеше да направи така, че шейх Джамал да си получи заслуженото наказание.

Мислите на Зара бяха прекъснати от появата на капитан Хасдай, който съобщи, че берберите са избягали. Тъй като Зара не видя никакви пленници, предположи, че баща ѝ се е спасил. Вестта на Хасдай потвърди предположенията ѝ.

Негърът говореше на Джамал, но погледът му все бягаше към Зара, която Джамал още държеше на ръце.

– Всички избягаха, господарю, включително Юсеф.

– Не сме си пропилили деня, капитане. Султанският керван е непокътнат, а дъщерята на Юсеф е наша пленница.

– Дъщеря му! – Погледът на Хасдай се плъзна по Зара с нескриван интерес. После той пусна широка усмивка. – На султана това много ще му хареса. Ще се връщаме ли вече?

– Да, връщаме се в Мекнес. Остави няколко души тук да погребат мъртвите и да приберат ранените.

– Пусни ме да остана при Сайед! – замоли се Зара, забравяйки гордостта си. – Искам да го оплача.

Джамал бе проявил цялата милост, на която беше способен. След като Хасдай отиде да предаде нарежданията на шейха, Джамал настани Зара на седлото на коня си и се качи зад нея. Държейки с едната ръка юздите, притиснал с другата пленницата до себе си, той насочи Касем към Мекнес.

Топлината на стройното тяло на Зара, извивката на нежната ѝ талия под ръката му, натискът на стройните ѝ хълбоци до слабините му накараха Джамал болезнено да осъзнае женствеността ѝ. Ръката му я стисна по-здраво, прилепяйки я още по-плътено до него.

Зара седеше стегната, държейки се възможно най-далече от надменния шейх, а стойката ѝ и вирнатата ѝ брадичка ясно говореха колко голямо презрение изпитва към него.

Възможно ли беше да я пречупи, запита се Джамал, развеселен от нейното отношение. Искрено се съмняваше, но щеше да се опита. Зара беше твърде горда и безсрамна като за жена. Трябваше да се научи да се покорява, да узнае какво значи да се подчинява на своя господар. Джамал се намръщи, спомняйки си, че удоволствието да се възползва от стройното тяло на Зара принадлежи на султана. И той му честити в душата си без никаква завист.

Когато Зара най-накрая се отпусна до него, Джамал разбра, че или е заспала, или е изпаднала в безсъзнание. Беше получила ужасно силен удар по главата и навярно беше сериозно ранена, осъзна той. Тази упорита жена никога нямаше да му даде удовлетворението да покаже колко зле е всъщност. Той я притисна към себе си и заби шпори в хълбоците на Касем.

Зара се събуди след малко от люлеенето на седлото на коня и осъзна, че все още е пленница на по-силния от нея шейх. Аллах да ѝ прости, но тя би могла да го убие без никакво угризение заради това, което ѝ бе сторил. Изглежда го втренчено през рамо и процеди:

– Много ме стискаш.

Той само се усмихна и разтвори длан, прилепяйки я до корема ѝ, така че върхът на палеца му подразни долната част на гърдата ѝ.

– Дърт пръч! Безсрамник! Нямах право да ме докосваш.

– Имам пълното право. Ти си моя пленница.

Това изявление остави кисел вкус в устата му. По закон принцеса Зара принадлежеше на султана. Не беше негова.

Как щеше да постъпи Мулай Исмаил с нея, запита се той. Ще я направи част от харема си? Султанът вече имаше повече жени, отколкото би могъл да „уважи“. Но Исмаил беше лукав човек; може би щеше да я използва като примамка, за да залови баща ѝ. Нямаше да ѝ бъде лесно да живее като пленница на Исмаил. Султанът беше изключително жесток и отмъстителен.

Зара се осмели да хвърли още един поглед през рамото си към Джамал. Той като че ли беше потънал в собствените си мисли и тя се възползва от това, за да го проучи. Косата му беше скрита под белия тюрбан, но съдейки по цвета на тъмните му мигли и вежди, Зара реши, че и тя е тъмна. Кожата му беше по-скоро бронзова и тя предположи, че тъмният ѝ цвят се дължи на слънцето, а не е естественият му тен. Очите му бяха тъмни и непроницаеми, не в някакъв мътен кален цвят, а с чистата чернота на пустинната нощ.

След като огледа безмълвно лицето му, Зара за кратко се

съсредоточи върху тялото на Джамал, което не можеше да види, но доста ясно усещаше. Беше необикновено силен; тя усещаше силата му по твърдостта на гърдите и бедрата, притискащи се до нея, и по ръката, обвита около кръста ѝ, която толкова леко я удържаше на място. Той владееше буйния си кон така, сякаш се бе родил на седлото. Шейх Джамал беше мъж, с когото трябваше да се съобразява, реши Зара. Трябваше да прибегне до хитрост, за да му избяга, но с волята на Аллаха щеше да го постигне.

Пътувайки през невисоки кафяви хълмове, през горички от мимоза, коркови и маслинови дървета, те спряха за малко при един извор, за да напълнят меховете от козя кожа. Зара пи жадно от предложението ѝ мях и прие шепа маслини и парче козе сирене от Джамал. После продължиха, докато мракът покри земята и Джамал спря коня си. Бързо стъкна огън и запари ментов чай. Хапнаха малко маслини, хляб и сирене от торбата му и поляха храната с освежителния ментов чай. После Джамал постла одеялото си на земята и легна, показвайки на Зара, че трябва да заеме мястото си до него.

Въпреки неимоверно горещите дни, нощите бяха студени и Зара би приела с радост топлината на едно одеяло, но тя нито вярваше на Джамал, нито го харесваше, само се чудеше каква ли гадост е способен да ѝ направи тази нощ.

– Хайде, Зара, лягай тук до мене. Уморен съм и само ако те държа до себе си през цялата нощ, ще съм сигурен, че няма да ми избягаш.

– Допирът ти ме отвращава – каза Зара, потръпвайки. – Стига ми, че съм принудена да яздя с тебе. Няма да легна до тебе.

– Значи искаш да ти вържа ръцете и краката и да те оставя да спиш на студената земя?

– Да, ако така няма да усещам ръцете ти.

Очите на Джамал се присвиха опасно.

– Харесваше ли ти да усещаш ръцете на Сайед?

Дъхът излезе като съсък от дробовете ѝ.

– Не смей да се сравняваш със Сайед. Да, много ми харесваше да усещам ръцете му.

Знам, че берберските жени не се подчиняват на никакви ограничения. Един арабин би убил съпругата си, ако тя не дойде при него девствена. Колко мъже си приемала досега между сладките си бедра, Зара?

– Не ме съди, магарешки принце – изфуча Зара. – Берберските жени са свободни да обичат когото си искат. Колко наложници имаш, за да подслаждат нощите ти? Колко робини за леглото държиш в

домакинството си? Аз няма да бъда робиня на никой мъж. Берберските жени избират сами мъжете, на които да отдадат телата си.

Джамал стисна устни. Никога не беше чувал жена да говори така открито или с такава страст. Думите на Зара разклащаха самите основи на ислямските учения. В арабския свят жените бяха поучавани да бъдат послушни и да се покоряват на мъжете. Аллах беше пратил жените на земята за удоволствие на мъжа и за да му раждат деца. Те живееха в хареми, отделно от мъжете, и покриваха лицата си, когато се появяваха на публично място. Предназначението на техния живот беше да доставят удоволствие на своите господари, а някои, по-специално наложниците, бяха доста умели в това изкуство. Те не правеха почти нищо, освен да си угаждат с храна и сладкиши и да се забавляват с луксозните неща, които им доставяха съпрузите или господарите им.

Майка му, естествено, беше изключение от тези правила, спомни си Джамал. Баща му бе опразнил харема си по нейна молба и не беше вземал други наложници или съпруги, след като тя бе дошла при него като млада английска пленничка. Двамата бяха имали истинска любов и баща му не беше пожелал вече никакви други жени. След неговата смърт в битка с берберите майка му беше свободна да прави каквото си пожелае. Баща му бе пожелал така. Лейди Елоиз бе решила да се върне при своите в Англия. Джамал избра да остане в родното Мароко, но често пътуваше до Англия, за да се вижда с майка си.

Той усети леко съжаление към непокорната девойка, застанала пред него. Но съжалението не беше чувство, което си позволяваше да изпитва по-дълго. Султанът щеше да му вземе главата, ако допуснеше Зара да избяга.

– Отказваш ли да легнеш до мене? – запита той рязко.

– Да – каза Зара и упорито тръсна глава.

– Добре, така да бъде.

Джамал повика Хасдай да му помогне. Капитанът се появи почти мигновено.

– Принцеса Зара изяви желание да спи на студената земя, с вързани ръце и крака, за да не избяга. Погрижи се да изпълниш желанието ѝ.

Хасдай сграбчи грубо момичето за ръцете, събори я на земята и викна да му донесат въже. След миг заповедта му беше изпълнена и като че ли му стана много приятно да връзва китките и глезените на Зара, а после да увива въжето около тънката ѝ талия и да връзва здраво краищата му на гърба ѝ. Когато свърши, отстъпи една крачка и погледна въпросително към Джамал.

– Това е всичко, Хасдай. Сложи стражи и се погрижи останалите мъже да се устроят на лагер за през нощта.

– Удобно ли ти е, принцесо? – запита Джамал с безразличен тон.

Само да му беше казала, че й е зле, веднага щеше да я освободи. Не беше жесток по природа и не му харесваше да гледа жени да страдат.

Зара му се озъби.

– Толкова, колкото може да ми е сред глутница чакали.

– Тогава ти пожелавам приятни сънища – каза Джамал, уви се в одеялото и се обърна с гръб към нея.

Ругайки под нос, Зара се опита да се намести по-удобно, но каменистата земя под нея не й позволяваше подобно нещо. Всяко твърдо камъче се забиваше в нежната й плът въпреки дебелиите дрехи, с които беше облечена. А студът! Благословен да е Аллах, но той така проникваше в костите й, че чак я заболя. Погледна към Джамал, легнал недалече от нея, и си пожела той да се провали в ада. Но в края на краищата се унесе в неспокоен сън.

Джамал се събуди през нощта от усещането, че някакъв пламтящ мангал се е опрял в гърба му. Обърна се и откри нежните извивки на едно женско тяло, прилепено до него, което поглъщаше топлината му. Усмихна се тъжно. Колкото и горда да беше тази жена, несъзнателно в съня си бе потърсила топлината на тялото му. Поддавайки се на повелята на плътта си, той я привлече до гърдите си, покри себе си и нея с одеялото и я прегърна плътно.

Зара се събуди и въздъхна, отпусната в блажена топлина, усещайки как някаква приятна миризма се вмъква в ноздрите й. Опита се да се протегне, но разбра, че не може да помръдне нито ръцете, нито краката си, и се намръщи, когато изведнъж си спомни всичко, случило се предния ден. Сайед беше мъртъв, а тя беше пленена от шейх Джамал. И за да стане положението още по-лошо, беше плътно притисната до силното му тяло, а миризмата му, която я обгръщаше, замайваше сетивата й.

Зара се надигна рязко, смъквайки одеялото от Джамал. Той отвори очи и се вгледа в нея.

– Добро утро. Да не съм се успал?

Хвърли поглед наоколо и се убеди, че войниците му още не са се размърдали.

– Как съм се озовала тук, след като отказах да легна до тебе?

Той й се усмихна лукаво.

– Трябва да си си променила решението.

– Никога! Ти си ми враг. Плюя на тебе. Плюя и на султана ти.

Джамал притисна длан към устата ѝ. Гласът му беше студен и лишен от емоции.

– Ако бях на твое място, не бих се осмелил. Султанът не е толкова снизходителен като мене. Аз може и да не поискам главата ти заради такова оскърбление, но той ще го направи. Сега ще се държиш ли почти телно, или искаш да ти запуша устата?

Зара преглътна конвулсивно. Не се страхуваше от наглия шейх, но в този момент може би беше по-добре да се държи малко по-предпазливо, каквото не беше свикнала да прави, поне така се оплакваше баща ѝ. Кимна и Джамал освободи устата ѝ.

– Така е по-добре. – Той я изправи и развърза ръцете и краката ѝ. – Ей там има едни дървета, ако имаш нужда.

Зара кимна енергично. Мехурът ѝ вече щеше да се пръсне. Тръгна към дърветата, но спря, когато видя Джамал да тръгва с нея.

– Къде отиваш?

– Идвам с тебе, освен ако не искаш някой от хората на Хасдай да те придружи.

– Няма нужда.

Джамал вече се беше уморил от войнственото държание на Зара и ѝ го каза.

– Добре ще е да ми се подчиняваш. Животът ти зависи от моята благосклонност.

Зара предпазливо преглътна яростните възражения, които се канеше да изсипе, и продължи към дърветата, които Джамал ѝ беше посочил.

– Ще чакам тук – каза той и се облегна на дънера на едно дебело дърво. – Побързай, иначе ще дойда при тебе.

Зара се подчини, а в главата ѝ се въртяха мисли за хубава, продължителна баня и за друга храна освен маслините и сиренето. Но от Джамал и войниците му просто нямаше как да избяга. Трябваше да вярва, че баща ѝ и племето ще я спасят. А ако не можеха, щеше да приеме волята на Аллаха със стоическо примирение.

– Време е – подвикна Джамал, когато Зара се появи иззад дървото. – Войниците нямат търпение да потеглят, а и аз искам да си отида у дома. Много време ме нямаше. Ако не беше султанът и заповедта му да освободя света от берберското племе, щях да яздя сега по моята земя, да се радвам на жените си и да ям храна, достойна за владетел.

– Жал ми е за жените ти – каза Зара с леко презрение.

Джамал я изгледа.

– Защо говориш така?

– Нима не са затворени в харема? Нима не ги удостояваш с височайшето си присъствие само за да използваш телата им за задоволяване на страстта си?

Думите ѝ бяха сурови и осъждащи, което никак не му хареса. Коя е тя, че да му казва какво да прави и какво да не прави с жените си? Не че имаше кой знае колко жени. Държеше само три наложници и една старица, която да се грижи за тях. Прекарваше толкова време в морето, че не виждаше причина да пълни харема си с нови хубавици. Занемарените жени само щяха да създават неприятности в негово отсъствие. Но когато се върнеше, щеше да се наслаждава на разкошните им тела. Жените му бяха разглезени и задоволени; не бяха лишени от никакви удобства. Ако се чувстваха самотни в негово отсъствие, той се опитваше да възмезди това, като им донасяше скъпи украшения.

– Никой ли не ти е казал, че мъжете наказват съпругите си, ако езикът им е като жило на отровна змия? Говориш твърде дръзко за жена.

– Берберските жени са свободни да говорят и да действат както им харесва. Те показват лицата си, без да ги забулват, тях не ги държат насилствено в харема.

– Нищо чудно, че берберските жени са толкова безочливи – измърмори Джамал и метна към Зара поглед, в който ясно личеше презрението му. Опасно беше да се дава на жената толкова много свобода.

Когато се върнаха в лагера, войниците вече бяха възседнали камилите си и чакаха Джамал да се върне с пленницата. Той метна Зара на седлото и скочи зад нея. След миг кавалкадата вече препускаше към кралския град Мекнес.

2

Джамал и войниците на султана влязоха в старата крепост, гъмжаща от шумни тълпи хора и животни. Притиснал властно Зара до себе си, шейхът яздеше по тесните улички, които водеха към казбата и султанския дворец, мощна крепост, построена на билото на хълма, който се извисяваше над стария град.

Зара се възхищаваше на великолепните гледки и звуци, които я окръжаваха отвсякъде. Сукът, централният пазарен площад в стария град, беше калейдоскоп от ярки цветове и замайващи миризми. Деца и възрастни се тълпяха около разказвачите на приказки и магьосниците, докато на две крачки от тях танцьори извиваха телата си в красиви движения, а дресьори на маймуни и продавачи на вода се провираха сред сергиите с плодове и зеленчуци.

Тъй като бе прекарала почти цели си живот в своето родно село високо в планината Риф, Зара никога не беше виждала такава живописна смесица от гледки и звуци. Призивът на мюезина от минарето накара хората да замрат на място и да паднат на колене, обърнати с лице към Мека, свещения град и родно място на Пророка. Гласът на мюезина отекна над града и вярващите заповтаряха славословията в чест на Аллаха и неговите дела. След молитвата султанските войници продължиха пътя си към двореца.

Зара гледаше с интерес възхитителните султански градини, смаяна от невероятната им красота. Всякакви цветя и храсти растяха там, подредени в изящни фигури с ярки цветове. Когато стигнаха вратите на двореца, Джамал я свали на земята и също слезе от седлото. След миг двама стражи, облечени в широки панталони на ивици, къси жакети и наметала, отвориха портата. Зара спря за миг, за да разгледа украсените с рисунки стени и тавани, поддържани от високи мраморни колони, но Джамал я бутна да върви напред.

– Никога преди ли не си била в дворец, принцесо?

– Не и в такъв – призна Зара. – Може би бих живяла в такъв дворец, ако арабите не ни бяха откраднали градовете.

– Хайде, сигурен съм, че султанът е известен за пристигането ни и очаква да се явя пред него.

– Къде ме водиш?

– В харема. Там можеш да се нахраниш и да се освежиш, докато аз

говоря насаме със султана.

Зара замръзна на място.

– В харема ли? Никога през живота си не съм била в харем и нямам намерение да влизам там точно сега.

Още преди да беше изрекла тези думи, когато един дебел негър се приближи към Джамал и му се поклони ниско. Беше облечен в роба от фина коприна и обут в островърхи обувки от мека кожа. Лицето му беше обло и гладко, а изражението му – всичко друго, но не и работолепно.

– Аз съм Асад, главният евнух. Ще отведе робинята в харема и ще я доведе, когато Мулай Исмаил я повика.

Брадикката на Зара излетя предизвикателно нагоре.

– Никъде не отивам!

Асад я изгледа невярващо. Не беше виждал досега жена да се държи така.

– Тази жена трябва да се научи на добро поведение, господарю – каза негърът. – Казахте ли й, че султанът няма да позволи подобно неуважение от една жена? Човек не може току-така да му се противопоставя.

Джамал сграбчи ръката на Зара и я дръпна настрана.

– Асад е прав. Трябва да направиш каквато ти казват и да държиш приличен език. Мулай Исмаил е толкова ядосан на баща ти, че няма изгледи да прояви състрадание към дъщерята на Юсеф.

Зара преглътна сърдитото възражение, осъзнавайки, че няма да спечели нищо, ако се противопоставя на султанската прислуга.

– Мислех, че съм твоя пленница.

Джамал се вгледа в ярките ѝ зелени очи и си пожела да беше така.

– Не, никога не си ми принадлежала. Аз те плених от името на султана. След като му докладвам, ще те оставя в негова власт и ще се върна в дома си в оазиса. Не съм господар на съдбата ти.

– Ще се оправя със султана – изрече високомерно Зара и кимна на Асад. – Заведи ме където ти е заповядано.

Джамал я загледа да се отдалечава, вдигнала високо глава, вирнала предизвикателно малката си остра брадичка, и внезапен страх премина като вледеняваща тръпка по гърба му. Това упорито малко момиче не разбираше в каква опасност е изпаднало. Като знаеше колко е ядосан Исмаил на баща ѝ, Джамал не би дал и една смокиня за бъдещето ѝ. Само да можеше да ѝ запуши някак устата, би имало шанс животът ѝ да бъде пощаден, но това безочливо берберско момиче въпреки всичко щеше да намери начин да си каже думата. На султана не му трябваша жени

с остри езици и Джамал се боеше, че последиците никак няма да харесат на Зара.

За Зара харемът беше нещо, което никога не би допуснала, че съществува – подове, покрити с дебели вълнени килими, толкова яркочветни, че очите я заболяваха, стени, окичени с коприна и брокат, дивани, заметнати с богати кадифени покривки. А жените! Аллах, колко жени имаше тук! Ниски, високи, слаби, дебели, всичките бяха облечени в пъстроцветни дрехи от ефирна коприна, сатен и брокат.

Някои се излягаха по диваните или седяха на възглавници, струпани по пода. Други се къпеха съвсем голи в басейна с искряща вода в средата на голямата зала. Няколко прислужнички, облечени в груби дрехи, се суетяха насам-натам, изпълнявайки заповедите на господарките си. Асад кимна на една възрастна жена, която веднага дотича при тях.

– Бадрия отговаря за банята. Тя ще се погрижи да се освежиш и да се нахраниш, преди да се явиш пред султана.

Зара и Бадрия си размениха проучващи погледи. Бадрия проговори първа:

– Носиш дрехи на берберски боец.

– Да, аз съм берберски боец – отвърна гордо Зара.

Старата жена изведнъж смъкна покривалото от главата на Зара и дългата ѝ копринена коса с цвят на узряло жито се разпиля по раменете ѝ, стигайки почти до кръста. Бадрия я изгледа с нямо възхищение, любувайки се на съчетанието от издължени зелени очи, гладка златиста кожа и тая коса, която блестеше като слънчевия изгрев.

– Не познавам бойци, които да приличат на тебе, а аз вече дълго съм на този свят – призна Бадрия. – Коя си ти?

– Аз съм принцеса Зара, дъщерята на великия кадия Юсеф.

Дъхът на Бадрия излетя през стиснатите ѝ зъби:

– Ти си дъщеря на берберски вожд? Аллах да ни е на помощ!

Харемът не беше толкова откъснат от света, че Бадрия да не знае какво става отвъд стените. Имаше хиляди начини да го научи. Винаги можеше да подкупи евнусите и робите, за да ѝ носят важни сведения.

– Гладна съм – дръзко изрече Зара. – Донесете ми храна.

Жените, които бяха наблизко, се изкикотиха, като чуха господарския тон на новодошлата, но тайно се възхитиха на смелостта ѝ.

– Първо ще се изкъпеш, а после ще ядеш – каза Бадрия и набърчи нос, сякаш беше подушила нещо отвратително. – Воняш на кир и камилски лайна. Свали си дрехите. Ще ти намеря нещо прилично за обличане.

Зара с нежелание започна да сваля отличителните дрехи на племето си. Щом хвърлеше синята роба, щеше да заприлича на всички останали жени.

– Можеш да изгърсиш праха от дрехите ми, но ще съм облечена с тях, когато застана пред султана.

– Ти си една глупава жена – каза Бадрия. – Появиш ли се пред султана в мъжки дрехи, със сигурност ще го ядосаш. Ако искаш да му направиш впечатление...

– Не искам да правя впечатление на султана – заяви дръзко Зара, прекъсвайки Бадрия по средата на изречението. – Аз съм принцеса Зара, дъщерята на Юсеф. Добре съзнавам каква е съдбата ми. Не ме ядосвай, жено. Ще се изкъпя, ще се нахраня и ще се изправа пред султана в собствените си дрехи.

Бадрия никога досега не беше виждала по-упорито създание. Така да бъде, помисли тя недоволно. Поне се бе опитала да предпази това нахално берберско момиче. Не беше никак мъдро да предизвиква султана.

Зара позволи на Бадрия да я съблече, без да обръща внимание на възмутеното ахкане на старицата, когато видя, че Зара не е премахнала космите по тялото си.

– Какви мъже са тези бербери, че позволяват на жените си да оставят косми по телата си? – изсумтя Бадрия. – Лично ще се погрижа да се явиш пред султана гладка като новородено бебе.

В това отношение Зара знаеше, че берберите и арабите са на едно мнение. Берберските мъже обичаха жените си гладки, без нито едно косъмче и извънредно чисти. Но тя напоследък нямаше много време да се погрижи за себе си. Освен това никой мъж не я беше виждал без дрехи. Дори и Сайед. Досега на двамата не се беше удало да вкусят любовта си.

Зара сви рамене.

– Щом настояваш, ако това ще има някакво значение за двете ни. Не искам да се говори, че принцеса Зара е посрещнала смъртта си с нечисто тяло.

Докато отиваше към басейна, Зара се помъчи да не се смущава от погледите на султанските жени, които я оглеждаха с явен интерес. Помъчи се да не им обръща внимание, докато Бадрия натриваше цялото й тяло с мек ароматен сапун. След това надзорничката на банята взе една кесия от грубо платно и смъкнаха от кожата й пяната и мръсотията. После намаза ръцете, краката и слабините й с бледорозова течност, която след измиването остави тези места гладки и без никакви косми, като

у бебе. След това Зара се потопи в басейна, въздишайки от удоволствие, докато топлата, ароматизирана вода успокояваше тялото ѝ.

Бадрия изми косата ѝ няколко пъти, докато не остана доволна от резултата. Когато Зара излезе от басейна, старата жена изсуши косата ѝ с копринена кърпа, така че тя заблестя като слънчев лъч. После я облече в прозрачна роба и я настани на възглавница пред една ниска масичка. След миг една робиня донесе поднос с храна и го постави пред Зара. Момичето най-после се натъпка до насита с кускус и агнешко, обелени зелени смокини, прясно подквасено кисело мляко, мек хляб, грозде и портокали. Майсторът на напитките дойде с мангала, въглените и чайника и свари ментов чай, от който Зара изпи огромни количества. Нахрани се хубаво и се отпусна, за да си почине. След подобно хранене беше готова да се изправи срещу всичко, дори срещу нахалния шейх Джамал.

Отведоха Джамал в приемната зала на султана, където Мулай Исмаил очакваше доклада му. Той се поклони почтително и зачака султана да заговори.

– Вярвам, че си постигнал успех.

Това беше по-скоро констатация, а не въпрос. Султанът не приемаше провали.

– Керванът ще стигне невредим портите на града утре преди разсъзване. Посрещнахме берберите и ги отблъснахме. Оставих няколко души да приберат ранените и да пазят кервана от по-нататъшни нападения.

– А онова куче Юсеф? Разправи ли се с него?

– Юсеф избяга, милостиви господарю.

Исмаил подскочи на резбования си трон от абаносово дърво, инкрустиран със злато и скъпоценни камъни.

– Ти да се провалиш? Това не може да бъде, Джамал. Винаги си успявал. Не понасям провали. Ако това, което казваш, е вярно, значи Юсеф ще продължи набезите си. Ще напада отново и отново.

Джамал се усмихна, без да трепне пред гнева на Исмаил. Друг на негово място сигурно щеше да се изплаши, но не и той. Султанът се нуждаеше от плячката, докарвана от Джамаловите пиратски набези.

– Надявам се да ми простиш, като видиш дара, който съм ти донесъл. Моят дар ще накара Юсеф да спре да напада керваните и да държи хората си далеч отгук, в планинските си крепости.

Исмаил отново седна, заинтригуван.

– Каква игра ми играеш, Джамал? До гуша са ми дошли безкрайните берберски нападения над моите кервани. Какъв е този чуден дар, който си ми донесъл?

– Дъщерята на Юсеф.

Лицето на Исмаил стана пурпурно от гняв.

– Дъщеря му? Дъщеря му? – повтори той с извишаващ се в кръсък глас. – Каква полза има от дъщеря такъв като Юсеф? Да ми беше довел сина му, щях да ти дам половината си кралство.

– Изслушай ме, милостиви господарю. Юсеф няма живи синове. Дъщеря му язди с него и е толкова дива и свирепа, колкото би бил всеки негов син. Юсеф много цени принцеса Зара. Нека тя бъде оръжието ти срещу него.

Донякъде умиловивен, Исмаил се замисли над думите на Джамал.

– Искам да видя тази принцеса, която е толкова ценна за Юсеф. Сам ще се уверя, преди да определя каква е цената ѝ за мене. – Обърна се към един страж, застанал наблизко. – Кажу ми на Асад да ми доведе онова берберско момиче.

Джамал усети как сърцето му започва да бие лудо в гърдите. Знаеше, че този момент ще настъпи, но сега усети неоправдан страх. Зара не беше от жените, които си държат езика зад зъбите, а султанът не беше мъж, който ще допусне жена да се държи безочливо. Когато двамата се изправеха лице в лице, щяха да последват гръмове и мълнии. В него се надигна силен подтик да защити Зара, което едновременно го изненада и ядоса. Замоли се дано Аллах да има милост и да върже езика на принцесата.

Още в мига, когато видя Асад да влиза в харема, Зара разбра, че е дошъл за нея. Вече беше обула панталоните, беше облякла ризата и синята си роба, предвиждайки, че той ще дойде да я вземе, и вече го очакваше. Благодарни на Бадрия за грижите и последва дебелия евнух през разкошните женски покои, по коридорите, постлани с мрамор и облицовани с мозайки, през дверите, пазени от стражи.

Евнухът заведе Зара право в покоите на султана, преведе я покрай двама свирепи пазачи с ятагани и ками, затыкнати в поясите им. Зара си пое нервно дъх, вдигна гордо глава и се загледа право пред себе си, прекосявайки обширното преддверие, за да се приближи към трона. Погледът ѝ намери Джамал и тя трепна. Той като че ли ѝ изпращаше безмълвно предупреждение, което тя тутакси реши да пренебрегне.

– Султанът те очаква – каза Асад и я побутна напред, когато

краката ѝ отказаха да продължат.

Зара влезе в огромната зала, изправи рамене и пристъпи с вдървени крака към трона.

– Достатъчно – каза Исмаил, когато тя стигна до Джамал. Зачака я да се поклони.

– Отдай почит на нашия султан – изсъска Джамал в ухото ѝ, когато тя дръзко впери поглед в султана и не показа никакво намерение да се просне по лице пред него.

– Няма да се поклоня пред никой тиранин – изрече дръзко Зара.

Въпреки смелите думи коленете ѝ трепереха.

Джамал сподави стона си. Това момиче не разбираше ли, че си играе с огъня? Нима животът означаваше толкова малко за нея? Той видя, че Исмаил започва да се ядосва, и реши да предотврати избухването. Хвана Зара за тила, бутна я долу и наклони главата ѝ към постлания с килими под, като я настъпи с ботуша си, за да я задържи на място.

– Каква жена си ти, че смееш да оскърбяваш моята кралска особа? – изгърмя гласът на Исмаил. – Никоя почтена жена няма да се облече като мъж и да отказва да отдаде почит на господаря си. Пусни тази берберка, Джамал. Искам да говоря с нея.

Кракът на Джамал отпусна врата на Зара и тя скочи, изпепелявайки го с поглед. После се обърна рязко към султана, стиснала юмруци, и му отправи презрителен поглед.

– Как се казваш, жено? – запита със суров глас Исмаил.

– Аз съм принцеса Зара, дъщеря на великия берберски вожд Юсеф – отвърна тя високомерно.

– Имаш ли братя?

– Не, всички умряха като деца.

– Шейх Джамал ми каза, че баща ти много те обича. Каза също, че ти яздиш с него и се биеш като мъж.

– Шейх Джамал не те е излъгал. Яздя заедно с баща си от тринадесетгодишна.

Изпитателният поглед на Исмаил се плъзна с необичаен интерес по тялото на Зара.

– Не вярвам, че си истинска жена, може да си сбъркана. Свали си дрехите, за да отсъдя сам.

Джамал едва не изпъшка на глас, очаквайки избухване. Не му се наложи да чака дълго.

– Не искам да си свалям дрехите – каза Зара тихо, но с достойнство.

– А аз не искам неподчинение – изрева Исмаил. – Заповядвал съм

да наказват мъже с разчекване и за по-малко провинение. Или си свали дрехите, принцесо Зара, или ще накара да ги свалят от тебе.

– Направи каквото ти казва – посъветва я тихо, но настоятелно Джамал. – Животът ти е в негови ръце.

Като разбра, че Зара няма намерение да се подчини, Джамал пристъпи към нея и смъкна чалмата ѝ, разкривайки яркия водопад от руси плитки. Дъхът спря в гърлото му; гледката на блестящите копринени коши, които се разпиляха по гърба ѝ, го накара да се вкамени.

Заинтригуван, Исмаил пристъпи към тази необикновена жена воин.

– Продължавай – каза той с нетърпение в гласа.

Зара стоеше неподвижна като статуя, докато Джамал събличаше джелабата ѝ, без да прави и най-малкото движение, за да го улесни, или дори да признае, че действията му жестоко я оскърбяват. Когато той посегна към връзките на ризата ѝ, тя трепна, но не издаде с нищо друго възмущението си.

Той измъкна ризата през главата ѝ и я хвърли настрана. Всички в залата ахнаха и по бузите на Зара пропълзля лека червенина, но никакъв друг външен знак не показва колко я бе смутило събличането. Когато Джамал не направи повече никакво движение, не посегна към връвта на панталоните ѝ, Зара се осмели да си поеме дъх.

– Значи наистина си жена – каза Исмаил, приковал поглед към налетите ѝ гърди.

Слезе от стъпалата на трона и пристъпи по-близо до Зара.

Поради някаква необяснима причина на Джамал му се допря да дръпне Зара, когато Исмаил посегна да изпита тежестта и пълнотата на гърдите ѝ. Ръцете на султана не спряха дотук, а продължиха надолу по корема, плъзгайки се под шалварите, за да се пхнат безсрамно между бедрата ѝ. Джамал тъкмо щеше да направи нещо необмислено, като например да издърпа Зара от ръцете на султана, когато тя направи намесата му ненужна.

Една едра хрчка се залепи на лицето на султана.

– Свинско изчадие! Камилска фъшкия! Махни мръсните си ръце от мене!

Кръв нахлу в тъмното лице на Исмаил, той вдигна ръка и стовари оглушителен удар по лицето на Зара. Тя залитна и падна в краката му.

– Хванете тази берберска вещица! – изрева той, изтривайки лицето си. – Издънката на чакала не заслужава милост.

Двама стражи се втурнаха и моментално вдигнаха Зара от пода. Дясната ѝ буза беше цялата почервенияла и вече беше започнала да се

подува от силния плесник на султана.

Паника овладя Джамал. Страхуваше се, че ще се случи нещо такова. Беше се опитвал да предупреди принцесата, да смири дързостта ѝ, но тя реши да не го послуша. Той затърси отчаяно изход, за да отърве Зара от ужаса, който ѝ предстоеше, но не можеше да измисли нищо.

– Тази берберка е непоправима – заяви Исмаил. – Тя ще развали целия ми харем, ако реша да използвам тялото ѝ за наслада. Не си струва труда. Отсечете ѝ главата и я обесете на стената, да я видят всички – заповяда той със суров глас. – Вестта за съдбата ѝ ще стигне до баща ѝ и тогава той ще разбере, че Мулай Исмаил не търпи предатели.

Стражите повлякоха Зара към изхода на залата.

– Чакайте! – извика Джамал в отчаяние. Не беше и помислял, че Исмаил ще нареди да посекат една берберска принцеса. Предполагаше, че султанът ще я направи своя робиня или ще я задържи за леглото си. – Правиш грешка, господарю. Ако убиеш Зара, Юсеф ще побеснее. Сега берберските племена са разединени, но ако убиеш момичето, това ще ги обедини в отмъщението им и ще стане гибелно за тебе. Помисли колко много бербери има в планината Риф и в Атласките планини, представи си ги обединени под негово ръководство.

– Може би си прав – замисли се Исмаил и махна с ръка към стражите, които владяха Зара, заповядвайки им да спрат.

Те се подчиниха мигновено и я довлякоха обратно към подиума.

– Помисли внимателно, господарю – каза настоятелно Джамал. – Остави берберката жива. Задръж я като робиня и дай да се разбере, че благополучието ѝ зависи от подчинението на Юсеф. Нека да научи, че дъщеря му ще остане жива само ако той престане да напада керваните ти.

– Хммм – проточи Исмаил, потривайки замислено брадичката си. – Разбирам какво имаш предвид, но не искам да я държа в двореца. Има лице и тяло на райска девица, но е живо бедствие. Непокорна, нахална и устата, ще развали реда в цялото ми домакинство. Прекалено е своеволна, за да стане порядъчна робиня. – Изведнъж лицето му светна. – Сетих се! Ще я дам на най-нископоставения мъж в крепостта. Ще стане негова робиня и ще се подчинява на всичките му желания. Не е ли умно решение, а Джамал? Ако добре си спомням, има един негър ковач, огромен мъж. Той е тъкмо подходящ господар за Зара... Докато тя е жива, баща ѝ няма да ни напада – продължи Исмаил. – Но неподчинението ѝ ще бъде наказано и тя ще трябва да се подчинява на мъж, който е далеч под нея по положение. Ще разпространя вестта, че дъщерята на Юсеф е моя

пленница и че благополучието ѝ зависи от покорството на Юсеф. Всички набези трябва веднага да спрат.

– Ще дадеш принцеса Зара на Абдул? – запита смаян Джамал.

Добре познаваше този мъж. Беше по-лош от животно. Жена със силна воля като Зара нямаше да изтрае и една седмица при него.

– Чудесна двойка, нали? – каза самодоволно Исмаил.

– Убий ме още сега – изкрещя Зара. Вече не можеше да мълчи. – Няма да стана ничия робиня!

– Мълчи, жено, или ще изпълня желанието ти. Отведете я при Абдул и му предайте моите най-добри пожелания – обърна се Исмаил към стражите.

– Почакай! – спря го Джамал. – Имам по-добро предложение. Дай берберката на мене. Имам нужда от още една робиня.

Исмаил сви вежди, премисляйки думите на Джамал.

– Защо искаш да се обременяваш с такава непокорна робиня? Нека Абдул я укроти. Той е по-добър господар, отколкото заслужава дъщерята на Юсеф.

– Юсеф ще иска доказателство, че с дъщеря му се отнасят добре, и едва тогава ще се съгласи да спре нападенията. Можеш ли да бъдеш сигурен, че Абдул няма да я убие, след като тя го ужили като оса с острия си език? – Той поклати глава. – Не, аз не мисля така. Юсеф има шпиони навсякъде. Ще разбере какво става.

– Принцесата има прекрасно тяло – каза Исмаил. – Може би ще извлечеш някаква полза от нея. На мене не ми се разправя с непокорни девичи, но ти си млад и силен и малко борба сигурно ще ти хареса. Само че... ще ти я дам, ако ми обещаеш, че ще я накараш да си плати, задето ме заплю.

– Убий ме и сложи край! – изфуча Зара.

На Джамал му се дощя да ѝ запуши устата. Този неин език щеше да я съсипе, ако не се научи да го обуздава.

– Ще науча принцеса Зара на покорство, господарю, и ще прилагам наказания, когато бъде необходимо. Като моя робиня тя ще се подчинява или горко ще се кае. Заради обидата към твоята личност ще бъде пратена в конюшната за неопределено време. Ще мете фъшкиите наред с робите от конюшната, ще спи в сламата и ще споделя оскъдната им храна.

Султанът се усмихна.

– Това е добро начало, Джамал. Тази високомерна принцеса скоро ще разбере кой е господарят и кой робът. А когато се научи да се

покорява, може да ти върши работа в леглото, но не ти завиждам за това.

– Значи е моя? – запита Джамал, прикривайки радостта си. Султанът беше жесток и извратен, човек никога не знаеше какво може да му хрумне.

– Обещах ти награда за добрата служба, Джамал. Смятай, че тази жена е твоята награда. Ако искаш вместо нея злато, кажи си. Тогава ще я дам на Абдул.

Джамал имаше неясното усещане, че един ден ще съжалява, задето не бе взел златото вместо Зара, но някакъв вътрешен демон му нашепваше да не изоставя смелата принцеса. Знаеше, че отхапва по-голям залък, отколкото можеше да преглътне, че Зара е жена, която създава само неприятности, но очакваше с наслада бъдещия сблъсък. Тази принцеса беше красавица, достойна да бъде укротена, и той беше мъжът, който ще ѝ метне юздата.

– Ще взема жената, господарю – каза Джамал и погледна Зара така, че да я предупреди да си мълчи.

– Твоя е – заяви Исмаил. – Махай я от очите ми, не желая да я гледам повече. Ако баща ѝ спре набезите си при условие, че тя е жива, радвам се, че на тебе се пада да се разправяш с нея.

Сграбчена здраво от стражите на султана, Зара изпрати към Джамал презрителен поглед, в който ясно се четяха всичките ѝ чувства. Робиня в конюшната – хайде де! Но по-добре да мете фъшкиите, отколкото да позволи на Джамал да се възползва от тялото ѝ. Освен това, щом баща ѝ научеше какво се е случило с нея, нямаше да я остави дълго да чезне в конюшните на шейха. Юсеф беше изобретателен; щеше да намери начин да я освободи от позорния робски живот и тя скоро щеше отново да се носи волно редом с него из родната планина, където ѝ беше мястото.

Джамал грабна ризата и робата на Зара от пода и я уви с тях.

– Веднага заминаваме за Рая – каза той, избутвайки я от залата.

– Да бе, рай! По-скоро ад – изсумтя презрително тя.

Преди да успее да каже още нещо, Джамал я вдигна на ръце и я понесе далече от навъсенния султан.

3

Джамал изнесе Зара от залата и я вмъкна в една ниша, където нямаше да ги безпокоят любопитните погледи на стражи, просители, търговци и слуги, суетящи се във външния двор. Тя притискаше дрехите към гърдите си, опитвайки се да се прикрие, докато Джамал я пусна да стъпи на пода.

– Обърни се, за да се облека – каза тя. Той се вгледа в нея с пламнали очи.

– Виждал съм гърдите ти и съм опитал твърдостта им. Прекрасни са.

Възбуда пробягна през него, докато си спомняше колко гладки и податливи бяха в дланите му. Погледът му преливаше от страст. Усети да се втвърдява, виждайки как едно зърно стърчи изпод разперените ѝ пръсти, но знаеше, че сега не е нито времето, нито мястото да утоли ненаситната си жажда за тази берберска омайница. Скоро, закле се той пред себе си, скоро щеше да опознае всяка частица от разкошното тяло на Зара, дъщерята на Юсеф.

– Обличай се – заповяда Джамал с глас, предрезгавял от желание.

Като разбра, че той няма намерение да откъсне очи от нея, Зара му обърна гръб и бързо навлеche ризата ѝ джелабата си.

Изящната извивка на гърба ѝ беше също толкова чувствена и възбуждаща, колкото и гърдите ѝ, помисли Джамал, докато оглеждаше гладката ѝ, копринено-нежна плът. Нямаше търпение да я усети как се гърчи под него, доставяйки му неизразима наслада. Но и той щеше да ѝ даде наслада. Повече, отколкото тя някога бе получавала от своя берберски любовник.

След като Зара прикри добре тялото си, Джамал вече можеше отново да диша нормално и да мисли ясно. Изненада се, че видът на голотата ѝ му въздейства толкова силно. Женското тяло не беше нещо непознато за него. Той се възползваше от своите наложници често и с огромно удоволствие. Когато плаваше по море, се отбиваше в пристанищата, за да задоволи страстта си с тамошните хетери. Но Зара го вълнуваше така, както малко жени бяха успели да го развълнуват досега. Той я искаше.

Зара четеше мислите на Джамал, все едно ги беше изрекъл на глас. Изразителните му тъмни очи бяха огледалото на душата му. Ако се бяха срещнали при по-различни обстоятелства, тя би могла да изпита

влечение към него. Докато повечето арабски мъже носеха гъсти черни бради, лицето на Джамал беше гладко и златисто, а не почерняло. Носът му беше прав, челото високо, брадичката квадратна и решителна. Беше мъж, който би накарал сърцето на всяко момиче да забие по-бързо... на всяко момиче, но не и нейното.

Джамал забеляза, че Зара се заглежда в лицето му, и я хвана за ръцете, привличайки я плътно до себе си.

– Харесва ли ти това, което виждаш, магьоснице? Щом твоя годеник вече го няма, скоро ще имаш нужда от мъж. Може би ще те накарам малко да почакаш – добави той с типичното мъжко самомнение. – Затова пък сливането ни ще бъде още по-сладко. Но ако чакането ти се стори мъчително, само ми кажи и ще облекча страданието ти.

– Надуто магаре! Глупаво куче! – изсъска Зара. – Ти си последният мъж, когото ще поискам в леглото си.

– Ще видим това – каза снизходително Джамал.

Вгледа се в устните ѝ, пълни и червени, толкова близо до него, че виждаше капчици влага, избили на повърхността им. Възпротиви се на острия подтик да вкуси сладката им свежест, на бушуващата в него топлина, която се разгаряше още от мига, в който ръцете му се бяха докоснали до нежната ѝ гърд. Битката беше загубена още преди да я беше започнал.

Зара разбра със закъснение какво възнамерява Джамал. Той хвана главата ѝ със силните си ръце и я запържа здраво, докато устата му пленяваше нейната. Тя отвори уста да протестира, но езикът му дръзко се вмъкна вътре. Зара се напегна, опряла ръце в раменете му. Задавен стон се изтъргна от гърлото ѝ, заглушен от свирепата му целувка.

Подтикван от някаква неутолима жажда, Джамал обгърна изящните кълба на седалището ѝ и я притисна към себе си. Набъбналата му мъжественост се размърда, опряна в нея, и изведнъж той поиска още. Задържа я с една ръка, а другата пъхна в ризата ѝ, за да погали гърдите ѝ, да почувства пълнотата им в дланта си, да потърка поляка щръкналите им зърна.

Разтърсваше го такова силно, непобедимо желание, че цялото му тяло се тресеше. Искаше я гола под себе си, искаше я да се отвори за него по всякакъв начин. Искаше да я научи на всички еротични тайни на любовта, които бе усвоил при пътуванията си в чужбина. Искаше я за своя любовна робиня, покорна на всеки негов каприз. Искаше я.

Внезапно осъзнавайки, че юмруците на Зара го удрят по гърдите, Джамал се освести. Стисна я и я отдръпна от себе си. Щеше да има тази

берберска магьосница, но както той пожелае. Тя трябваше да се научи да се подчинява; той трябваше да я научи да слуша господаря си.

Целувката на Джамал бе разтърсила Зара повече, отколкото тя би желала да си признае. Ръцете му, залепващи по тялото ѝ, я караха да иска неща, които никога не можеха да се осъществят. Тя се изруга – каква глупачка беше. Горкият Сайед още не е изстинал в гроба си, а тя вече позволяваше на врага да прави с нея такива неща, каквито никога не бе позволявала на годеника си. Какъв мъж е този Джамал, че така замъглява сетивата ѝ? За един кратък миг, докато езикът му опустошаваше устата ѝ, а ръцете му галеха плътта ѝ, тя се бе запитала какво ли ще е да приеме този мъж в себе си, да му позволи да проникне в най-тайните ѝ места.

Небесно блаженство, нашепваше ѝ един извратен вътрешен демон.

Тази мисъл я отрезви.

– Само губим време тук – каза рязко Джамал.

Как тази малка магьосница бе успяла да му влезе под кожата толкова бързо, запита се той. Аллах да го пази тя никога да не узнае колко податлив е на замайващата ѝ магия. Трябва много да е зажаднял за жена, щом така лесно се остави на чаровете на тази остроезична съблазнителка.

Наложниците му скоро ще го излекуват от омаята на Зара, помисли той, вече нямайки търпение да потегли към дома си.

– Домът ми е на две левги на запад от Мекнес – каза той на глас. – Тръгваме веднага.

Зара получи кон, чисто бяла кобила с черна звезда на челото. След като досега беше яздила камили, ходът на кобилата ѝ се видя по-равномерен и не толкова уморителен. Зарадва се, че напуска султанската крепост, но не можеше да не се тревожи как ще живее като робиня на Джамал. Нямаше нищо против да работи в конюшните, щом такава е съдбата ѝ. Много по-добре бе това, отколкото да позволи на Джамал да използва тялото ѝ за свое удоволствие. Но след смуцаващата случка в двореца тя не се заблуждаваше да смята, че той няма да я вземе, когато му се прииска. Най-големият ѝ страх беше, че непокорното ѝ тяло ще отвърне охотно на ласките му.

Шейх Джамал беше много по-опитен от нея и ако се съдеше по реакцията ѝ на целувката му, той щеше да изтръгне отговор от нея, независимо дали го иска или не.

Яздеха вече близо час, преди унилият кафяв пейзаж полека да отстъпи пред зеленината на палми и смокинови дървета. Земята беше

покрита с гъсталак от ярки цветя и пищни храсти. Зара премигна, помислила, че вижда мираж, когато пред очите ѝ блесна сияйната повърхност на езеро. Но когато влязоха в обширния оазис, тя разбра, че искрящата вода не е мираж. Огледа се смяяна. Оазисът беше необятен, на северния му бряг се белееха сгради. Дворецът на Джамал беше построен на южния бряг, като блестяща скъпоценност сред изобилна зеленина. Високи белосани стени обграждаха двора, в средата на двореца се издигаеше величествено висока мраморна кула, увенчана с купол, подобен на гигантска луковица.

Минаха през портата и влязоха в самия двор. Отвъд посланото с плочи пространство Зара забеляза още няколко постройки. Там бяха бараките на войниците, житниците, конюшните, жилищата на слугите и една отделна кухня.

Райската градина с гардени, камелии и дамаски рози разпръскваше аромат навред из въздуха. Отгатак двореца се намираха зеленчуковите градини, които се простираха чак до края на оазиса. В единия ъгъл на ослепително белия мраморен дворец бяха засадени лози.

– Добре дошла в Рая – каза Джамал, когато двама роби притичаха от конюшните и поеха юздите на конете им.

Зара само изсумтя, не желаейки да признае колко е очарована от величествения дом на Джамал.

Харун, лейтенантът на шейха, излезе от бараките и се приближи към тях. Поздрави господаря си и каза:

– Добре ли мина всичко в Мекнес? В посланието ти не се казваше почти нищо за похода на султана. Трябваше да бъде до тебе.

– Армията на Исмаил беше на мое разположение – отвърна Джамал. – Султанът ми заповяда да пленя берберския кадия, който напада султанските кевани. Направихме засада, но берберите се пръснаха из хълмовете, когато се появихме. За съжаление, Юсеф избяга.

Погледът на Харун се спря на Зара. Той присви очи и гъстите му черни вежди се повдигнаха в мълчалив въпрос.

– Да не си довел нова робиня? Не изглежда достатъчно силна, няма да върши много работа.

Джамал се изсмя.

– Грещиш, добри ми приятелю. Тази робиня е специална и съвършено подходяща за това, което съм намислил. – В следния миг изненада Харун, като смъкна тюрбана на Зара и го хвърли на земята. Светлорусата коса се разпиля по раменете ѝ, обграждайки лицето ѝ в ореол от разтопено злато. – Какво мислиш сега за моята робиня?

В името на Аллаха и Пророка! – едва изрече Харун, отворил широко очи в потрес. – Ако и останалото от нея е толкова красиво като лице-то ѝ, ще затъмни и най-красивата перла в твоя харем. Коя е тя?

– Аз съм Зара, дъщеря на Юсеф, блееща фъшкия такава! – изрече високомерно Зара.

Оскърблението предизвика бурния смях на Джамал.

– Тя има остър език, приятелю. Внимавай да не те нареже на панделки с него.

На Харун това не му се стори никак смешно.

– Защо ти е такава сприхава жена, като имаш Лейла, Саха и Амар, покорни съкровища, които само копнеят да ти доставят удоволствие?

– Много ми се иска да знаех защо – измърмори Джамал под носа си, но достатъчно високо, за да го чуе Харун и да се чуди. – Предполагам, че нямаше да понеса да видя красивата ѝ глава отделена от тялото. Зара има нахалството да оскърби самия султан. Успях да го уговоря да не я екзекутира. После той заплаши да я даде на Абдул ковача. Може би ще доживея да съжалявам за прибързаността си, но измолих от Исмаил да я даде на мене вместо на него.

– Нямах представа, че искаш да увеличиш харема си. Да заведе ли Зара в женското отделение?

– Аз съм принцеса Зара – поправи го тя с високомерен тон.

Ако Джамал възнамеряваше да сломи духа ѝ, само си губеше времето.

– Вече не си принцеса, а най-долна робиня – изтъкна Джамал. – Много под всичките ми останали роби. – Той се обърна към Харун. – Зара ще работи в конюшните. Кажете на Ахмед, че тя трябва да мете фъшкиите от яслите.

Харун много се зачуди на думите на господаря си. Такива красиви жени като Зара не метат фъшкии. Те обслужват господарите си в леглото, дават и получават наслада.

– Сигурен ли си, господарю? Може би ще ти служи по-добре в леглото?

– Султанът желае тя да се научи на покорство и скромно държание. Настоя да бъде наказана, задето го оскърби. Тя го заплаю. Ако не бях обещал да се подчиня на желанието му по този въпрос, сега Зара щеше да е робиня на Абдул. Той щеше да я убие веднага щом тя го оскърби. Убедих Исмаил, че Зара трябва да остане жива, защото това ще помогне на делото му – тя трябва да бъде държана като заложница, за да се осигури покорството на баща и.

– Предпочитам смъртта – каза Зара на висок глас.

– Ще правиш каквото ти кажат – предупреди я със заплаха в гласа Джамал. Обърна се към Харун и вдигна рамене. – Нали разбираш какво имам предвид? Тя е непоправима. Трябва да остане в конюшните, да работи с другите роби, докато се научи да се подчинява. Дай нареждания на стражите да не я пускат извън стените на двореца.

– Разбрах, господарю. Ела, момиче. Ахмед ще се зарадва на допълнителната работна ръка. Конюшните на Джамал са огромни, отстъпват само на султанските.

Докато гледаше Зара да се отдалечава заедно с Харун, Джамал реши, че тя ще бъде най-красивата добавка към неговата конюшня. Зеленооката, русокоса берберска магьосница беше по-трудна и от най-капризната му кобила... и невъобразимо по-хубава.

Вдигнала високо глава, Зара отиде с Харун в конюшните, решена да се пребори и с най-унизителните задачи, без да се оплаква. Но напук на Джамал и султана тя никога нямаше да стане покорна робиня. Беше берберски боец, прекалено горда, за да бъде опитомена.

Харун я повери на Ахмед без много церемонии – каза, че шейх Джамал е заповядал тази жена да работи в конюшните заедно с другите роби и към нея да се отнасят така, както към останалите. След минута някой тикна едно гребло в ръцете ѝ и я бутнаха в една ясла, където краката ѝ затънаха до глезените в тор.

В конюшните работеха четирима роби. Зара се запозна с тях, когато се събраха около малкия мангал, за да приготвят вечерята си. От кухните на Джамал им донесоха ориз, месо и зеленчуци, малко чай и плодове. Вечерята беше проста, но обилна и Зара се зарадва, че Джамал не мори робите си от глад.

Шейхът беше купил Ахмед, Наил, Мустафа и Абдулла от различни градове. И четиримата бяха млади и здрави. От мига, когато се появи Зара, между тях започна съперничество, за каквото Джамал не беше и помислил.

Джамал вечеряше сам, размишлявайки над събитията, които бяха въвели Зара в живота му. Още не беше се видял със своите жени, а не можеше да прогони берберката от ума си.

Днес цял ден нарочно бе избягвал конюшните. Не му харесваше да хвърли Зара да робува точно там, но тя сама си го беше навлякла. Той беше решен да пречупи гордостта ѝ и нямаше да го постигне, ако се

отнасяше меко с нея.

Беше така потънал в мислите си, че не чу Хамет, главния евнух, да влиза и да се приближава към него.

– Може ли да говоря с тебе, господарю?

Джамал се стресна и вдигна глава. Облечен в брокатена роба с широки ръкави, поръбена със сребриста сърма, Хамет беше мъж на средна възраст, нисък и дебел, с приятен характер. Джамал много разчиташе на него да ръководи домакинството му и да поддържа дисциплината сред жените му.

– Какво има, Хамет? Нещо лошо ли се е случило?

– Твоите жени ме пратиха да ти кажа, господарю, че са самотни. Много се надяват да ги посетиш. Смирено молят за твоео внимание тази вечер.

Джамал вдигна въпросително вежда.

– Трябва ли да уважа и трите наведнъж, Хамет?

– Това е желанието им, господарю. Те ти обещават нощ с хиляди удоволствия.

Джамал понякога се забавляваше с трите едновременно, но поради някаква причина сега тази идея не му изглеждаше толкова привлекателна, колкото преди. Може би остаряваше.

– Кажй им, че ще дойда при тях след час. Ако трябва да доставя удоволствие и на трите наведнъж, сигурно ще е необходимо да ми приготвиш някакво лекарство или нещо подкрепително. Имах дълъг и изтощителен ден.

Хамет се поклони и излезе от стаята, оставяйки Джамал да предвкусва насладите, които го очакваха с наложниците му. Всичките три бяха млади, заоблени и зрели. Той ги беше избирал специално заради опитността им в любовното изкуство. Но днес искаше да се люби не с Лейла, Саха или Амар, а с високата берберска девойка с тяло на райска девица.

Зара се простря на леглото си и изстена. Всяка кост в тялото ѝ я болеше. Беше мръсна, миришеше на тор, чувстваше се изтощена до крайност. Но това беше най-малкото. Дори в полумрака усещаше жадните погледи на другите роби и въпреки че нощта беше топла, тя потръпна. Макар че почти не бе говорила с четиримата ратаи, Зара знаеше какво си мислят. Беше ги чула да се карат кой да я има пръв и беше скрила една вила в сламата до себе си, когато си приготвяше легло.

Въпреки че се страхуваше, Зара сигурно се бе унесла в сън, защото се събуди от стъпки, които зашумоляха наблизко. Размърда се и напипа

вилата, успокоена от допира на твърдата дръжка. Изведнъж едно тяло се стовари върху нея и тя изкрещя. Но можеше и да си спести усилието, защото от него нямаше никаква полза.

– Тихо, жено – прошепна някакъв глас в ухото ѝ. – Нашият господар те прати тук да ни доставяш удоволствие и понеже съм най-силният, аз ще те имам пръв.

Беше Мустафа, едър мъж, як като бик. Днес го беше видяла да вдига наковалня, без да пролее и капчица пот.

– Махни се от мене, вонящ чакал такъв! Пратена съм тук да работя, а не доставям удоволствие на конярите на шейха. Само да ме пипнеш, ще кажа на господаря ни.

Заповедническият ѝ глас привлече вниманието му, но не за дълго. Той я сграбчи за гърдите, опитвайки се да разкъса дрехите ѝ.

– Стой мирна, жено! Когато те понижа с остроото си копие, ще молиш за още. Голям съм като кон. Щом си ядосала господаря ни, това е в наша полза.

Той намери връвта, която държеше шалварите на Зара, и я дръпна, изкрещявайки триумфално, когато ръката му напипа плът, нежна като коприна.

– Ай-ай, тази вечер ще вкуся небесно блаженство. Отвори се за мене, жено.

Ръката на Зара се зарови в сламата и стисна здраво дръжката на вилата. Вдигна я рязко нагоре и я опря в гърдите на Мустафа.

– Пусни ме, мръсно животно – изрече тя заплашително. – Никога повече не ме докосвай! Кажете на приятелите си, че ще пострадат жестоко, ако не ме оставят на мира. Ще ги скопя, докато спят. Ще им откъсна топките и ще ги хвърля на свинете. Повярвай ми, аз не лъжа. Аз съм принцеса Зара, дъщерята на великия кадия Юсеф. Смятай се за щастливец, че не те убих.

Мустафа се дръпна, смаян от смелостта на Зара и сърдит, задето една нищо и никаква жена се осмелява да му говори така.

– Ти си само една жена срещу всички ни. Трябва само да повикам приятелите си да те държат, докато аз си получавам удоволствието.

Вдигнала заплашително вилата, Зара го предупреди:

– Опитай и утре главите ви ще хвъркнат.

Думите ѝ накараха Мустафа да се замисли. Ами ако господарят е наредил тази жена да работи в конюшните като наказание заради някакво малко провинение? Ако се възползва от нея, както му се щеше, можеше да ядоса господаря, а тогава какво ще стане с него? Шейх Джамал

беше добър господар и Мустафа искаше да остане в дома му, а не да бъде продаден или може би убит.

Той се изправи бавно. В мига, когато тежестта му се махна от нея, Зара скочи на крака.

– Махай се от пътя ми!

– Къде отиваш, жено?

– Да си намеря легло без такива гадини като тебе.

Хвърляйки настрана импровизираното оръжие, тя прихвана шалварите си с една ръка и изтича от конюшните, без да се осмели да хвърли поглед назад. Коленете ѝ трепереха, цялата се разтърсваше от тръпки. Джамал наистина ли я беше пратил в конюшните, за да доставя удоволствие на робите му?

Зара нямаше представа къде ще отиде, искаше само да се махне от конюшните. По-скоро би спала при свинете, отколкото да бъде похитена от хора, по-мръсни и от свине. Но за нещастие нямаше къде да отиде. Стените на двореца се охраняваха и бяха много високи, за да ги прескочи. Тя тръгна по осветената от луната пътека към вътрешния двор. Промъкна се през сводестия вход и загледа смаяна разкошната градина и искрящия басейн, в чиято среда шуртеше водоскок.

Мраморният дворец на Джамал беше построен около постлания с плочи двор, към който гледаха всичките му стаи. Покрита галерия заобикаляше четирите страни на квадратния двор, мраморни колони поддържаха покрива ѝ. Зара си представи наложниците на Джамал – как се разхождат, смеят се и бърлят в тази разкошна градина, като пърхащи птици сред яркоцветните растения.

Но басейнът я привличаше най-силно. Ношта беше топла, а тя бе мръсна и потна под изцапаните си дрехи. Собствената ѝ воня я отвращаваше. Огледа се, но не видя никакво движение наоколо. Може би Джамал се забавляваше с наложниците си в харема и нямаше изгледи да се появи тук. Тя пак погледна с копнеж към басейна. Мамеше я така силно, че не можа да му устои.

Зара свали джелабата, ризата и шалварите си и влезе във водата. Макар че стигаше само до коленете ѝ, тя ѝ се стори божествена. В средата на фонтана един дебел херувим, коленичил на пиедестал, държеше кана, от която бликаше силна струя вода, прозрачна и студена.

Момичето стигна до водоскока, вдигна лице към луната и остави водата да се стича по нея. Съжали, че няма сапун и ароматни масла, за да натрие кожата си, но студената вода беше достатъчна, за да я освежи.

Зара не знаеше, че Джамал я наблюдава иззад двойната врата, която

водеше към стаята му. Беше отдръпнал копринените завеси, които лекият ветрец раздвижваше едва-едва, и понечи да излезе на двора, за да се поразходи, когато изведнъж я зърна. Пристъпи напред в звездната нощ, привлечен от обекта на своя еротичен копнеж, от голото ѝ тяло, което като изваяна бяла колона сияеше в потока лунна светлина.

Джамал се скри зад една от мраморните колони и загледа как тя влиза в басейна и отива към водоскока. Дъхът му спря в гърдите, когато я видя да се обръща към него, вдигнала лице към небето, докато водата шуртеше по златокосата ѝ глава.

Беше богиня, създадена от Аллаха, за да изкушава и най-светите мъже, а сам Аллах знаеше, че младият шейх никога не бе претендирал за святост. Мъжката му сила се разбунтува. Облекчението беше само на крачки от него, в собствения му харем, но той не можеше да отвърне очи от изкусителката, която се къпеше в басейна му.

Зара вдигна ръце, придържайки косата си, за да я намокри под струята на водоскока. Простото движение накара гърдите ѝ да се повдигнат нагоре и да предложат възхитителна гледка на жадния му поглед. Зърната ѝ бяха щръкнали и на него до болка му се прииска да оближе капчиците вода, които се стичаха по кораловите им връхчета. Джамал благослови ярката лунна светлина, докато погледът му се плъзгаше надолу, по стройните хълбоци на Зара и плоския ѝ корем. Тя беше гладка и закръглена и той си пожела да раздели белите ѝ бедра и да пие до насита от сладкия ѝ нектар.

Когато тя се обърна с гръб към него, той се възхити на изящната извивка на гърба ѝ, на съвършените полукълба на седалището и дългите, изящни крака. Запита се дали ямките на коленете ѝ са чувствителни и пожела да ги нацелува, да обсипе с нежни докосвания на устните примамващата плът между лунно-белите ѝ бедра.

На Зара много ѝ се искаше да остане по-дълго в басейна, но се боеше да не я открият. В такова голямо домакинство все някой слуга щеше да се раздвижи през нощта, но тя въпреки страха продължи да се плиска. Но изведнъж потрепна и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Огледа се наоколо, усетила нечий поглед, но не можеше да види откъде идва.

Започна да се взира трескаво в сенките под колонадата, без обаче да види никого. Но присъствието му беше толкова силно, че всички нерви на тялото ѝ трептяха от възбуда. Ами ако той открие, че е влязла в басейна му?

Джамал разбра кога Зара го е усетила. Видя, че става подозрителна и тялото ѝ се напруга. Чу я да ахва високо, когато го зърна да се отделя

от колоната и да пристъпва към нея.

– Не искам да прекъсвам банята ти.

Зара го загледа смаяно, защото го виждаше за първи път без тюрбан. Косата му беше тъмна, чуплива, вързана на тила с връвчица. Облечен беше в копринен кафтан, с колан, прихванал тънката му талия.

– Тъкмо си тръгвах.

– Остани!

Зара изненадана го чу да изрича следната заповед към своя слуга:

– Хамет, донеси сапун и ароматни масла. Новата ми робиня иска да се изкъпе.

4

Зара наистина се опита да извърне поглед, когато Джамал развърза колана на робата си и я остави да се свлече по голото му тяло. Магнетичната красота на възбудената му мъжественост я накара да занемее. Гърдите му бяха широки и едва окосмени. Тясна пътека от косми водеше надолу по корема към слабините му и се губеше в тъмната растителност между бедрата. Тя се взря в неговата мъжественост, изправяща се, напълно втвърдена, към корема, и заподозря, че той е доста по-голям от повечето мъже. Откъсвайки поглед от слабините му, тя огледа мускулестите му крака, които също като гърдите бяха покрити с тънки тъмни косъмчета.

Погледът ѝ се върна към ерекцията му и този път наистина отмести очи.

Джамал се засмя, защото знаеше накъде гледа. С небрежна грация приседна на ръба на басейна и потоци крака във водата. След миг при тях се появи Хамет с калъп сапун, стъкленница с ароматно масло и куп чисти дрехи.

Без да изпуска Зара от поглед, Джамал каза:

– Благодаря ти, Хамет, свободен си. Тази вече нямам повече нужда от услугите ти. И вземи това със себе си – добави той, посочвайки към мръсните дрехи на Зара.

Хамет взе дрехите ѝ с два пръста, сякаш отвратен от вонята им, и се отдалечи така тихо, както бе дошъл.

– Ела тук – заповяда Джамал.

Зара разтърси глава и се дръпна по-надалече, с дива паника в погледа. Но къде да отиде? Какво да направи? Дрехите ѝ вече ги нямаше, не можеше да се махне оттук гола, не и когато наоколо бродеха зверове като Мустафа.

– Ела тук, казах – повтори Джамал с по-суров тон. – Не можеш да се измиеш както трябва без сапун.

– Достатъчно се измих – настоя Зара. – Искам си дрехите.

– Когато му дойде времето – отвърна Джамал.

И ѝ подаде ръка.

Тъй като не виждаше да има някакъв друг избор, Зара се приближи предпазливо към него. Спря на една ръка разстояние.

– Какво искаш?

Той погледна към внушителната си ерекция и се засмя.

– Не е ли очевидно?

– Не съм ти играчка за леглото. Имаш си наложници, за да ти задоволяват страстта. Тия глупави момичета сигурно се надпреварват коя повече да ти се хареса.

– Така е, надпреварват се. – Той изведнъж посегна към нея, сграбчи я за косата и я притисна между краката си, обърната с лице към него. – Сега се дръж прилично, докато те изкъпя.

Взе сапуна и скоро пяна с аромат на лавандула се разтла по гърба и раменете ѝ. Ръцете му се спряха на гърдите ѝ, дланите нежно ги обгърнаха и притиснаха, палците и показалците стиснаха зърната, докато не ги почувстваха стърчащи и втвърдени. Докато ръцете му изследваха тялото ѝ, той потърси с поглед лицето ѝ и се усмихна лукаво, когато тя отметна глава и изстена.

Зара пламна в огън. Чувстваше гърдите си тежки и набъбнали, зърната ѝ бяха възбудени. Ако Джамал не престанеше с това, тя щеше да умре. Тогава почувства ръцете му да слизат надолу по корема и, да галят нежно около пъпа и да притискат места, които придаваха нови измерения на нейното мъчение.

Джамал бе в транс. Гладкото, без нито едно косъмче тяло на Зара беше съвършено. За разлика от наложниците му, които по цял ден седяха и ядяха, съвсем ясно се виждаше, че Зара прекарва часове наред в изтощителни упражнения. Коремът ѝ беше плосък, нито капчица тлъстина не разваляше идеалния контур на тялото ѝ, краката ѝ бяха дълги и с добре развити мускули.

Ръката му обхвана коприненото ѝ хълмче, разстилайки сапунената пяна по слабините ѝ, а после се гмурна между бедрата ѝ и в нежната ѝ цепнатина. Зара извика, борейки се да избяга от нахлуването му в нейното тяло, но дългите му, силни крака я държаха като в менгеме.

Той потърка пръсти в плътта ѝ, търсейки и намирайки малката пъпка на нейната женственост. Тялото на Зара се разтърси от спазми, огън препусна по нервите ѝ. Тя заблъска по гърдите му, мъчейки се да го накара да спре, но Джамал само се изсмя.

– Харесва ли ти това, принцесо? – прошепна той на ухото ѝ. – Разтвори крака и ме остави да ти дам удоволствие.

Той пхна два пръста в нея и коленете на Зара затрепериха.

– Не, престани! Прати ме в конюшните, но не ме използвай така!

Джамал замря. Стори ѝ се сърдит.

– Не те използвам. Искам да ти дам наслада. Взаимно ще си

доставим удоволствие.

– Остави ме! Берберските жени имат право сами да избират любовниците си. Ние сме равни на мъжете.

Възпитаван в духа на исляма и поученията на Аллага, Джамал се изненада от твърдението, че жените са равни на мъжете. Дори в страната на майка му жените бяха просто притежания. Те не можеха да имат своя собственост или да сключват договори. Трябваше да се подчиняват на съпрузите си и да се покоряват на желанията им.

– Ти си робиня, а робите нямат права – изтъкна Джамал. – Мога да те взема тук, до басейна, ако това е желанието ми.

– Няма да се дам лесно.

Джамал се взря в нея. Красотата ѝ бе покоряваща. Аллах да му е на помощ, защото той наистина я искаше, но насилието не беше в природата му. Никога не се бе налагало да прибегва до него в отношенията си с жените. Ще я имам желаеща и покорна, закле се той пред себе си, без да използва сила. Съблазънта беше игра, на която Джамал се отдаваше с голямо удоволствие. Зара беше негово притежание и той беше решен да я има в леглото си. Искаше я за своя робиня в леглото, жадна и покорна на неговите желания.

– Ще сключа облог с тебе, сладка магьоснице. След четири седмици ти ще пожелаеш да ме допуснеш в тялото си. Ако не, ще те освободя.

Зара не можеше да повярва на ушите си. Джамал току-що ѝ предложи да я освободи, ако не успее да я съблазни за четири седмици. Аллах наистина беше благосклонен към нея. Тя никога нямаше да влезе доброволно в леглото на шейха. Той беше неин враг. Сайед беше мъртъв, и то по вина на Джамал.

– Това ли е целият облог, господарю? – запита подозрително Зара.

Никак не му вярваше.

– Ако загубиш, ако приемеш моята мъжественост в себе си – продължи с равен глас Джамал, – ще живееш в моя харем и ще идваш при мене, когато те пожелаея.

Зара се съсредоточи върху предложението му. Шейх Джамал очевидно се имаше за много голям мъжкар.

– Съгласна съм. Но ще загубя облога само ако доброволно приема в себе си твоята мъжественост. Ако ме вземеш насила или без моето позволение, ти губиш облога. Така ли е?

– Така да бъде.

– Ще ми отговориш ми на един въпрос?

– Какво искаш да знаеш?

– За удоволствие на твоите роби ли ме изпрати в конюшната?

– Кой ти каза такова нещо? Пратих те там, защото султанът пожела да те накажа заради нахалното ти държание. – Веждите му се събраха във внезапно прозрение и той страшно смръщи лице. – Кой от робите ми те е нападнал? Затова ли излезе тази нощ от конюшните?

– Не можеш да ги обвиняваш, задето са помислили, че съм предназначена да им доставям удоволствие. Никой нищо не им е казал, за да не мислят, че могат да разполагат с мене.

– Какво са ти направили? – запита Джамал с разярен глас. Само да са я докоснали, ще им хвъркнат главите.

– Нищо... все още. Мустафа се срещна очи в очи с вилата, когато се опита да ме насили. Казах му, че ще го накажеш, ако ме докосне.

– Така и ще стане. Отсега нататък ще спиш в харема ми. Там ще си в безопасност.

– В безопасност ли? – изхъмка тя. – Много лесно ще ти бъде да ме съблазниш, ако спя в харема. Не, ще се върна в конюшните при другите роби, но ти трябва да им кажеш да не ме закачат.

– Зара, дива моя берберска амазонке – изрече нежно Джамал. – Ти си твърде горда и това няма да ти донесе добро. Но аз ще те опитомя, моя огнена перла.

Вгледа се в устата ѝ, чувствена и влажна, и реши, че съблазняването ще започне още тази нощ.

– Обърни се и дай да ти сапунисам гърба.

Когато тя се поколеба дали да се подчини, той внимателно я обърна и отново я притисна с крака, за да не може да му избяга.

Взе сапуна и натри елегантната извивка на гърба ѝ, масажирайки прешлените с възглавничките на пръстите си така, че тя изстена; натискът беше чудно успокоителен, напрежението от тежката работа през деня се топеше. Тогава тя го усети да стиска седалището ѝ, а пръстите му се пъкнаха в браздата между съвършените полукълба, плъзнаха се между бедрата ѝ и започнаха да дразнят чувствителния възел, придвижвайки се неотклонно към отвора ѝ.

Ръцете му изведнъж се дръпнаха от нея и той я бутна във водата.

– Изплакни се.

Зара се подаде на повърхността, пръхтейки. Джамал я сграбчи под мишниците и я измъкна от водата. Тя стоеше и трепереше в студения нощен въздух, докато той я сушеше с мека кърпа.

– Мога и сама – измърмори тя.

Когато Джамал я докосваше, тялото ѝ започваше да се държи

странно. Чувстваше се безтегловна, безплътна. Цялата туптеше и пламтеше; допирът му я изгаряше. За да спечели свободата си, тя трябваше да се предпази от него, да не забравя, че той е врагът, иначе щеше да свърши в леглото му.

– Остави на мене – настоя Джамал. – Кожата ти е като коприна. Питам се дали и на вкус си така сладка, както изглеждаш.

Страхувайки се, че той ще реши да опита дали е така, тя се дръпна от него. Но Джамал не беше готов да я пусне. Грабна я на ръце, внесе я през отворената двойна врата в стаята си и я положи на кушетката, където спеше. Тъмните му очи блеснаха, когато се взря в нея. Светлината от висящата на тавана маслена лампа я обливаше в златист прах и тайнствена магия. Джамал трепереше от желание.

– Не мърдай – прошепна той. – Сега се връщам.

Омагьосана, Зара не можеше да помръдне, дори да бе поискала. Във всеки случай нямаше и къде да отиде. Джамал се върна почти веднага с шишенцето ароматно масло, което бе оставил край басейна. Тя го загледа като замаяна, докато той сипа щедро от маслото в дланта си и приседна до нея.

– Какво ще правиш?

– Ще разбереш, само се обърни по корем и лежи мирно.

Тя легна по корем с голямо нежелание. После усети ръцете му по себе си. Горещата му кожа беше затоплила маслото и той го мажеше по гърба, седалището и краката ѝ, масажирайки схванатите ѝ мускули. Облекчението беше толкова голямо, че Зара не можа да потисне един стон от удоволствие. Работата в конюшните си беше казала тежката дума.

– Обърни се – заповяда Джамал с дрезгав глас.

– Не мисля...

– Не мисли, само чувствай – каза той, обръщайки я без никакво усилие по гръб.

После ръцете му започнаха да правят същата магия и с гърдите, корема и предната страна на бедрата ѝ.

Когато намазаните му с ароматното масло пръсти се потопиха между бедрата ѝ, Зара се размърда и слабо протестира. Тъкмо беше започнала да се наслаждава на масажа, когато неприкритото му сексуално настъпление ѝ развали удоволствието.

Тя извика изненадано, когато Джамал наведе глава и целуна гърдите ѝ – първо едната, после другата. Започна да ги стиска, вдигаше ги към жадната си уста, смучеше и облизваше. Тя изстена, когато той леко захапа зърното. И веднага го успокои с леко облизване с топлия си език.

Тя изтръпна. Удоволствието беше остро, почти непоносимо... и опасно. Ако загубеше облога, щеше да остане робиня до края на живота си.

– Спри!

– Още нищо не съм направил – прошепна Джамал.

Пое едното зърно в устата си и го засмука силно, докато ръцете му галеха хлъзгавото ѝ тяло.

– Няма да ти позволя да ме съблазниш! – извика Зара, почти обезумяла от наслада.

Онова, което бяха правили със Сайед, беше детска игра в сравнение с онова, което сега Джамал вършеше с нея.

Оставяйки за малко сладкото изкушение на гърдите ѝ, устата му докосна нейната, а езикът му се задълба навътре, вкусвайки нейния. Божествен нектар, помисли той, докато смучеше и облизваше устните ѝ. Тя трепереше неудържимо, докато той бавно проправяше пътечка към хлъзгавата цепнатина между краката ѝ.

– Имаш вкус на жасмин – каза той, напомняйки ѝ за ароматното масло, с което я беше натрил.

Хълбоците ѝ подскочиха, насладата я пронизваше неудържимо, докато той вкусваше с език мъничкото съкровище между краката ѝ. Изведнъж два от пръстите му потънаха във влажната ѝ вътрешност. Тя се разтърси в неудържима кулминация.

Докато Зара лежеше, събирайки сили в изнемогата си, Джамал се надвеси над нея. Мъжествеността му беше болезнено набъбнала, върхът беше влажен от избилите сокове. Когато членът се размърда, Зара, усетила опасността, се свести. Бутна го толкова силно, че той отхвърча на пода. Тя скочи, преди Джамал да се е съвзел от изненадата, и се дръпна назад с разширени зелени очи.

– Защо си мислиш, че ще те оставя да ме съблазниш толкова лесно? – запита тя. – Искам си свободата.

– Дадох ти наслада – отговори Джамал. – Ти ми позволи да вмъкна езика и пръстите си в тебе.

– А ти даде ли ми избор?

– Можех още сега да те взема, ако бях пожелал. Ти си моя робиня. Робите се подчиняват на господарите си.

– Тогава ще загубиш облога, господарю – каза тя със сладък глас. – Ти си мъж, който държи на думата си, нали така?

– Аз съм мъж. И мога да правя каквото си искам. Пленен съм от тебе, Зара. Никога не съм крил, че те искам. Четири седмици, дива

амазонке. Брой дните, защото ще си моя дълго преди това.

Той се изправи внезапно и навлече кафтана си. Възбудата го измъчваше, не беше заситил страстта си. Това сексуално неудовлетворение му беше чуждо. Когато искаше някоя жена, само трябваше да каже и тя идваше с готовност. Мъжествеността му никога не бе познала такова лишение, каквото изпитваше сега.

Зара се дръпна от Джамал, усещайки се неизразимо уязвима без дрехите си. В краткото време, което бе прекарала с него, той бе изучил тялото ѝ по-интимно, отколкото тя самата го познаваше. Това беше унизително.

– Върни ми дрехите, за да мога да ида в конюшнитея.

– Не приличаш на никоя жена, която познавам – каза навъсено Джамал.

Никога не беше срещал по-противоречива жена. Защо не му се отдаде? Не изглеждаше някоя плаха девица. Любовните му закачки ѝ бяха харесали. Още ли оплакваше берберския си любовник? Понеже не беше мъж, който се предава лесно, Джамал отново си повтори, че скоро ще има Зара в леглото си. Закле се това да се случи.

Зара обви ръце около раменете си, треперейки, докато Джамал се ровеше в сандъка с най-различни дрехи. Намери каквото търсеше и ѝ подаде бяла риза, шалвари и джелаба, които сигурно бяха негови. Тя бързо ги навлече, нави ръкавите на ризата и пристегна връвта на талията си, за да не ѝ падат шалварите. После нахлузи джелабата през главата си.

– Ела – каза Джамал, взе маслената лампа и я вдигна нагоре.

– Къде отиваме?

– Ще те отведе в конюшнитея. И ще кажа на робите там с недвусмислени думи, че не бива да те докосват.

Той хвана ръката ѝ, изведе я в двора и двамата се запътиха към портата. Но Зара се запъна на място.

– Трябва ми оръжие. Вилата е много голяма, не върши добра работа.

– Искаш да ти дам оръжие? – запита развеселен Джамал. – Не съм толкова глупав, Зара.

– А ако ти обещаю, че ще го използвам само за да се защитавам? Твоите роби не носят ли оръжие?

Въпросът беше логичен. Много от неговите роби носеха оръжие, но само онези, които му бяха предани. Някои дори служеха като въоръжена стража.

– Само тези, на които вярвам.

Тя му отправи лъчезарна усмивка.

– Аз съм само една беззащитна жена. Как мога да ти навредя?

Джамал се разсмя гръмогласно.

– Не отричам, че си жена, сладка магьоснице, но безпомощна не е дума, която бих употребил за тебе. Казах ти, че ще говоря с робите. Няма да смеят да ти досаждат.

Той хвана здраво китката ѝ с едната ръка, с другата вдигна високо лампата и я поведе след себе си към конюшните. Когато влязоха вътре, Джамал се приближи към един от спящите роби и го побутна с върха на ботуша си.

Абдул скочи, готов да се защитава. Но като видя Джамал, пребледня и падна на колене.

– Какво има, господарю, какво съм направил?

– Събуди другите – заповяда Джамал.

След минути четиримата роби застанаха пред господаря си, местейки неуверени погледи от него към Зара. Ахмед, началникът на конюшната, пристъпи напред.

– Какво сме сторили, господарю?

Джамал избута Зара пред себе си.

– Слушайте добре, защото ще го кажа само веднъж. Зара ще работи, ще се храни и ще спи в конюшната; тя не е тук за ваше удоволствие. Ако злоупотребите с нея, ще е за ваша сметка.

Робите се спогледаха мълчаливо, после Ахмед отговори от името на всички:

– Разбрахме, господарю. Новата ти робиня ще бъде в безопасност при нас.

Джамал кимна късо, обърна се и излезе от конюшната. Трябваше да отиде направо в харема, за да се утеши с някоя от наложниците си, но вече не беше в настроение за това. За първи път, доколкото си спомняше, щеше да си легне, без да е любил жена, въпреки че отчаяно искаше да го направи. Чувстваше се възбуден и напрегнат, но жената, която желаше, бе избрала да спи на постелята от слама в конюшната вместо на мека кушетка в харема.

Джамал никога не беше срещал същество като Зара. Плътта ѝ беше нежна и мека, лицето – по-красиво от луната и звездите, но тя настояваше да се отнасят към нея като към равна на мъжете. Тази нощ той беше вкусил страстта ѝ и това само още повече бе разпалило жаждата му. Тъй като нямаше намерение скоро да я освободи, той беше решен да я

съблазни и да се наслаждава на всяка минута с нея.

Зара легна в сламата, все още премисляйки предупреждението на Джамал към робите от конюшната. Тишина се възцари в огромното помещение. Тя затвори очи, готова да се унесе в сън, когато чу някакъв шум и един глас прошепна в ухото ѝ:

– Ти си робиня като всички нас, берберке. Може да си разтворила бедра за нашия господар тази нощ, но той те доведе обратно в конюшната, за да спиш тук. Ако си му харесала, щеше сега да си в харема му и да спиш на меко легло.

Зара не позна гласа; можеше да бъде който и да е от робите в конюшната.

– Кой си ти?

Въздухът около нея остана неподвижен; натрапникът си беше отишъл.

На следващия ден дадоха на Зара най-мръсната работа. Затънала до коленете във фъшкии, тя изгребваше, метеше и почистваше яслите. Вечерта заспа над яденето си, прекалено изтощена, за да го довърши. На следващия ден стана същото, на по-следващия – пак. Понеже се боеше какво ще стане, ако се натъкне на Джамал, тя се държеше далече от басейна в двора и използваше само вода от кладенеца, за да измие мръсотията от лицето и ръцете си след работата през деня.

Никак не ѝ харесваше начинът, по който Мустафа продължаваше да я гледа – сякаш е сладкиш, а той умира от глад. В края на третия ден, капнала от умора, тя се зарадва на проблясъка на съдбата, който неочаквано сложи в ръцете ѝ оръжие. Беше при кладенеца и намери там нож, оставен от някого в кошница с плодове. Нямахме жива душа наоколо и Зара бързо го грабна и го прикри в гънките на джелабата си. На другия ден имаше причина да бъде благодарна за късмета си.

Мустафа я преследваше непрекъснато, правеше така, че да ѝ се дава най-трудната и най-мръсната работа. Когато ѝ каза, че ще ѝ помогне, ако тя легне с него, Зара го заплю. Мустафа се вбеси, че една жена го засрамва по този начин. Той реагира инстинктивно. Зашлеви я с опакото на огромната си длан и тя отлетя към стената. Задържа се на крака, извади ножа и се нахвърли върху Мустафа, макар че той беше три пъти по-едър от нея.

Схватката привлече другите роби, уплашени, че Мустафа нарочно е нарушил заповедта на Джамал. Ахмед се опита да ги разтърве и получи лека рана от ножа на Зара. Двамата се затъркаляха по земята. Макар че беше по-дребна от Мустафа и много по-лека от него, берберката не се

предаваше. Тя получи няколко яки юмука, но размахваше ножа много умело. Беше проболо огромния мъжага на няколко места, откъдето течеше кръв. Но и нейната дясна буза беше подута и посинена.

Зара не чу нито шума от тичащи стъпки, нито заповедническия глас, който раздаваше отсечени нареждания. Нямахме представа, че Джамал е наблизил, когато някой откъсна Мустафа от нея.

– Господарю – изрече едрият роб и се поклони ниско. – Прости ми.

Зара погледна към Джамал, както бе простряна на пода, и се сви от страх. Лицето му бе изкривено от гняв, ужасно за гледане. Харун, неговият лейтенант, стоеше до него, очаквайки заповедите му.

– Отведи Мустафа на пазара за роби в Мекнес и го продай, Харун – каза Джамал с тиха заплаха в гласа. – Махни го оттук веднага, преди да съм го убил.

– Моля те, господарю – захленчи Мустафа, – вече няма да се повтори.

– Прав си, Мустафа, няма да се повтори. – И той обърна гръб на роба, когото Харун вече отвеждаше навън. После се отпусна на колене до Зара. – Добре ли си?

Още задъхана от борбата, Зара само кимна.

– За какво беше всичко това? Май не мога да ти вярвам, щом те изпусна от поглед.

– И още питаш! – извика Зара.

Опита се да стане, но беше изтощена. Тогава Джамал видя окървавения нож в ръката ѝ.

– Откъде, в името на Аллага, си намерила това нещо? Дай ми го!

Зара му го подаде; ножът си беше изпълнил предназначението. Джамал ѝ помогна да стане и направи гримаса, като видя пресните подутина по лицето ѝ. Синините от ударите на султана тъкмо бяха започнали да изчезват. Гняв се надигна в гърдите му. Някои мъже обичаха да удрят жените, но не и той. Като видя Зара така посинена и обезобразена, му идеше да убива. Тя може да беше своеволна и глупава, но не ѝ липсваше смелост. Колко по-прост щеше да бъде животът ѝ, ако се беше държала като жена, да се настани удобно в харема и да споделя леглото му през нощта.

– Не можеш да останеш тук – каза Джамал, взел внезапно решение.

Султанът да си гледа работата. Тя не може да остане в конюшните. Като негова робиня ще се подчинява на неговите заповеди.

Зара само го изгледа. Какво би могла да каже? Не искаше да остава в конюшните, но и другата възможност не ѝ харесваше.

– Ела с мене. Вониш на пот и тор.

– Къде ме водиш?

Джамал забеляза, че робите от конюшната ги слушат с жив интерес.

– Вървете да си гледате работата – подкани ги той. Изчака да остане насаме с нея и едва тогава отговори на въпроса ѝ.

– Знаеш къде искам да бъдеш. В леглото ми, под мене.

– Не можеш да ме принудиш.

Джамал ѝ се усмихна развеселено.

– Мога. Но искам да легнеш с мене доброволно.

Зара го изгледа накриво.

– Никога няма да го направя.

Гласът му беше нисък и предизвикващ.

– Ще видим, сладка магьоснице. Междувременно, можеш да се присъединиш към домашните ми слуги. Но първо ще те заведа в банята, за да се отървеш от вонята на конюшните. Отиваме в хамама да се изкъпеш.

Джамал я хвана за ръката и я поведе. Стигнаха в двора, когато Зара осъзна накъде я води той.

– Ти ме водиш в харема!

– Да, в женското отделение. Нафиза ще се погрижи за тебе. Ще нареди да ти дадат подходящи дрехи и легло. Утре Хамет ще ти каже какви са задълженията ти. Хайде, Зара. Дори и ти трябва да осъзнаеш, че упоритостта трябва да има някакви граници.

След трите смъртно изтощителни дни в конюшната Зара беше готова да признае, че Джамал има право. Не искаше да се връща при конете, искаше да се изкъпе. Джамал беше казал, че тя няма да бъде част от харема му. Щеше да бъде къщна робиня, а не наложница.

– Няма да ти се противопоставям, господарю. Заведи ме в хамама, за да се освободя от смрадта на конюшните. Аллах да ми е на помощ, ако оскърбя деликатните ти сетива.

Думите ѝ бяха забулени в сарказъм, който не убягна на Джамал.

– Не ме оскърбяваш, Зара, свикнах с тебе. Но мога да чакам, за да те имам.

– И аз мога, господарю. Мога да чакам, за да се освободя. Нима забравя облога ни?

– Не съм го забравил. А аз рядко губя облози.

Джамал я поведе към богато резбованата и изрисувана двойна дървена порта в далечния край на двора.

– Харемът е зад тези врати – протегна той ръка. – Сега си в двора на наложниците. Моите жени се движат почти свободно, с малки ограничения. Посещават селището, пазара и от време на време отиват до Мекнес, придружени от Хамет и няколко въоръжени стражи. Но ти, сладка магьоснице, си робиня. Нямах достъп до тези привилегии. Ще стоиш тук, в къщата, в двора и градините, но няма да излизаш извън стените.

След тази доста дълга реч той отвори вратата и я побутна да влезе в харема.

5

На Зара ѝ се стори, че влиза в някакъв друг свят. Далеч от черните шатри и опалените от слънцето села с кирпичени колиби, където живееше, обичаше и умираше нейният народ. Стаята беше не само голяма, но и отрупана с изкусни украси, копринени тъкани, висящи край стените, и пухкави килими на пода. Пръснатите навсякъде дивани, покрити със сатен, кадифе и бродат, бяха отрупани с дебели възглавници. Пред тях стояха масички от абаносово дърво, инкрустирани със седеф, на които ухаеха кошници с плодове и подноси със сладкиши. Три жени се излягаха по диваните.

– Джамал! – изписка една пълничка брюнетка с яркочервени устни и влажни кафяви очи. – Оказваш ни голяма чест, че ни посещаваш посред бял ден, о радост за нашите сърца. – И тя примига бързо три-четири пъти с дългите си мигли. – Ние сме в краката ти и изцяло на твоите услуги, господарю!

Дребничка червенокоска с изключително големи гърди веднага я подкрепи:

– Как да ти угодим, о слънце на очите ни?

Друга брюнетка, по-красива от първата, ако това изобщо беше възможно, му се усмихна с толкова чувствена усмивка, че Зара трябваше да отмести поглед.

– Вижте, жени! Нашият господар ни е довел нов евнух, който да ни пази!

Три чифта очи се впиха в Зара.

Зара разгледа внимателно наложниците една по една. Всички бяха облечени в къси елечета, едва прикриващи гърдите им, копринени шалвари и прозрачни кафтани. Стъпалата им бяха обути в островърхи чехли, всичките им пръсти бяха отрупани с пръстени. Всяка имаше на главата си копринен воал, който можеше всеки момент да преметне през лицето.

Червенокосата набърчи презрително нос.

– Откъде намери тоя жалък роб, Джамал? Смърди непоносимо.

Шейхът прикри усмивката си.

– Това не е роб, а робиня, Саха. Тя ще прислужва на тебе, Лейла и Амар в харема и ще върши лека домакинска работа.

Лейла погледна многозначително към Амар.

– Какво жалко подобие на жена.

Зара щеше да налети върху Лейла, ако Джамал не бе я стиснал предупредително за рамото.

– Къде е Нафиза?

– Тук съм, о светли господарю. – Една дебела възрастна жена се дотъркала откъм съседната стая, пухтейки от усилието. – Какво да стори старата ти робиня за тебе? – Погледът ѝ попадна върху Зара и тя набръчка чело. – Това жена ли е, господарю?

Да, Зара наистина е жена, Нафиза. Разчитам на тебе да ѝ помогнеш да заприлича на жена. Тя е нова робиня, подарък ми е от султана.

– Робиня ли е, господарю? – учуди се Нафиза. – Не трябва ли да ти служи по друг начин?

– Нафиза, Джамал знае какво иска и очевидно не желае мръсна проскиня, заразена с някаква болест! – изрече остро Амар.

– Заразена ли? – извика Зара, отърси ръката на Джамал и скочи към Амар.

Красивата наложница падна под изненадващата ѝ атака, преди Джамал да успее да дръпне Зара.

– Стига! – изсъска той и я разтърси здравата. – Ще се държиш прилично, иначе те връщам в конюшните.

– Не съм заразена – изсъска Зара.

– Тя е зла – каза Амар, надигайки се от пода, като оправяше копрения си воал. – Няма да стане добра робиня, господарю. Трябва ѝ бой.

Джамал се съгласи на мига.

– Зара, това са моите наложници Саха, Лейла и Амар. Отсега нататък ще им прислужваш в харема. Саха по характер е огнена, също като косата си. Лейла е игриво котенце, но се пази от ноктите ѝ. А Амар може да бъде много страшна, ако не я подхванеш както трябва.

– Защо Зара е толкова мръсна, господарю? – запита Нафиза, не можейки да сдържи любопитството си.

– О, да, без малко да забравя да ти я представя. Това е Нафиза, която отговаря за харема – обърна се Джамал към Зара. – Зара е мръсна, защото досега работеше в конюшните – обясни той.

– Робиня от конюшните! – възкликна Саха.

– Сигурно много те е ядосала, господарю – подметна лукаво Амар.

Състрадание пробягна по набръчканото лице на Нафиза.

– Ела, Зара. Скоро ще те отърва от вонята на тор и коне.

Зара я последва, горейки от нетърпение не само да се отърве от компанията на досадните наложници на Джамал, но и – най-вече – да се

изкъпе. Докато минаваше под свода на вратата, хвърли поглед през рамо и видя Джамал излегат на един диван, а жените се бяха скупчили наоколо му като кученца, готови да му доставят наслада и сами да се наслаждават. Лицето ѝ пламна, когато си спомни всички възбуждащи неща, които Джамал бе правил с нея тази нощ край басейна, и се запита дали смята да спи с жените си, докато тя се намира в съседната стая.

Хамамът беше пълен с пара и Зара с нетърпение чакаше да се гмурне в благоуханната вода. Басейнът запълваше почти цялото огромно помещение, застлано с бели и сини плочки. Покрай стените бяха наредени пейки.

– Позволи ми да сваля тези мръсни дрехи, Зара – каза Нафиза с мек глас. – Защо си се облякла като мъж?

– Така се обличам винаги – обясни Зара. – Обикновено нося синята дреха на моя народ.

– Сини дрехи ли? Аллах да ни е на помощ. Да не си от синьото племе? Как е възможно това, та ти си жена...

– Баща ми е Юсеф, кадията на берберите в планината Риф. Аз винаги яздя с него.

Нафиза я зяпна.

– Яздиш с разбойниците?

– Ние не се смятаме за разбойници. Ние сме свободен народ и се борим за своето място под слънцето. Нападаме керваните на султана, защото той ни налага големи данъци.

– Това са мъжки работи – сви рамене Нафиза, помагайки на Зара да свали ризата и шалварите. Старицата не беше подготвена за изумителната гледка, която се откри пред очите ѝ, и шокирано ахване заседна в гърлото ѝ. – Благословен да е Аллах, колко си красива! Тази кожа, тази коса... ти си като рядка пеперуда, излязла от пашкула си. Ако шейхът те види така, както си сега...

– Шейхът вече я е виждал така – каза Джамал от прага – и беше също толкова омаян, колкото си и ти сега, Нафиза.

– Какво правиш тук? – извика Зара, опитвайки се да се скрие зад обемистата фигура на старицата.

– Това е моят дом и ходя където си искам.

– Не мога ли да се изкъпя сама?

– Ти си моя робиня. Аз съм твой господар. Аз решавам какво е позволено и какво не е. – Той влезе в хамама и се отпусна на една от пейките, протягайки дългите си крака. – Можеш да продължиш, Нафиза.

Зара прехапа устни, за да не отвърне с остри думи, но забеляза, че

Нафиза изобщо не се смущава от присъствието на шейха. Нима той редовно гледа как се къпят наложниците му?

– Защо не си при жените си? – осмели се да го запита Зара. Защо наистина помисли си Джамал, но не каза нищо.

Вместо да утоли с някоя от жените жаждата, която Зара бе породила у него, той се измъчваше, като я наблюдаваше как се къпе. Вече се беше втвърдил и ставаше още по-корав.

– Пратих ги в селото с Хамет – каза той на глас. – Пазарен ден е и те обожават да шарят из сергиите.

– Господарят има право да бъде тук – каза Нафиза с леко назидателен тон. – Легни на пейката, Зара, за да те обезкосмя както трябва. Ужасно си занемарила тялото си.

Джамал загледа с нарастваща възбуда как Нафиза бързо и сръчно освобождава Зара от всичките косми по тялото ѝ. Когато свърши, кожата ѝ стана отново гладка и мека като сатен. Очите му се наслаждаваха на заобленото ѝ розово хълмче, спомни си колко стегната беше тя отвътре, когато я бе възбуждал с език и пръсти. Слабините му туптяха, мъжествеността му набъбваше още повече, твърда и налята. Това съблазняване вървеше ужасно бавно, поне така му се струваше сега. Тази нощ той щеше да удвои усилията си, за да докара Зара в леглото си. Но засега му стигаха толкова мъчения. Той стана изведнъж, повика Нафиза, каза ѝ няколко думи и напусна хамама.

Зара забеляза, че Джамал си е отишъл едва когато стана, за да влезе в басейна. В сърцето ѝ нахлу внезапно облекчение. Като знаеше, че той я гледа, докато се къпе, тя се възбуждаше. Зърната ѝ се бяха втвърдили, подобни на малки розови пъпки и се запита дали Нафиза е забелязала. Аллах да го прибере Джамал, помисли сърдито. Защо този надменен шейх, враг на народа ѝ, трябва да е единственият мъж, който така силно да разбужда женските ѝ страсти?

Беше обичала Сайед, но чувствата ѝ към него бяха хладни в сравнение с вълнението, което усещаше, когато Джамал я докоснеше. Не бива да е така, помисли тя недоволено. Той беше прекалено самоуверен, очебийно мъжествен, твърде надменен. Искаше я в леглото си и тя не знаеше колко дълго ще може да устоява на неотразимия чар на неговата съблазън.

Нафиза изми косата и тялото на Зара със сапун, ароматизиран с жасмин, после я изплакна няколко пъти с топла вода, която се грееше на мангала. Когато Зара свърши с къпането, Нафиза я уви в голямо парче лено платно и я изтри до сухо. После я накара да легне на пейката, за

да натрие жасминово масажно олио в кожата ѝ. Беше прекрасно, отпус-кащо, но ако ръцете бяха на Джамал, помисли Зара, масажът щеше да бъде еротичен и възбуждащ. Слава на Аллаха, че я масажираше Нафиза, а не Джамал.

Облеклото, което старата жена донесе на Зара, не беше като за робиня. Девојката изгледа с отвращение късото елече, ушито от богат тюркоазен брокат, и помисли, че това едва ще стигне, за да прикрие гърдите ѝ. Копринените шалвари бяха с цвят на бледа слонова кост и притеснително прозрачни. Връзваха се на талията с колан и обгръщаха стройните ѝ глезени. Но през тях ясно прозираше кожата ѝ. Най-накрая Нафиза ѝ подаде един воал, за да закрие лицето си.

– Не мога да нося тези дрехи – протестира Зара. – Не подхождат за една берберска принцеса.

– Аз само изпълнявам заповедите на шейх Джамал – отвърна Нафиза, свивайки рамене. – Сега бъди добро момиче и се облечи. Господарят заповяда да му прислужваш тази вечер. След като се облечеш, ще те заведе в стаята ти. Тесничка е, но е повече от пригодна за робиня. Има и малка градинка, оградена със стени, ако поискаш да се разхождаш. – Тя изгледа Зара от глава до пети. – Необикновено е за шейх Джамал да доведе тук робиня. Роби и евнуси вършат всекидневните работи в Рая. Единствените жени в двореца сме аз и трите наложници.

– Да не очакваш да съм благодарна за такава чест? – запита остро Зара. – Не съм искала да ставам робиня. Заклевам се, че това няма да трае дълго. Баща ми скоро ще дойде да ме потърси.

– Ще видим – каза мъдро Нафиза. – Сега побързай. Ще имаш време да подремнеш, преди да започнеш да изпълняваш задълженията си.

Тъй като нямаше изгледи да получи други дрехи, Зара надяна тези, в които се чувстваше почти гола, но не заметна воала през лицето си.

– Берберските жени не крият лицата си – заяви тя високомерно.

– Сега си в арабски харем – напомни ѝ недотам любезно Нафиза. – Ще се подчиняваш на господаря си. Ела, ще те отведе в стаята ти.

Зара влезе в стаичката с размери кажи речи колкото голям килер. Вътре имаше кушетка за спане, сандък за дрехите ѝ и ниска масичка. Купчина възглавници бяха струпани край едната стена. Двойна врата водеше към малка градинка, оградена с високи стени. Наистина задоволяваше нуждите ѝ, реши Зара, защото тя няма да остане дълго време тук. След четири седмици, ако дотогава не дойдеше баща ѝ, щеше да бъде свободна. Джамал държеше на думата си, а понеже щеше да се провали със съблазните, нямаше да му остане друг избор, освен да я

освободи.

– Почини си, Зара – каза Нафиза, докато излизаше. – Ще дойдат да те повикат, когато стане време да прислужваш на господаря.

– Какво ще трябва да правя? – запита предпазливо Зара.

– Ще вземеш вечерята му от кухнята и ще му я поднесеш.

Облекчение се разля из тялото на Зара. Знаеше, че Джамал може да заповяда тя да го обслужва и в леглото, а тогава нямаше да може да протестира. Едва не си пожела това да се беше случило, защото той щеше да загуби облога и тя щеше да бъде свободна. Да легне с врага беше отблъскваща перспектива, но почти щеше да си струва заради свободата ѝ. Почти...

Тъй като нямаше какво да разглежда в стаята си, Зара легна на кушетката и след броени мигове заспа. След няколко минути, поне така ѝ се стори, дойдоха да я събудят. Отвори очи и срещна погледа на един млад мъж, горе-долу на нейна възраст. Лицето му беше издължено и тъжно, имаше изразителни кафяви очи, а кожата му беше гладка и чиста като нейната. Тя веднага позна, че е евнух, защото в харема не се допускаха други мъже.

– Казвам се Хаким. Донесох ти вечеря. – Той посочи подноса с храна, който беше оставил на масата. – Трябва бързо да се нахраниш. Кога-то свършиш, ще те заведе при господаря.

– Благодаря ти, Хаким. Яденето ухае много хубаво – каза Зара, приближавайки се към масата.

Видя, че Хаким е сложил възглавничка пред масата, и се настани на нея, кръстосвайки крака.

– След малко ще се върна – каза Хаким и излезе тихо от стаята.

Зара се нахвърли на храната, наслаждавайки се на ориза с хапки месо от угоен петел, на гъстото кисело мляко с белено грозде, на смокините, топлата плоска питка и пресните ябълки и портокали. Тъкмо довършваше вечерята си, когато Саха нахлу в стаята ѝ с яростно блеснали очи.

– Разбрах, че ти е заповядано този вечер да обслужваш Джамал. Откакто те доведе тук, той напълно ни заряза. – Свирепо блесналият ѝ поглед се плъзна по лицето и тялото на Зара. – Ти не притежаваш дори половината от моята красота. Дори Лейла и Амар са по-хубави от тебе. Да не си омагьосала Джамал?

– Не съм магьосница и не обслужвам шейх Джамал в леглото – възрази разгорещено Зара. – Не съм робиня за любов. Ти му подхождаш много повече.

– За глупачка ли ме взимаш? Нашият господар те иска. А поиска ли нещо Джамал, непременно го получава. Защо те пратиха да работиш в конюшните?

– Това е дълга история, само ще те отегчи. Нямам намерение да си съпернича с тебе за благосклонността на Джамал.

– Готова ли си, Зара? – каза Хаким от вратата, надявайки се да спаси девойката от острия език на Саха.

– Готова съм – каза тя и се изправи веднага. – Моля те, извини ме, Саха. За разлика от тебе аз имам задължения, които трябва да изпълнявам.

– Надявам се да не изпълняваш тези задължения по гръб – промърмори Саха на себе си.

– Побързай, Зара – подкани я Хаким, докато минаваха през вратата на харема, за да поемат по един дълъг коридор. – Нагласи си воала; не е прилично стражите да гледат лицето ти.

– Не, берберските жени не се крият зад воали.

Хаким се смути, но не каза нищо повече. Не му подобаваше да казва каквото и да било. Затова я поведе направо към стаята на Джамал и отвори вратата.

– Върви, шейхът те чака.

– Влез, Зара – чу се гласът на Джамал.

Тя погледна към вътрешността на стаята. Видя Джамал, седнал на една възглавница пред ниска масичка. Наблизо седеше един старец, който със сложни церемониални движения приготвяше ментов чай на разгорещения мангал. Хамет стоеше до вратата, скръстил ръце на мощните си гърди.

– Желая да ми поднесеш яденето тази вечер, Зара – изрече почти тържествено Джамал. – Хамет ще те отведе в кухнята.

– Да, господарю – отговори Зара. Сарказмът ѝ извика неволна усмивка на лицето му. – Да се поклоня ли?

– Я да видим. – Веждите му се вдигнаха високо в учудване, когато видя Зара да се покланя дълбоко с небрежна грация, изпращайки му остър поглед, от който въздухът в стаята се нажежи.

– Можеш да се изправиш – каза Джамал. Погледът му се плъзна по стройната ѝ фигура и се спря на гърдите ѝ. – Твоят избор на дрехи ми харесва.

– Нямах думата по въпроса.

– Защо не си се забулила?

– Не крия лицето си от никого, нито от мъже, нито от жени.

– В бъдеще ще го криеш – отвърна Джамал, като махна с ръка на Хамет, за да го накара да се приближи. – Заведи робинята в кухнята, Хамет.

Зара с огромна радост се изтръгна от смуцаващото присъствие на Джамал. Върна се след малко с поднос, отрупан с изкусителни ястия. Джамал беше сам. Старецът, който правеше чая, беше прибрал принадлежностите си и си беше тръгнал.

– Можеш да си вървиш, Хамет – каза Джамал и махна на евнуха. – Тази вечер Зара ще се погрижи да ме обслужи.

Зара сложи подноса на страничната масичка и започна да подрежда различните чинии пред Джамал. Когато свърши, се дръпна настрана и зачака той да я освободи.

– Можеш да ми налееш чая – каза той и махна към сребърния чайник, който стоеше на мангала.

Зара прехапа устни, за да се въздържа да не изригне някоя ужасно обидна дума. Това, което наистина искаше да направи, беше само едно – да удави самодоволната усмивка на Джамал във врял чай.

Джамал я гледеше как се движи, възхищавайки се на начина, по който се полюляваха хълбоците ѝ под прозрачните панталони. Ако се взреше достатъчно през прозрачната материя, щеше да различи и розовото ѝ заоблено хълмче.

– Вечеряла ли си? – запита шейхът, докато опитваше сочния пьпеш.

– Вечерях, благодаря. Мога ли сега да си тръгна?

– Не. Седни тук.

И той потупа възглавницата до себе си.

– Защо? – изгледа го тя недоверчиво.

– Не обичам да ям сам. – Когато тя не направи никакво движение, за да се подчини на заповедта му, той я хвана за китката и я дръпна да седне до него. – Така, сега е по-добре.

– Саха сигурно би искала да бъде с тебе. Както и Лейла и Амар.

– Може би по-късно. Сега искам тебе. Хареса ли стаята си? – запита той с непринуден тон.

– Бива я.

Той изведнъж бутна храната настрана и се наведе, за да я целуне по рамото.

– Вече не съм гладен.

– Да върна ли блюдата в кухнята?

– Нямах представа, че ще бъдеш толкова послушна робиня,

принцесо. Какво криеш в ръкава си?

– Нищо, господарю – отвърна тя със сладък глас. – Дори нямам ръкави.

Черните му очи блеснаха лукаво.

– И аз го забелязах.

Пръстите му пролазиха по голата ѝ ръка и по гърба ѝ, от което цялата ѝ кожа преминаха тръпки. Две малки перлени копченца придържаха краищата на елечето ѝ и преди Зара да успее да протестира, Джамал ги откопча. Гърдите ѝ буквално скочиха в шепите му. Той остро си пое дъх и по това тя разбра колко му е харесала тази гледка.

– Какво правиш?

– Опитвам се да те съблазня, какво друго? – Той я бутна на възглавниците и сведе глава, за да оближе нежно зърната ѝ. – Знаеш, че те искам.

– Ако ме вземеш против волята ми, ще загубиш облога – предизвика го тя, стиснала зъби заради внезапния прилив на наслада, породен от движението на езика му.

– Изобщо не трябваше да сключвам този облог – промърмори недоволно Джамал.

Вдигна глава и се вгледа в устата ѝ. Беше възхитително пищна и червена, и той искаше да я целува до безумие, но най-вече искаше да се вмъкне в нея, да я почувства как се свива около него, да вкуси страстта ѝ и да ѝ даде наслада.

– Виж колко много те искам – каза Джамал, хвана малката ѝ ръка и я постави върху ерекцията си.

Зара си пое остро дъх. Кафтанът му не беше никаква преграда между ръката ѝ и горещите му пулсиращи слабини. Пръстите ѝ неволно се свиха и тя го чу да изстенва. След секунди той вече се бе отпуснал с цялата си дължина върху нея.

– Ти ме искаш – изрече триумфално Джамал.

– Не, не те искам.

Отговорът ѝ като че ли го развесели и той се изсмя.

– Отвори се за мене, Зара. Поеми ме в себе си. Обещавам, че няма да съжаляваш.

Тя въздъхна на пресекулки.

– Не, не мога.

Очите му потъмняха от желание, докато устата му пленяваше нейната. Той я зацелува яростно, искаше да изтръгне от нея някаква реакция, докато мачкаше безмилостно гърдите ѝ в дланите си. Устните му се

откъснаха от нейните и последваха грациозната извивка на шията ѝ, да да се спуснат към гърдите. Той целуваше и облизваше ароматната плът, а мирисът на жасмина още повече засилваше желанието му да я притежава. Устата му обгърна едно от щръкналите зърна и го засмука силно, после леко го захапа и тя нададе тих вик.

– Отдай ми се, сладка моя – прошепна дрезгаво Джамал.

– Не мога да загубя облога – отвърна Зара със задавен глас.

Беше възбудена, ужасно, болезнено, но ако загубеше облога, щеше да остане робиня на Джамал, а това беше непоносима мисъл.

– Забрави за облога – настоя той. – Ти си моя собственост. Отдай ми се. Нека вкуся страстта ти.

– Искаш повече, отколкото мога да ти дам. Искаш душата ми – възрази разгорещено Зара.

– Не, аз искам само тялото ти – не се предаваше Джамал. Думите му прозвучаха кухо и глупаво. В действителност той искаше много повече от берберската принцеса. Искаше тялото ѝ, душата ѝ, радостите и скърбите ѝ. Искаше да притежава самата ѝ същина и да ѝ даде своята в замяна. Когато проникнеше в стегнатата ѝ ножница, щеше да я накара да забрави всички предишни любовници и да се слее с него в сладка забрава.

Аллах да му е на помощ. Искаше я толкова отчаяно, че наложниците му вече никак не го привличаха.

Тази ужасяваща мисъл го накара да се дръпне и да се взре в нея. Какво му беше сторила тя? Беше го превърнала в евнух; той искаше само една жена. Зара. Какво – благословено да е името на Аллах, – какво щеше да прави той сега? Можеше да я насили и да загуби облога. И да я загуби завинаги. А можеше да продължи да я съблазнява, както изглежда, безуспешно.

– Ти си ме омагьосала – изрече той рязко. – Остави ме! Връщай се в харема. Трябва да помисля.

Зара се изправи и бавно тръгна да излиза от стаята.

– Чакай, момиче – подвикна той след нея, – прати ми Саха. Може би тя ще успее да угаси огъня, който ти разпали.

Зара се обърна и избяга. Бузите ѝ горяха. Нека утоли страстта си със Саха, помисли тя замаяно. Нека червенокосата красавица да му дава наслада през цялата нощ; не я беше грижа. Но поради някаква неясна причина точно тази мисъл ѝ причиняваше остра болка.

– Шейх Джамал е изключителен любовник – говореше Саха на Лейла и Амар, докато трите седяха край басейна в малката градина пред

харема. – Беше неуморен снощи – излъга тя. За нищо на света нямаше да каже, че той я бе отпратил с обяснението, че е твърде уморен, за да може да ѝ окаже чест. – Неуморен беше в любовните игри. Бях изтощена, когато ме отпрати да си вървя.

Лейла и Амар въздъхнаха замечтано, много им се искаше да бяха прекарали нощта с Саха.

– Не мислиш ли, че нашият шейх е великолепен любовник, Зара? – подразни я Саха.

Зара, която поднасяше разхладителни на наложниците на Джамал, застина за миг и изпрати една унищожителна усмивка към Саха.

– Не знам, господарке Саха.

– Ти прекара много часове с него насаме – напомни Лейла. – Сигурно те е намерил недостойна за вниманието му, щом не ти е позволил да му доставиш удоволствие.

– Джамал не обича руси жени – подметна коварно Амар. – Зара не е красива като нас, освен това е много слаба и прекалено висока, за да привлече мъж като господаря ни.

– Не обичам ментов чай, Зара – каза Саха. – Донеси ми нещо студено да пия. Може би един плодов шербет.

– Тези ябълки са загнили, Зара, донеси други – заповяда Амар.

– Искам мокра кърпа да си изтрия лицето, Зара – обади се и Лейла. – И да я напоиш с моя парфюм.

Зара повече не можеше да понася разглезените наложници на Джамал. Това бяха нахални и безмозъчни създания. В главите им нямаше нищо друго освен похотливи помисли.

– Имам работа – каза тя, наслаждавайки се на шокираното мълчание, последвало думите ѝ. – Обслужете се сами.

– Казах, че искам нещо студено за пиене – повтори Саха, мушвайки чашата с хладък чай в ръцете на Зара. – Отнеси това.

Хитра усмивка се потули в ъгълчетата на устата на Зара, когато взе чашата и нарочно я обърна в скута на Саха. Саха скочи с блеснали очи, а Зара ѝ се усмихна невинно.

– Никога не съм те виждала да се движиш толкова бързо, Саха – подигра ѝ се тя.

– Берберска кучка! Как смееш да не ме уважаваш! Почакай само да кажа на Джамал. Тогава ще видим кой ще се смее последен.

Тя хукна към изхода на градината и се натъкна на самия Джамал.

– О, господарю, слава на Аллаха, че си тук.

Джамал изгледа внимателно измокрения кафтан на Саха и веднага

разбра, че Зара е причината за нейния гняв.

– Какво те е разсърдило толкова, Саха?

Саха насочи обвиняващо пръст към Зара.

– Твоята берберска робиня ме оскърби. Виж какво направи! – И тя подхвана гнусливо мокрия си кафтан с палец и показалец. – Тази вещица изля чая в скута ми.

На Джамал му се доця да се изсмее, но знаеше, че така само ще вложи положението. Зара никога нямаше да се научи на послушание, ако той се отнесе леко към изблиците ѝ, макар че те в действителност го развеселяваха.

– Какво да направя според тебе, Саха?

Усмивката на наложницата никак не беше приятна.

– Бой, господарю. Десет удара по стъпалата ще стигнат.

Джамал поклати глава, смаян от злобата на Саха. Десет удара с пръчка по нежните стъпала на Зара щяха да я осакатят.

– Не си ли малко строга?

– Тя заслужава, господарю – заупорства и Лейла. – Отказа да ме обслужи, когато я заповядах да донесе мокра кърпа да си изтрия лицето.

– И не пожела да ми донесе пресни ябълки – добави Амар.

– Зара е робиня, нали? Прояви непослушание. След като я накажеш сурово, най-добре е да я продадеш.

Джамал обърна тъмния си поглед към Зара, която май никак не се разкайваше.

– Ти разгневи жените ми, Зара – каза той строго. – Какво ще кажеш в своя защита?

Зара го изгледа с презрителна усмивка.

– Нямам желание да се харесвам на жените ти. Справяш се и без моя помощ.

Джамал едва се сдържа да не избухне, потискайки с все сили смеха си. Продължи с нарочно суров глас:

– Сарказмът не ти отива, Зара.

– Тя е вироглава и злоезична – намеси се нацупено Лейла.

– Отпрати я.

– Да, господарю – съгласи се Зара. – Отпрати ме. Губиш облога, а аз така и така скоро ще бъда свободна.

– Какъв облог? – заинтересува се Саха.

– Стига сме дрънкали – заповяда Джамал. Предпочиташе да не говори за условията на облога, който бе сключил със Зара. Толкова му беше трудно да я съблазни, че не би искал всички да научат за това.

– Ти обаче ще накажеш Зара, нали? – запита Саха, вкопчила се в Джамал, и го загледа с разтапящ поглед.

– Да, тя ще бъде наказана за провинението си – изрече мрачно Джамал. – Ела с мене, Зара.

Тя се зачуди дали не е отишла твърде далеч. Не ѝ се искаше да я наказват, но физиономията на Саха, когато ѝ бе изтърсила чашата с чай в скута, почти си струваше едно наказание.

6

Колко голям беше гневът на Джамал, питаше се Зара, докато вървеше подире му към неговата стая. Достатъчно, за да накара да я накажат с пръчки? Потръпна. Щеше ли да има сили да издържи ужасната болка да я бият по стъпалата? Аллах да ѝ е на помощ.

Когато влязоха в стаята, Джамал се обърна към нея. Страхове и нараснаха, щом забеляза гневното изражение, изписано на лицето му.

– Какво ще правиш?

– Боят с пръчки изглежда подходящо наказание за безсрамното ти държание с жените ми, не си ли съгласна?

Зара преглътна мъчително. Беше виждала последиците от боя – нещо ужасно.

– Не, не съм съгласна. Твърде сурово наказание за малката ми простъпка. Твоите жени са едни мързелани, на които мозъкът им е между краката.

Джамал не можа да се въздържи и избухна в смях. Образната забележка на Зара съвсем точно описваше същността на трите му жени. Новата му робиня беше безпощадно права. Но за съжаление трябваше да бъде наказана за неподчинението си. Той не можеше да ѝ позволи да съспива дисциплината в дома му с бунтарското си поведение.

– Може би имаш право – съгласи се Джамал, – но не е твоя работа да съдиш жените ми. Не съм си ги подбирал по интелигентност.

– Това е съвсем очевидно, господарю – каза тя със сладък глас. – И ти мислиш като тях, само че твоят мозък е в придатъка между краката ти.

В миг изражението на Джамал се смени и от весело стана гневно.

– Много далече отиваш, робиньо! Ако не обуздаеш езика си, ще заповядам да го отрежат. Връщаш се в конюшните. Явно ти се иска по-скоро да се валяш във фъшкиите, отколкото да живееш добре в приятно жилище.

Сякаш повикан от безмълвен знак, Хамет се появи зад гърба на Джамал.

– Донеси на Зара дрехи, подходящи за работа в конюшните. Трябва да се върне да работи там, докато не се научи на покорство. Отведи я; тя ме оскърби.

Пак в конюшните, помисли унило Зара, докато Хамет я извеждаше

от стаята на Джамал. Предположи, че си го е заслужила. Острият ѝ език беше предизвикал гнева на шейха и сега тя трябваше да си плати. Но поне бе отървала боя. Опита се да се самоубеждава, че в конюшните ще ѝ е по-добре, отколкото в харема, но някак си не успяваше.

Хамет взе едни груби дрехи, които висяха на закования на стената гвоздей, и ѝ ги хвърли в ръцете.

– Можеш да се преоблечеш в празната ясла, а аз ще намеря Ахмед и ще му кажа, че си се върнала тук. Само побързай.

Зара влезе в една празна ясла и бързо надяна ризата, развлечените шалвари и джелабата; почувства се по-добре в привычното си облекло, което прикриваше фигурата ѝ – много по-добре, отколкото в дрехите от харема, в които се чувстваше почти гола. Тъкмо бе облякла джелабата,, когато Хамет отвори вратата.

– Говорих с Ахмед. Веднага се залавяш за работа. Ще вършиш всичко, което правеше и преди. – Той ѝ подаде едно гребло. – Лично аз не мисля, че това е работа за жена, но никой не бива да противоречи на волята на господаря. Ти имаш много зъл език, Зара. Научи се да го съдържаш и можеш да станеш любимка на нашия шейх. Имаш повече ум от Саха, Лейла и Амар, взети заедно.

След като каза каквото имаше да казва, Хамет се обърна и излезе, оставяйки Зара да мисли над бъдещето си като робиня в конюшните.

Никой от останалите роби не я закачи тази нощ. Нито пък на следващата. На по-следващата – също. Зара предположи, че се страхуват Джамал да не ги накаже, и беше благодарна за това. Но работата в конюшната беше ужасно тежка и всеки ден Зара все повече съжаляваше за неуважението, което беше проявила към жените на Джамал. Кога ли щеше да се научи да обуздава острия си език, запита се тя унило. Никога, отговори си сама. И макар че мекото легло в харема много ѝ липсваше, тя беше твърде горда, за да помоли да се върне там.

Зара бе помолила да ѝ дадат една от празните ясли и бе натрупала там прясно сено, за да спи на него. Това беше единственото усамотено кътче, откакто се беше върнала в конюшните преди три дена. Тъкмо беше привършила вечерята си, беше си измила ръцете и лицето, беше окачила фенера на куката и се приготвяше да си легне, когато усети, че някой я гледа над ниската преграда на яслата.

– Готова ли си да признаеш поражението си и да започнеш да се държиш като жена? – запита я Джамал.

Очите му блестяха като полиран абанос в светлината на лампата.

Зара го изгледа презрително.

– Дъщерята на Юсеф никога няма да се признае за победена. Дока-то си върша работата, няма от какво да се оплакваш. Минаха вече две седмици, откакто сключихме облога.

Джамал изригна една цветиста ругатня. Пак този проклет облог! Никога не беше срещал по-предизвикателна жена. Не искаше Зара да спи на купчина сено в конюшните. Искаше я в своето легло, в прегръдките си, искаше тялото ѝ да се наслаждава на любовта му.

Той вдигна резето и пристъпи навътре в яслата.

– Отдай ми се, сладка магьоснице. Ще те облека в коприна и брокат, ще ти дам скъпоценности, които съперничат по блясък на зелените ти очи.

Той я притисна до себе си така, че тя да усети твърдата издутина на страстта му до нежния си корем.

– Не чувстваш ли колко много те искам?

– Предлагам да посетиш харема си – възрази Зара.

Никак не ѝ харесваше това, че тялото ѝ я предаваше всеки път, когато Джамал я докоснеше, и се опита да се дръпне от него. Но той не я пусна.

– Искам тебе, Зара. Вече се опитах да утоля жаждата си по тебе с моите наложници, но те не можах да угасят огъня в мене. – Ръката му обгърна талията ѝ. – Ела, ще те науча на наслаждения, каквито не си познавала с твоя любовник бандит. – Пронизителният му поглед не я изпускаше. – Някога позволявала ли си да вкарват в тебе малки сребърни топчици? Когато се движиш или дори когато дишаш, те се удрят една в друго и създават еротично усещане, далеч надминаващо всичко, което досега си чувствала.

Зара потръпна, възбудена от думите на Джамал и от тона на гласа му. Те бяха по-възбуждащи дори от най-интимните милувки. Ако не сложеше веднага край на всичко това, щеше да започне да го моли да ѝ покаже всички наслади, за които сега ѝ говореше.

– Дръж ги за наложниците си – изсъска тя, разкъсвайки мрежата на думите му. – Аз съм си много добре тук, където съм. Можеш да си вземеш тия сребърни топчици и...

– Стига! Ти си една капризна вещица с нрав и душа на берберски воин. Ще те оставя тук сега, Зара, но помни ми думата, ще бъдеш моя по всички възможни начини, по които едни мъж може да има една жена. Когато сложа в тебе тези сребърни топчици, ще ме молиш за освобождение, каквото само аз мога да ти дам. Лека нощ, сладка магьоснице. Приятни сънища.

Шокираното ѝ изражение го развесели. Надяваше се тази нощ тя да сънува еротични сънища.

– Негодник! Камилска фъшкия! – изкрещя в лицето му Зара. Никой мъж не ѝ беше говорил такива неща. Наистина ли имаше такива любовни играчки, такива сребърни топчици? Само като си помисли как те се удрят една в друга вътре в нея, женските ѝ части пламнаха и се овлажниха.

– Защо? Защо ме искаш, когато имаш толкова жени, жадни за вниманието ти? – запита го Зара.

Изведнъж той стана сериозен, а лицето му помрачня.

– Само ако знаех. Може би Аллах в своята мъдрост ще ми разкрие отговора някой ден.

И Джамал се обърна и излезе.

Тази нощ сънят бягаше от клепките на Зара.

Но на Джамал му беше още по-трудно да заспи. Повика Лейла в леглото си, но я освободи, когато разбра, че няма желание да спи с нея. Помисли дали да не викне Амар или Саха, но разбра, че не иска никоя от наложниците си. Само Зара можеше да го задоволи, а никак не му се искаше да насилва жена да сподели леглото му. Берберската магьосница го бе превърнала в проклет евнух!

След като най-накрая заспа, на Зара никак не ѝ хареса да я будят може би след броени минути, както ѝ се стори. Една ръка затисна устата ѝ и тя почувства нечий топъл дъх до ухото си.

– Събуди се, принцесо. Нося ти вест от баща ти.

Когато чу за баща си, тя се пробуди съвсем.

– Ще си махна ръката, но трябва да обещаеш да не викаш.

Зара закима енергично и ръката се махна.

– Кой си ти?

Чу едва доловим шепот до ухото си:

– Аз съм Рашид, търговецът на камили. Шпионин съм на баща ти. Чух, че си била робиня в конюшните, но не ми се вярваше. Шейхът е щински демон, щом те е накарал да вършиш такава презряна работа.

– От кого чу слуховете?

– Наложниците на шейха говореха за тебе, когато бяха вчера на пазара. Но го чух и от други хора. Веднага съобщих вестта на Юсеф. Той лагерува в планините, точно отвъд оазиса. Днес получих отговора му. Иска да се приготвиш, защото утре вечер ще се опита да те освободи. Синьото племе ще нападне в най-тъмните часове на нощта.

– Как ще стане това? – запита Зара. Тя буквално трепереше от

нетърпение.

– Юсеф и хората му ще се прехвърлят през стените. Бъди готова.

– Какво мога да направя, за да им помогна? Те трябва много да внимават, навсякъде има стражи.

Думите ѝ потънаха в тишината. Пратеникът беше изчезнал.

Следващият ден мина ужасно бавно за Зара. Тя се опита да се занимава с всякакви неща, но не можеше да се удържи и все поглеждаше към високите стени. Къде ли е баща ѝ сега, питаше се тя. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато забеляза, че Джамал дойде в конюшната и започва да оседлаят коня му. Двата с Харун отиваха на лов в планините.

Първата мисъл на Зара бе, че ще открият баща ѝ. Но после се укори, че изобщо е допуснала подобна възможност. Юсеф беше твърде умен, за да се остави да го хванат. Познаваше планините много добре и бе хитър като лисица. Джамал никога нямаше да го намери.

Тази нощ тя щеше да бъде със своя народ и никога повече нямаше да види Джамал. Но тази мисъл не беше толкова утешителна, колкото бе очаквала.

Умът на Джамал изобщо не беше в лова. Мислите му бяха завладени от упоритата берберска магьосница, която се бореше със зъби и нокти да не влезе в леглото му. Толкова ли е противен? Не, наложниците му не мислеха така.

– Ако не ти е до лов, Джамал, само си губим времето тук – подметна сухо Харун.

– Трябваше да изляза от къщи, приятелю – отрони Джамал. – Както си забелязал, напоследък не съм в особено добро настроение.

– Вземи вещицата със сила, Джамал – посъветва го Харун. – Беше търпелив много повече време, отколкото повечето мъже на твое място. Щом се насладиш на свежата плът на Зара, ще обърнеш мислите си към по-важни неща. Не ти е в характера да пренебрегваш наложниците си. Ако аз имах жена като Саха да ми доставя удоволствие, май никога нямаше да стана от леглото.

Джамал се замисли.

– Ти харесваш Саха, така ли, приятелю?

– Прости ми, господарю. Не съм искал да проявя неуважение. Грешно е да желая нещо, което не е мое. Приемам наказанието, което ще ми наложиш.

– Отдавна сме заедно, Харун. Нямам намерение да те наказвам за такова дребно провинение. Саха е досадно бреме и е необходима потвърда ръка от моята, за да бъде укротена.

Харун се усмихна широко.

– Ако беше моя, щях да я укротя с нежно и неотслабващо търпение.

– Защо не си се оженил досега, Харун? – любопитства Джамал.

Харун се изчерви и отмести поглед. Не смееше да каже на Джамал, че не може да се ожени, докато така силно харесва Саха.

– Трябва да срещна жена, за която да поискам да се ожени – изрече той накрая.

Джамал смени темата.

– Може би имаш право. Нямам настроение за лов. Да се връщаме.

Харун изведнъж дръпна юздите на коня си.

– Виж, господарю! Пепел от лагерен огън – скорошен. Кой според тебе е минал оттук?

– Керваните обикновено не се отклоняват толкова много от обичайните си пътища – изрече замислено Джамал, слизайки от седлото, за да разгледа следите, които ясно личаха в пясъчливата почва. – Но тук виждам следи от камили. Какво мислиш, Харун?

– Камилите не са носели тежки товари, господарю – каза Харун, като коленичи, за да погледне по-отблизо следите. – Отпечатъците от копитата са по-малки от тези на онези, които обикновено носят тежки денкове.

– Ездитни камили – изрекоха двамата в един глас.

– Берберски ездитни камили – уточни Джамал. – И са прекалено близо до Рая, обезпокоително близо.

– Мислиш ли, че Юсеф е дошъл за дъщеря си?

– Точно това си помислих. Откакто плених Зара, няма нападения над султанските кервани. Точно вчера получих съобщение от Исмаил, благодари ми, че съм го убедил да пощади живота на дъщерята на кадията. Доволен е, че Юсеф не го напада, след като дъщеря му е наша пленничка.

– Трябва да се подготвим, той вероятно ще се опита да я спаси. Ще предупредя стражите и ще сложа още наблюдатели.

– Ако хванем Юсеф, султанът сигурно ще се зарадва – каза Джамал.

Но още докато произнасяше тези думи, си представи колко съкрушена ще бъде Зара, ако баща ѝ бъде пленен от султана.

– Предлагам да преместиш Зара в харема, и то веднага – каза Харун. – Нали не искаш да улесниш Юсеф да я намери?

Джамал се замисли върху предложението, но в крайна сметка го отхвърли.

– Тя ще остане в конюшните. Ако я преместим оттам, Юсеф ще се усъмни, че сме научили за намеренията му. Но ще намери добри посредници, когато се опита да я изведе. Трябва да обмислим добре плана си, приятелю. И трябва да го държим в тайна от Зара. Робите в конюшната трябва да бъдат предупредени да се скрият довечера, каквото и да чуят, че става.

Зара забеляза с неудоволствие, че Джамал се е върнал. Двамата с Харун не носеха никакъв дивеч, което ѝ се стори необичайно, тъй като околността изобилстваше с диви животни. На пръв поглед всичко си беше наред, така че тя предположи, че баща ѝ е останал в скривалището си, докато шейхът е ловувал из планините. Видя Джамал и Харун да си говорят тихо с Ахмед и настръхна от любопитство. Нямаше причина те да заподозрат, че баща ѝ довечера се готви да нападне имението и да я спаси.

Нощта идваше ужасно бавно, но когато най-накрая настъпи, вълнението на Зара нарасна до крайност. За да не възбуди подозрение, в обичайния час тя се прибра в яслата си и се престори, че заспива. Страхувайки се да не заспи наистина, тя се взираше в тъмнината и предусещаше радостта от срещата с баща си.

Не чу безшумните стъпки на Джамал и Харун, които се вмъкнаха в конюшната и потънаха в сенките. Край стените, около портата и пред конюшните бяха разположени стражи. Така щеше да бъде всяка нощ, докато не се появи Юсеф. Но на Джамал му се струваше, че това ще стане тъкмо тази нощ.

Мъжете от синьото племе се прехвърлиха през стените тихо като привидения, почти невидими в синьочерната нощ. Джамал наблюдаваше, скрит в сянката, как те слизат безшумно от стените и запълзват към конюшните. Преброи шестима. Явно имаха намерение да се промъкнат вътре, без да вдигат шум. Това беше смел опит, макар и обречен на неуспех.

– Идват – прошепнат Харун на ухото на Джамал. – Дай сигнала и моите хора ще ги заловят.

– Не, още не знаем кой от тях е Юсеф. Ако е тук, искам го жив.

Джамал и Харун се прикриха още по-дълбоко в сенките, когато една тъмна фигура се промъкна в конюшната. Другите бербери останаха пред входа, без да знаят, че ги наблюдават.

Зара чу лек шум и скочи на крака.

– Татко, ти ли си?

– Да, дъще, аз съм. Трябва да тръгваме бързо. – Юсеф извади една

синя роба изпод дрехата си и ѝ я подаде. – Облечи се. Няма да изглеждаш подозрително на лунна светлина.

Когато синята роба зае мястото си, Юсеф каза:

– Хвани ме за ръка, тръгваме заедно.

Зара пхна треперещите си пръсти в силната длан на баща си.

– Този мръсен звяр не ти е сторил нищо лошо, нали? Моят шпионин ми каза, че си изглеждала добре.

– Няма ми нищо – увери го Зара. – Ще бъда по-добре, когато напусна това проклето място. Трябва да пазим тишина; има и други, които спят в конюшните.

Те тръгнаха към вратата, водени от лъч лунна светлина. Зара беше изпълнена с надежди. Още малко и щеше да бъде свободна. Щяха да успеят! Имаха да преминат само краткото разстояние до стената и да се качат по въжетата, закрепени на зъбците, за да се прехвърлят на другата страна.

В тъмнината рязко отекна един заповеднически глас:

– Стой!

Десетина въоръжени мъже изскочиха от скривалищата си и обкръжиха берберите от синьото племе, прерязвайки пътя им за отстъпление.

– Не! – извика Зара. – Предадени сме!

– Не е предателство, сладка магьоснице – каза Джамал, излизайки от сенките.

Юсеф прикри Зара с тялото си и се обърна рязко към Джамал:

– Пусни дъщеря ми, шейх Джамал. Имаш мене. Зара вече не ти трябва.

– Грещиш, Юсеф. Зара много ми трябва. Не можеш да си представиш колко ми е необходима. А що се отнася до тебе, разбойнико, султанът има планове какво да те прави. Съдбата ти сега е в негови ръце.

– Не! – изкрещя Зара, излизайки иззад баща си. – Нима ще допуснеш смъртта на баща ми да ти тежи на съвестта?

– Юсеф наруши закона, Зара. Сега трябва да си плати.

– Всички от синьото племе са заловени, господарю – съобщи Харун. – Искаш ли да бъдат екзекутирани незабавно?

Зара издаде задавен вик и се вкопчи в баща си.

– Не – отвърна Джамал, – заключи ги в някой празен склад, докато реша какво да ги правя. Само султанът има власт да налага наказания.

– Хайде – каза Харун и побутна Юсеф с върха на ятагана.

Зара вирна предизвикателно брадичка.

– Аз ще ида с тях.

– Не, няма – каза Джамал с тих, но властен глас. Когато Зара се направи, че не го е чула, и се опита да тръгне след баща си, Джамал я сграбчи за ръката и я дръпна към къщата. – Ти, моя красива дивачке, ще останеш тук, където ще мога да те наблюдавам.

И той я поведе през вътрешния двор към стаята си.

– Всичко наред ли е, господарю? – изникна от сенките Хамет, вдигнал маслена лампа, която току що бе запалил, предусещайки завръщането на Джамал.

Сложи лампата на масата и обърна поглед към Зара.

– Съвсем наред, Хамет. Хванахме Юсеф.

– Да отведе ли тази воняща робиня в харема, господарю?

– Съжалявам, че миризмата на конюшня оскърбява обонянието ти, Хамет – обади се Зара със сладък глас, – но я намирам далеч по-привлекателна от смрадта в стаята на господаря ти.

– Да приготвя ли пръчките? – запита Хамет, смаян от безочийето на Зара.

– Още не, Хамет – каза Джамал, като се усмихна на Зара само с уста. – Тази вечер Зара ще сподели банята и леглото ми. Ти можеш да вървиш да спиш.

– Сигурен ли си, че няма да ти трябва? – запита Хамет, не желаейки да остави господаря си на милостта на берберската вещица.

– Мога да се справя, благодаря ти. Ще е необходима жена с език, много по-остър от бръснач, за да ме нарани.

Хамет се оттегли нерешително. Когато останаха сами, Зара се нахвърли върху Джамал:

– Какво ще правиш с баща ми?

– Баща ти е разбойник. Не аз, а султанът ще заповяда да го екзекутират. – Като каза това, я побутна към едно застлано с плочки отделение в далечния край на стаята. – Ела, отдавна ти трябва една хубава баня.

Джамал я бутна зад паравана и Зара се озова в един хамам, не по-малко изящен, но не толкова голям като онзи в харема. Огромната вкопана в пода вана беше обградена с възглавници и кушетки върху блестящи бели плочки.

– Свали си дрехите. Трябва да се изкъпеш, щом ще спиш в леглото ми.

– Предпочитам да спя на пода – възрази тя. – Сключили сме облог, не помниш ли?

Усмивката на Джамал беше всичко друго, само не и успокояваща.

– Нецата се промениха. Баща ти сега е мой пленник.

– Нищо не се е променило! – нападна го Зара.

– Ще поговорим за това по-късно. Събличай се и влизай в басейна. Ето тук има сапун.

Мърморейки под нос, Зара се съблече бързо и се потопи във водата. Тя беше топла и галеше нежно кожата ѝ, както се бе потопила до шия. Затвори очи и облегна глава на ръба. Не можа да потисне въздишката, която се откъсна от устните ѝ.

Усети, че Джамал я гледа, почувства върху себе си изгарящия му поглед. Всяка частица от кожата ѝ пламна под изгарящия му поглед. Не се приближаваше към нея, само стоеше и я гледаше.

Зара отвори очи и се втренчи в него, стресната от силата на желанието му.

– Трябва ли да ме гледаш?

Той не отговори, само се обърна рязко и се върна в спалнята си. След секунда се появи с един кафтан.

– Когато се изкъпеш, облечи това и ела да си легнеш. Тази нощ, или каквото е останало от нея, ще си в безопасност при мене. Нито ти, нито аз ще можем да се насладим на усещането. Ти се тревожиш за баща си.

Напрегнатата атмосфера се разведри, след като Джамал я остави да се изкъпе в усамотение. След като насапуниса и изми тялото си, Зара се зае с косата, а мислите ѝ ставаха все по-мрачни. Какво ще стане с баща ѝ? Султанът ще го осъди ли на смърт? Какво можеше да направи тя, за да не допусне Джамал да предаде баща ѝ на султана? Не можеше ли да му предложи нещо, за да пощади живота на баща ѝ?

Отговорът дойде от само себе си, ясен и недвусмислен, но решително неприемлив. Тя имаше само едно, което да предложи на Джамал... самата себе си. Можеше да се поддаде на съблазънта му и да остане негова робиня за цял живот. Дори ако доживотното робство я убиеше, тя би се пожертвала заради баща си и заради всички, които разчитаха на него. Без Юсеф, който да ги води, берберите щяха да загубят битката против несправедливите данъци и можеше никога да не си възвърнат загубените земи.

Решението на този проблем не беше просто и не можеше да бъде взето без сериозен размисъл. Най-напред тя трябваше да помоли Джамал да ѝ позволи да поговори насаме с баща си. Трябваше да разбере как най-добре може да помогне на Юсеф, без да застраши живота му. Ако беше нужно да пожертва невинността си, за да спаси живота на баща си, тогава така да бъде. И за да бъде честна пред себе си, тя по-скоро би пожелала тъкмо Джамал да е мъжът, с когото за първи път да вкуси

насладата.

Когато се върна от банята, Джамал я очакваше. Лежеше на леглото, вирайки се разсеяно през прозореца към обсипаното със звезди небе. Усмихна й се и протегна ръце към нея.

– Ела, сигурно си изтощена.

– Откъде разбра, че баща ми ще дойде да ме вземе тази нощ? – запита Зара, настанявайки се предпазливо на ръба на леглото. – Кой го е предал?

Трябваше да получи отговорите, преди да заспи.

– Никой не е предавал Юсеф. Аз открих следи от лагерен огън, докато бях на лов вчера. И ми стана ясно. Керваните никога не минават толкова близо до Рая. Имението е далече от утъпканите пътища. Разбрах, че Юсеф рано или късно ще дойде за тебе, затова реших да наблюдавам всяка нощ, докато не се покаже.

– Пусни го.

– Да не си полудяла? Нямам намерение да се самоубивам. А точно това ще направя, ако предам Мулай Исмаил. Султанът иска Юсеф. Лягай да спиш, Зара. Много съм уморен, за да споря с тебе.

– Искаш ли ме, Джамал?

Той въздъхна и затвори очи.

– Повече, отколкото можеш да си представиш. Но когато те взема, няма да е набързо и посред нощ.

– Искам да говоря с баща си. Ще ми позволиш ли?

– Питай ме утре. Може тогава да съм по-склонен да ти го позволя.

Тя обаче трябваше да говори с баща си, преди да го пратят в Мекнес. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и изрече:

– Склонна съм да се пазаря за правото да се срещна с баща си.

Това привлече вниманието на Джамал. Очите му се отвориха бавно и той се взря внимателно в нея през присвитите си клепащи.

– Нямах какво да предложиш в сделката, сладка малка магьоснице.

Гласът му беше нисък и предизвикателен, тръпки пролазиха по гърба на Зара.

– Имам нещо, което ти желая, господарю.

– Това, което желая, мога да го взема и без твое позволение.

Тя вирна войнствено брадичка.

– Насила, господарю. Така ли искаш да ме имаш?

– Не, сладка магьоснице. Искам те разгорещена и готова. Ще сключим облог с тебе. Който и двамата можем да изпълним.

7

Облъхвана от топлината на тялото на Джамал, Зара се събуди бавно на следващата утрин. В мига, когато отвори очи, осъзна много неща наведнъж. Голямата му ръка обгръщаше гърдата ѝ, а тялото му бе плътно притиснато до нейното. Тя бе заспала едва призори, легнала неподвижно до Джамал, очаквайки той да посегне към нея. Но той не го направи. Лекото му похъркване накрая унесе и нея в сън.

– Събуди се. – Дъхът му погали нежно ухото ѝ. – Спа ли добре, сладка моя магъоснице?

– Не. Не ми харесва да усещам ръцете ти по себе си.

Би ли могъл да каже, че тя лъже?

Джамал се надигна на лакът и я накара да се обърне към него.

– А на мене ми харесва ръцете ми да прегръщат тялото ти. Гърдите ти са великолепни. Тежки, твърди, но не много големи. Зърната ти стърчат като зрели череша, любимите ми плодове. Имам намерение да им се наслаждавам до насита.

Зара отблъсна ръцете му.

– Трябва да сключим сделка – напомни му тя. – Кога мога да видя баща си?

Той присви очи.

– Да, сделка. Много добре, сладка магъоснице, ще сключим друга сделка. Кажете си условията и аз ще кажа моите.

– Ти ме искаш, господарю. Можеш да ме имаш доброволно, ще идвам в леглото ти, докато ми се наситиш. В замяна ще те помоля да освободиш баща ми.

Джамал се изсмя презрително.

– Не, Зара. Не мога да освободя баща ти и ти го знаеш. Ето моите условия. Можеш да посещаваш баща си всеки ден, преди да го пратя в Мекнес. В замяна ще идваш доброволно в леглото ми всеки път, когато аз пожелая.

– Това не е приемливо, господарю.

– Забравяш – напомни ѝ Джамал, – че си моя робиня. Няма нужда да сключвам сделка с тебе, щом притежавам тялото и душата ти. Причината, поради която го правя, е, че не искам да дойдеш в леглото ми насила. Но ти подлагаш търпението ми на голямо изпитание. Нямах никакви права, сладка магъоснице. Приеми условията ми, иначе баща ти

ще си понесе последиците.

Зара прехапа долната си устна, а умът ѝ заработи трескаво. Толкова сериозно ли го беше предизвикала? Повечето мъже нямаше да се пририят с поражението си. Щяха да я вземат независимо от желанието ѝ.

– Каза, че мога да виждам баща си, докато е тук.

– Така е.

– Тогава ми направи една малка отстъпка. Не изпращай веднага баща ми в Мекнес. Ще ти бъда много благодарна, ако го държиш затворен тук, вместо да го пращаш при султана.

– Рано или късно Юсеф трябва да бъде пратен в Мекнес – напомни ѝ Джамал.

– Нека да е по-скоро късно – замоли го Зара. – Султанът още не знае, че татко е тук, а докато керваните му са заплашени, това няма да го интересува.

– Напротив. Исмаил иска главата на Юсеф. Но аз ще ти дам тази отстъпка, сладка моя. Юсеф и неговите хора временно ще останат мои затворници. Но не ми искай повече от това.

Зара почувства прилив на радост. Докато Юсеф все още се намираше тук, тя беше сигурна, че ще успее някак да го освободи. Ако получеше свободата на баща си, това щеше да си струва загубата на невиността ѝ. Тя я беше запазила по-дълго от повечето жени; тринадесет години се смяташе идеална възраст за съпруга или наложница.

– Много добре, съгласна съм с твоите условия.

Джамал ѝ се усмихна бавно и предизвикателно.

– Хвала на Аллаха. Моего търпение ще бъде възнаградено. В прегръдките ми, сладка магьоснице, ще можеш да бъдеш толкова дива, колкото пожелаеш.

– Искам да видя баща си – отвърна Зара, избягвайки да отговори на усмивката му.

Взетото решение не ѝ доставяше особена радост.

– Ще уредя това. Имаш един ден да се приготвиш за мене. След като се видиш с баща си, Хамет ще те отведе в харема. Нафиза ще се погрижи за тебе.

В мига, когато Джамал изрече името му, Хамет влезе в стаята.

– Искаш ли да закусиш, господарю?

– Да, донеси закуска за двама. Зара ще яде заедно с мене.

Когато Хамет излезе, Джамал стана от леглото. Беше съвсем гол. Гледката накара Зара да остане без дъх. Краката му бяха дълги и мускулести, ясно очертани мускули и жили личаха под гладката златиста

кожа. Цялата му фигура излъчваше сила и изящна грация. Сложил ръце на кръста, разкراчил леко крака, той се взираше през прозореца и си пое дълбоко дъх няколко пъти, преди да се обърне към Зара.

– Ела, ще се изкъпем заедно, преди да дойде закуската ни. – Протегна ръка към нея. – Хайде.

Зара му подаде ръка и го последва в хамама. Там намериха нов сапун и чисти дрехи, ваната искреше, напълнена с чиста прясна вода. Явно Хамет беше направил всичко, предположи тя. Джамал свали кафтана на Зара и влезе заедно с нея във ваната. Посегна към сапуна.

– Имаш красиво тяло – каза той, докато натриваше тялото ѝ с жасминовия сапун. – Тази нощ ще го изследвам цялото. Преди края на нощта и ти ще познаваш тялото ми така интимно, както аз ще опозная твоето.

Ръцете му се плъзнаха предизвикателно по гърдите, корема и хълбоците ѝ, после я обърна, за да насапуниса гърба и седалището ѝ.

– Седни на ръба на ваната – нареди той.

Тя не посмя да не се подчини, иначе той можеше да промени намеренията си относно баща ѝ. Когато седна на ръба на ваната, той посегна надолу към дясното ѝ стъпало. Извади го от водата, насапуниса крака ѝ чак догоре, а ръката му се отклони към влажния вход между краката и. Зара изохка и се размърда. Джамал като че ли не забеляза това, изми крака ѝ и се залови с другия. Когато свърши, тя вече трепереше.

– Сега можеш да ме изкъпеш – каза той, – но не с жасминовия сапун. Предпочитам нещо не толкова женско.

Той ѝ подаде бурканче течен сапун, който ухаеше на борови иглички и подправки.

На Зара ѝ се дощя да лисне бурканчето в лицето му, но размисли. Докато баща ѝ беше негов затворник, тя беше уязвима и изцяло под властта на шейха. Джамал знаеше, че тя ще направи всичко, само и само Юсеф да е в безопасност. Затова Зара гребна от сапуна и започна да натрива тялото му. С изненада установи, че ѝ харесва усещането за плътта му под пръстите и, толкова гладка и твърда под кадифената повърхност на кожата. Трепна, когато мускулите му се размърдаха, реагирайки на нейното докосване. Нима нейните ръце му доставяха същата наслада, както неговите по нейното тяло, мярна се смътна мисъл в главата ѝ.

Зара внимателно заобиколи мъжествеността на Джамал, която беше започнала да се надига, и насапуниса краката му. Когато свърши, отстъпи назад и каза:

– Готова съм, господарю.

Плахостта ѝ озадачаваше Джамал. Никога ли не беше докосвала тялото на своя любим разбойник?

– Скоро, сладка магьоснице, ще свикнеш с моето тяло така, както си свикнала със своето. Трябва да учиш много, независимо от опита си. За съжаление, нямам много време да те уча точно сега. Ела, нека закусим заедно.

Хамет вече беше наредил храната, когато двамата се върнаха в спалнята. Зара хапна набързо малко варени яйца, питки, пресни плодове и кисело мляко. Нямаше търпение да се срещне с баща си.

– Готова съм – каза тя.

– А аз едва сега започвам – оплака се Джамал. – Знаем, че бързаш да се видиш с баща си, затова Хамет ще те заведе.

Хамет пак се появи като по магия. Да не би да четеше мислите на господаря си, запита се Зара. Загледа внимателно как Джамал извади един голям бронзов ключ от метална кутия на абаносовата маса, инкрустирана със седеф.

– Наметни джелабата ми върху кафтана си – каза Джамал, подавайки ключа на Хамет. – Трябва да се носиш скромно пред хората, Зара.

Тя не възрази. Наистина беше благодарна за прикриващата я дреха. Без някакво облекло под него кафтанът беше годен само за в харема.

Хамет я поведе през двора към редицата едноетажни постройки, прилепени до южната стена на имението. Спря пред първата и пхна ключа в ключалката. Вратата се отвори и Зара влезе вътре.

Единственият прозорец високо на стената пропускаше слаба слънчева светлина. Зара веднага забеляза баща си. Той седеше с кръстосани крака върху утъпканата пръст, облегнал гърба си на една пейка, която служеше и за легло. Пред него на ниска масичка имаше остатъци от храна и кана с вода.

– Татко!

Юсеф стана и протегна ръце към дъщеря си. Зара се хвърли в прегръдките му и се притисна силно към него.

– Съжалявам, дъще. Нещата не се развиха така, както бях планирал. Сега и двамата сме пленници на шейх Джамал. Не мога да си представя кой ни е предал.

– Никой не ни е предал, татко. Джамал видял следи от камили и от лагерен огън, докато ловувал в планината. Керваните рядко се отклоняват толкова много от утъпканите пътища. Той заподозрял, че ти и сищото племе сте наблизко. Можело да има само една причина да си тук – да ме спасиш. И затова ти е заложил капан.

– Не успях, Зара. Все едно съм мъртъв. Султанът иска главата ми и ще я има, когато ме пратят в Мекнес.

– Няма да те пратят в Мекнес, татко – каза Зара, снишавайки глас.

Знаеше, че Хамет стои отвън до вратата, и не искаше той да разказва после на Джамал какво е чул.

– Как така?

– Убедих Джамал да те задържи временно тук. Това ще ми даде време да освободя и двама ни.

Юсеф обаче не беше глупав.

– Ти си убедила шейх Джамал?

Сключих сделка с него.

Юсеф се намръщи.

– Нямах властта да сключваш сделки, дъще.

– Грешиш, татко. – Тя почервения и отмести очи. – Имам нещо, което Джамал желае.

– Искаш да кажеш, че още не е взел от тебе това, което желае?

– Не, нищо не е взел от мене. Аз не исках, а той не желаше да ме насилва.

Юсеф като че ли се смути.

– Ти си негова робиня, нали? Той има право да прави с тебе каквото си пожелае.

– Не познаваш Джамал, татко. Той е... не е като повечето мъже. Може би майка му, англичанката, му е повлияла, но той не е мъж, който взима насила жените.

– Не можеш да се жертваш заради мене – възрази Юсеф, пребледнял. – Няма да го допусна.

– Не можеш да ме спреш. Джамал няма да ми стори зло. Сигурна съм. Знаем как да намеря начин да освободя и двама ни, когато спечеля доверието му.

– Много опасно е. Не бива да го правиш. Толкова скоро ли забрави годеника си?

– Не, не съм го забравила. Но няма да позволя да загубиш главата си.

Изведнъж вратата се отвори и в килията влезе Джамал. Усещаше напрежението между бащата и дъщерята, но се направи, че не е забелязал нищо.

– Както виждаш, Зара, баща ти е добре. Не го морят от глад, не го бият. Върви с Хамет; той ще те отведе в харема.

Зара поиска да възрази, но не посмя. За успеха на плана ѝ беше

нужно Джамал да свикне да ѝ вярва.

– Ще дойда пак утре, татко.

Погледът на Джамал проследи Зара, докато тя излизаше. После той обърна вниманието си към Юсеф.

– Дъщеря ти ме моли да запазя живота ти.

– Мислех, че съдбата ми ще се решава от султана.

– Така е, но на мене ми харесва да удовлетвори желанието на Зара. Поне временно. Ще останеш тук като мой затворник, докато реша, че повече нямам нужда от тебе.

– От това разбирам, че искаш да ме държиш жив, докато дъщеря ми ти доставя удоволствие в леглото. Когато ти омръзне, ще ме пратиш в Мекнес. Тогава какво ще стане с дъщеря ми, шейх Джамал?

Джамал се намръщи. Думите на Юсеф бяха твърде близко до истината, за да му харесат.

– Какво ти е казала Зара?

– Че не си ѝ направил нищо лошо и че е сключила сделка с тебе. Зара е красива жена и малко мъже биха я оставили недокосната. Благодаря ти за това. Но не желая дъщеря ми да се жертва за мене.

– Това не е жертва, Юсеф. Всичко, което ще направим със Зара, ще бъде за наше взаимно удоволствие. Смятай се за щастливец, че имаш такава грижовна дъщеря. Каквото и да се случи, тя няма да страда заради твоите грехове. Двамата с нея сключихме сделка. Аз държа на думата си.

– Ти искаш една жена и ще направиш всичко, за да я имаш – обвини го Юсеф. – Не ми харесва това, което прави Зара. Вземи я за съпруга, щам толкова силно я искаш.

– Съпруга? – Джамал едва не се задави, произнасяйки думата. – Зара е моя робиня и нищо повече. Имам три наложници. Не ми трябва съпруга. Дълго време прекарвам в морето, съпругата само ще ми усложнява положението. Освен това, дъщеря ти вече е имала любовник. Тя знае, че мъжът иска за съпруга жена, която не е имала други преди него.

Юсеф с мъка преглътна гнева си. Джамал реши, че е дошло време да си тръгне, и излезе, докато Юсеф беснееше вътрешно от несправедливото му обвинение.

Зара се питаше за какво ли говорят толкова много Джамал и баща ѝ, вървейки след Хамет към двора, където си почиваха трите наложници. Лейла седеше на ръба на басейна, потопила крака във водата. Саха се беше изтегнала по корем на близката пейка, похапвайки сладкиши, а Амар бе седнала в краката ѝ и подрънкваше на някакъв струнен

инструмент. Когато видяха Зара, трите замряха неподвижни.

– Берберската вещица се връща – каза презрително Саха.

– Защо Джамал ни кара да понасяме присъствието на такава дивачка?

– Тя е омагьосала господаря – каза Лейла.

– Какво прави тук тази ужасна робиня, Хамет?

– Аз само изпълнявам нарежданията на господаря – оправда се Хамет и издърпа Зара иззад гърба си. – Трябва да я отведе при Нафиза. Зара ще забавлява довечера Джамал в спалнята му.

– Какво! – извика Саха с пламнал поглед. – Как може Джамал да желае такава като нея, когато има нас? Сигурно не си чул добре, Хамет.

– Слухът ми е съвършен, господарке Саха. Не ти подобава да казваш на нашия господар с коя да си ляга.

– Защо Джамал ще предпочете такава избухлива робиня от конюшните, щом всичките сме винаги готови да му служим? – запита намусено Лейла. – Както ти казах, Саха, тази берберка е омагьосала господаря ни.

– Не съм магьосница! – отрече гневно Зара.

– Влизай вътре – обади се Хамет и я побутна към вратата на харема. – Не ги слушай. Ревнуват, защото шейх Джамал изобщо не им обръща внимание, откакто ти си тук. Ще те оставя на Нафиза, но ще се върна скоро, за да те заведа в стаите на шейха.

След това Хамет се обърна към старата жена, която ги посрещна на вратата.

– Нафиза, погрижи се Зара да изглежда много добре. Тя трябва да забавлява шейха довечера.

Съсухреното лице на Нафиза светна с многозначителна усмивка.

– Значи Джамал най-накрая ще те има. Питам се колко ли ще издържиш. Той е смел и красив и е изключителен любовник, както съм чувала. Ти причини много недоволство сред наложниците му. Когато повика Лейла в спалнята си, я отпрати след много малко време, без да й даде възможност да му достави удоволствие. Обвиняват те заради това, че той не проявява интерес към тях.

– Не съм виновна аз – възкликна Зара. – По-скоро бих легнала с камила.

Нафиза разтвори широко очи.

– Познавам Джамал. Той няма да насилва жена, която не го желае, независимо дали е робиня или не. Има доброто сърце на майка си.

Зара вдигна леко брадичка, готвейки се да оспори думите на Нафиза, но не можа. Джамал нямаше да я насилва. Тъкмо тя беше

предложила сделката, която двамата бяха сключили, и сега трябваше да си плати цената. Напълно доброволно.

– Права си, Нафиза. Отивам доброволно при Джамал. Трябва да ми помогнеш да се приготвя за него, защото – и тя почти се задави – искам да му доставя удоволствие.

Поне докато не спечеля доверието му и той не освободи баща ми, добави тя мислено.

– Знаех си, че ще стигнете дотам – усмихна се Нафиза. – Джамал умее да бъде убедителен и както казват Саха, Лейла и Амар, е опитен и отзивчив любовник. Имаш късмет, Зара, че той прояви такова търпение към тебе. Ела, ще те приготвя за леглото на господаря ни.

Денят мина бързо. Първо Зара бе освободена от всякакви косми по тялото, след това Нафиза я изкъпа, масажира, изтри петите ѝ с пемза и я намаза цялата с ароматно масло. Русите ѝ коси бяха измити и излъскани до брилянтен блясък с парче копринен плат, ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани с червен лак. През цялото време, докато траеше разхубавяването, Саха, Лейла и Амар надничаха в хамама и коментираха.

– Тя е прекалено слаба, за да се хареса на Джамал – заяви Лейла.

– Има големи крака – допълни коварно Амар.

– Обзалагам се, че е имала толова много мъже, че е станала широка като камила – изкикоти се Саха. – След една нощ със Зара Джамал ще я прати пак в конюшните.

– Оставете ни – обърна се Нафиза със строг глас към тях. – Никой не ви е питал и забележките ви са неприлични за женски уста.

Една по една трите наложници изчезнаха накъм стаята си, оставяйки след себе си тежък облак от неприязън.

– Те ме мразят – каза Зара, но всъщност не я беше грижа.

Скоро щеше да се махне оттук и Джамал с харема си можеше да върви по дяволите. Но тази нощ беше нещо съвсем различно. За да опази баща си от гнева на султана, тя трябваше да се хареса на Джамал. За нещастие, нямаше никаква представа как да го постигне.

– Можеш да си починеш в стаята си, докато Хамет дойде да те вземе – каза Нафиза. – Той ще ти донесе подходящи дрехи.

Когато Зара се поколеба, старата жена я запита:

– Нещо тревожи ли те, дете? Няма от какво да се страхуваш с Джамал. Той няма да ти стори нищо лошо.

– Ти си мъдра, Нафиза. Искам да те помоля за съвет.

Челото на старицата се набръчка озадачено.

– Какъв съвет?

– Аз... не знам какво да правя довечера. Какво очаква Джамал от мене?

Нафиза се вгледа в Зара с неверие, изписано в издълбаните по лицето ѝ бръчки.

– Не знаеш какво да правиш? Не те разбирам, дете.

Тъй като бяха сами, Зара заговори свободно.

– Аз съм още девствена. Знаем какво правят мъжете и жените заедно, но как да се харесам на Джамал, като не знам какво точно да направя?

Нафиза се вгледа смаяно в младата девойка.

– Никога не си приемала мъж в тялото си?

– Не.

– Джамал знае ли?

Зара поклати глава.

– Мисли, че Сайед ми е бил любовник. Сайед беше годеникът ми. Убиха го в деня, когато Джамал ме плени. Не си дадох труда да му отворя очите.

– Може би трябва да ти приготвя възбудително средство – предложи Нафиза. – Въпреки че казваш, че отиваш при него доброволно, изглеждаш ми нерешителна.

– Не, нямам нужда от билки. Само ми кажи какво да правя.

Нафиза се засмя.

– Няма нужда аз да ти казвам какво да правиш. Джамал е опитен в изкуството да възбужда жените и ти без съмнение ще бъдеш готова. Той ще ти покаже чувствени удоволствия, които може да те шокират, но няма да направи нищо, с което да те нарани. Помни това и всичко ще мине добре.

Зара продължи да мисли над думите на Нафиза, докато си почиваше в стаята си в следобедните часове. Не се и съмняваше, че Джамал е опитен в изкуството да възбужда жените, защото неведнъж вече бе изпитвала омаята на изкусните му ръце и уста. Беше я целувал и я беше докосвал интимно, а еротичните му описания на нещата, които искаше да направи с нея, бяха я оставили задъхана и напрегната.

Да му каже ли, че е девствена, запита се тя. Реши да изчака и покъсно да види какво ще прави.

Едно почукване на вратата спря вихъра на мислите ѝ. След миг Хамет влезе в стаята. В едната ръка носеше чаша, а на другата бе преметнал някакви прозрачни красиви одежди.

– Нафиза ти приготви сладко бадемово мляко. Каза, че ще ти

помогне да се успокоиш. Тези дрехи ще носиш довечера – добави той и ги положи на леглото. – Шейх Джамал иска тази вечер да се храниш с него. Млякото ще те засити, докато дойде време за вечеря.

Зара взе чашата и отпи една глътка.

– Прекрасно е – каза тя, – благодаря.

Хамет я изчака да го изпие до дъно, взе празната чаша и се оттегли.

Зара насочи вниманието си към дрехите, които трябваше да облече за вечерта. Ахна смутена, когато откри, че „облеклото“ се състои от едно-едничко прозрачно копринено наметало, по което преливаха контрастиращи и искрящи сини оттенъци. Чувствайки се донякъде като жервено агне, тя се уви в него и седна да чака кога ще я повика Джамал.

Когато Хамет дойде да я отведе, тя вече трепереше като лист, разтърсвана от нервни тръпки. Положението не стана по-добро, когато евнухът и поднесе подарък от името на Джамал. Огромният смарагд, който се плъзна в дланта ѝ от копринената торбичка, беше съвършен във всяко отношение. Висеше на тънка златна верижка, която Зара надяна на шията си. Почувства студенината на камъка между гърдите си, дощя ѝ се да скъса верижката и да го захвърли. Златната верижка ѝ напомни, че е робиня и че ще стане една от онези жени, които презираше – покорна робиня за удоволствие. Нямахме окови по-унизителни от верижката, която ѝ бе подарил Джамал. Преглъщайки гордостта си, тя последва Хамет до спалнята на шейха.

Хамет я бутна вътре и затвори вратата след нея, но тя продължи да стои като статуя. Стрелкаше погледи наляво и надясно, опитвайки се да гледа навсякъде другаде, само не и към кушетката, поставена на малък подиум. Замайващата миризма на тамян се увиваше около нея и я притегляше в света на еротичните фантазии на Джамал.

– Дълго чаках тази нощ, принцесо – каза Джамал, надигайки се да я посрещне. Жадният му поглед се спусна по стройната ѝ, едва прикрита фигура, а после се качи отново към лицето ѝ. – Носиш ли подаръка ми?

Тя кимна смутено.

Той скъси разстоянието помежду им и извади смарагда от падинката между гърдите ѝ.

– Кожата ти го е затоплила. Избрах го, защото отговаря на цвета на очите ти. – Погледът му отново се спусна надолу. – Това наметало ти отива. По-късно ще го сваля, за да се наслажда на всяка частица от свежата ти плът.

– Ще се опитам да ти доставя удоволствие, Джамал. Ако искаш да ми доставиш и ти удоволствие, ще направя всичко бързо, за да мога да

се върна в стаята си.

Джамал ѝ отправи усмивка, която сякаш разтопи костите ѝ, макар че тя по-скоро би умряла, отколкото да си го признае.

– Ах, сладка магьоснице, сигурно нямаш високо мнение за мене, щом смяташ, че ще си доставя удоволствие и ще те отпратя веднага. Не, когато зората оцвети небето, ти още ще бъдеш с мене. Преди тази нощ да свърши, великолепие то на нашата любов ще те опияни. Примири се, моя войнствена принцесо, защото сега си моя, а аз съм ненаситен любовник.

– Запази живота на баща ми и ще изпълнявам доброволно всичките ти желания, господарю.

Тези думи едва не заседнаха в гърлото ѝ. Джамал се изсмя гръмогласно.

– Нима най-накрая те опитомих, мъничко животинче? Не мисля. Не съм глупав. Знам защо така внезапно стана покорна. Искам те гореща и страстна, не като мъченица пред олтара на моята страст. Заклевам се, че преди тази нощ да е свършила, ти ще се питаш защо толкова дълго си ми се съпротивлявала. – Той хвана ръката ѝ. – Ела и седни до мене, ще хапнем нещо леко.

Зара искаше да издере с нокти усмивката от лицето му и отчаяно се опита да съдържи избухливия си темперамент и езика си. Джамал беше най-егоистичният и най-надменният мъж, когото някога бе срещала. Беше му обещала да дойде доброволно при него, но никога не бе казвала, че това ще ѝ достави удоволствие.

Прислужниците мълчаливо внесоха блюда с гъста супа, наречена харина, състояща се предимно от домати и чушки. На масата се появиха маслини и питки, а към края на вечерята – и пресни плодове, медени сладкиши и ментов чай. Джамал хапна малко и започна да отпива от чая, наблюдавайки как Зара рови разсеяно в чинията си. Накрая махна с ръка да изнесат храната. Прислужниците разчистиха остатъците от вечерята и се оттеглиха.

Зара вече бе започнала да усеща главата си замаяна, а тялото пулсиращо. Странното чувство се промъкваше във вътрешностите ѝ и ѝ пречеше да се съсредоточи върху друго освен върху начина, по който реагираше тялото ѝ. Джамал забеляза объркването ѝ и я изгледа остро.

– Нафиза пригответи ли ти бадемово мляко, преди да дойдеш тук? – запита той уж небрежно. Зара го изгледа с любопитство.

Джамал изригна цветиста ругатня.

– По-добре да не беше го правила.

– Има ли значение?

Джамал вдигна рамене.

– Всъщност не.

Но очите му говореха съвсем друго. Погледът му, остър и напрегат, се впиваше в лицето ѝ, наблюдателен и очакващ нещо... нещо...

Както беше седнала на кушетката до него, Зара се размърда, объркана от странното усещане, което се разливаше във вените ѝ като горски пожар, пораждайки желание, което я плашеше. Какво ставаше с нея? Пръстите ѝ нервно се сплитаха и разплитаха в скута, докато умът ѝ се опитваше да прозре странните неща, които се разиграваха в тялото ѝ.

Тя нададе лек изненадан вик, когато Джамал я грабна и я изправи на крака.

– Искам да те вкуся – каза той и я привлече в прегръдките си. Устата му плени нейната, вкусвайки я с наслада, изследвайки мекотата на сочните ѝ устни. – Имаш вкус на мед – прошепна той на ухото ѝ.

Езикът му жадно облиза устните ѝ, после се плъзна между зъбите ѝ, за да отпие още от сладостта ѝ. Зара изстена. Беше ѝ горещо, ужасно горещо. Пламтеше цялата. Кръвта ѝ се бе превърнала в жив огън. Зърната я боляха, докато притискаше хълбоци към слабините на Джамал, за да се отърси от изгарящата топлина на възбудата си, но нямаше освобождение, а само още повече топлина.

Джамал пхна коляно между краката ѝ, разбирайки състоянието ѝ и причината за него. Аллах да я вземе Нафиза. Той не искаше Зара такава. Не беше наредил да ѝ се дава възбудително средство, което Зара бе изпила с бадемовото мляко. Нямаше нужда от помощ, за да възпламени своята принцеса.

Зара изстена отново, притискайки се към коляното му, докато гърдите ѝ бяха плътно опрени в неговите. Зърната ѝ бяха толкова чувствителни, че я боляха. Нещо ставаше с нея! Искаше да чувства ръцете на Джамал върху себе си; искаше го вътре в себе си.

– Язди ме, сладка принцесо – прошепна Джамал с пресипнал глас. – Утоли глада си. По-късно отново ще те възбудя, когато действието на билката вече ще е отминало.

– Дал си ми билка? – ахна Зара, не можейки да мисли свързано.

Ако не получеше облекчение, щеше да се пръсне.

– Шшт, не говори. Още малко и ще свършиш.

Изведнъж тя извика, кулминацията ѝ беше така силна, че ѝ причерня пред очите. Когато се свести, видя, че лежи на леглото, а Джамал държеше мокра кърпа на челото ѝ.

– Какво стана?

– Прости ми, Зара. Нафиза е действала на своя глава. Билката скоро ще престане да действа и тогава ще ти покажа, че нямам нужда от възбуждащи средства, за да те доведе до екстаз.

Зара изстена. Аллах да ѝ е на помощ.

8

Запленен от русокосата чаровница, задрямала в леглото му, Джамал наблюдаваше равномерното повдигане и спускане на гърдите на Зара. Жаждата, надигаща се у него, беше невероятна. Пронизваща и мощна, тя бушуваше в гърдите му като хищен звяр.

Но въпреки това той предпочиташе да се люби със Зара, когато тя напълно контролира емоциите си. Не беше достатъчно тялото ѝ да го иска. Това можеше да се припише на билката, която беше взела. Не, той искаше тя да го пожелае със сърцето и ума си, а не защото е погълнала възбудително средство.

Зара беше заспала малко преди това и Джамал реши да я остави да се наспи, за да отмени действието на билката. Още нямаше полунощ. Когато се събудеше, тя щеше напълно да владее себе си; ето тогава щеше да започне истинското съблазняване.

Когато Зара се размърда и изпъшка, Джамал не можа да се въздържа, положи я по гръб и започна да поглъща с жадни очи нежната спяща фигура на своята робиня. Разбъркана коса с цвят на узряла пшеница. Бледа кожа, безупречна като алабастр. Тялото ѝ омайваше с нежните си извивки, тънката талия и великолепните гърди. Мощен импулс, посилен от всичко, го накара да повдигне наметалото и да оголи тялото ѝ за жадния си поглед. Красотата ѝ бе вълнуваща и омайна. Той изстена, когато обгърна в шепи гърдите ѝ.

Пое ги в ръцете си полека и ги остави да запълнят широките му длани, а после поднесе едната и другата към устата си, за да засмуче нежно набъбналите им връхчета. Зара се размърда от лекия му допир и той се усмихна.

Берберката се събуди от еротични усещания, които бяха невероятно възбуждащи. Изви се и тялото ѝ заплува във вълшебна омая, в наслада, която беше плашеща и в същото време вълнуваща. Това я накара да замърка от удоволствие.

Една ръка се спусна по тялото ѝ в гореща милувка и Зара веднага отвори очи. За миг я разсея влажният допир на нечия много опитна уста, която засмукваше зърното ѝ. Макар че стаята беше осветена от една единствена лампа, тя веднага разпозна тъмнокосата глава на Джамал, наведена над нея, и усети как влажната топлина на устата му облъхва с нежна милувка гърдите ѝ.

Джамал изведнъж вдигна глава и ѝ се усмихна.

– Вече си будна. Добре. Как се чувстваш сега?

Тя се опита да стане, но твърдото му тяло я прикова към кушетката.

– Чувствам се някак... странно. Какво стана? Последното, което си спомням, беше... – Изведнъж тя си припомни всичко и се вгледа ужасено в Джамал. Той се усмихваше с хищна усмивка, от която ѝ се прииска да го удари. – Аллах да ми е на помощ! Ти си ме упоил!

– Не, не съм аз – отрече настоятелно Джамал. – Обвинявай Нафиза, ако искаш, но не я съди строго. Не е искала да ти навреди. Дозата е била малка и действието ѝ вече отшумява.

– Когато следващия път отвърнеш на ласките ми, всичко ще бъде истинско, а не под въздействието на билки. Ще получиш удоволствие, сладка магьоснице, не се съмнявай.

Зара не се съмняваше, че Джамал е способен да я възбуди. Вгледа се в устата му, в здравите му бели зъби, в меките и гъвкави устни и опитния език и разбра, че е загубена.

– Вдигни ръце – продължи Джамал. – Наметалото ти отива, но аз искам да те видя гола.

Дълбокият му глас я обвиваше в някаква мека топлина и тя се подчини, без да задава въпроси. Загледа в няма вцепенение как прозрачната материя отлита от тялото ѝ и се приземява в другия край на стаята като красиво блестящо петно върху постлания с килими под. Възбуждащият мирис на тамян изпълваше стаята, създавайки атмосфера, натежала от обещания. Устата ѝ пресъхна и тя преглътна мъчително.

– Жадна ли си? – запита Джамал, поднасяйки ѝ чашата, която стоеше на подноса със сладкиши и други вкусни изкушения.

Зара погледна недоверчиво към чашата, после към него.

– Само плодов сок е, кълна се.

И за да докаже думите си, той отпи голяма глътка, преди отново да ѝ поднесе чашата.

Зара я прие и изпи жадно съдържанието ѝ, а после му я върна. Джамал остави чашата на подноса и се наведе към нея, за да оближе капчиците по устните ѝ. Те като че ли му се съпротивляваха, затова той отвори уста и я впи в нейната. Зацелува я страстно, почти насилствено, а целувките му имаха горещия, замайващ вкус на грях и съблазън.

Зара усети силен импулс да се противопостави на този арогантен шейх, но го потисна, защото знаеше, че съпротивата няма да донесе нищо добро за баща ѝ. Джамал искаше покорен съд за своята страст, а тя беше обещала да му се подчинява. Свободата на баща ѝ за нея

означаваше повече от невинността ѝ. Ако можеше да я спечели, като утоли жаждата на Джамал, тогава щеше да му даде девствеността си на сребърен поднос. Колкото по-скоро спечелеше доверието му, толкова по-скоро щеше да освободи баща си.

Ръцете на Джамал се спуснаха по тялото ѝ и намериха чувствителните места, които я караха да пулсира и да се топи в огън. Устата му последва пътя на ръцете, прегаряйки огнена пътечка към гърдите ѝ, където той жадно се нахвърли върху зърната. Тя ги почувства да се втвърдяват и да набъбват под допира му, усети невероятно удоволствие, докато той ги галеше, почувства и как насладата се спуска чак между краката ѝ. Съзнанието ѝ се изпаряваше, тя изпусна дълъг, агонизиращ стон. Това, което усещаше, беше съвсем истинско.

Колкото и да му беше трудно, Джамал се насили да се въздържа. Искаше да я докара до ръба на лудостта, преди да я освободи. А после искаше да го направи отново и отново. Дъхът му се ускори, докато зърната ѝ се втвърдяваха под допира на пръстите му. После той взе едното набъбнало зърно между зъбите си и започна да го гали с език. Когато устните му се отделиха от гърдите ѝ и се спуснаха към пъпа, той я чу как рязко си поема дъх.

– Джамал... Благословен да е Аллах, имай милост.

– Аллах не може да ти помогне, сладка магьоснице. Само аз мога да ти дам освобождението, за което жадуваш.

Дланта му обхвана леко розовото заоблено хълмче между краката ѝ и започна да го масажира в еротични кръгове. С другата си ръка натисна едно място ниско долу на корема ѝ и неочакваният изблик на наслада я накара да извика.

– Какво направи? – ахна тя.

– Знам много начини да ти доставя наслада. – Ръката му се пхна между бедрата ѝ, явно това, което намери там, му хареса, защото той се усмихна и взе ръката ѝ, отвеждайки я към мястото между бедрата. – Любовните ти сокове текат за мене, сладка моя. Усещаш ли ги?

Зара освободи ръката си. Тя излезе влажна и лицето ѝ потъна в гъста червенина. После той започна да ѝ налага ново мъчение, прониквайки леко с пръсти в нея. Зара замря и хълбоците ѝ рязко подскочиха нагоре, от което пръстите му потънаха още повече в нея. Внезапна паника я овладя. Ако трябваше да му каже, че е девствена, сега бе моментът.

– Джамал, има нещо...

Думите ѝ заглъхнаха в изненада, когато Джамал наведе глава и я зацелува точно там, заравяйки лице между краката ѝ, докато вкушваше

сочната ѝ плът.

Той вдигна глава и я изгледа продължително и остро.

– Най-напред ще ти доставя удоволствие с устата си. Ти си толкова чувствителна тук.

Пръстите му заиграха върху хлъзгавата влажна плът, той я разтвори и се върна към пиршеството си. Езикът му беше като жив пламък, вмъкваше се в нея, дразнеше, опияняваше, изпращаше огнени тръпки из цялото ѝ тяло.

Тя почувства как отвътре набъбва и се втвърдява, а после започна... Внезапен прилив на кръв, изблик на страст. Той я усети как се втурва към екстаза и пъкна пръста си в нея. Резултатите бяха незабавни и възнаграждаващи – Зара изкрещя.

Тя чу собствения си стон, пронизващ звук на пречупваща се вълна от неопикуема наслада я заля от глава до пети. Тялото ѝ още трептеше от нея, когато Джамал свали панталоните си и коленичи между краката ѝ.

– Едва започвам, сладка моя магьоснице – прошепна той с глас, който звучеше като натегната тетива на лък.

Тя погледна надолу към тялото му и очите ѝ станаха като стъклени от страх, когато видя напълно възбудената му ерекция. Беше огромен. Тя го беше виждала възбуден и преди, но не както сега. Той навлизаше в нея, разтягаше я, проникваше все по-дълбоко, по-силно, нараняваше я.

– Спри!

Тя се заизвива под него, опитвайки се да избяга от болката.

Отначало Джамал не искаше да повярва, че Зара е девствена, но истината го връхлетя, когато мъжествеността му се натъкна на безспорното доказателство за нейната невинност. Той замря, вглеждайки се в лицето ѝ, видя тревогата ѝ най-накрая разбра.

– Защо не ми каза? – запита той сурово.

– Щеше ли да ми повярваш?

Той трепереше целият, тялото му искаше освобождение.

– Няма значение. Вече е много късно. Дълго чаках този миг. Като робиня си длъжна да угодиш на господаря си – добави той язково.

Зара стисна зъби, за да заглуши болката.

– Аллах да те вземе! – Гневът ѝ се разгаряше, подклаждан от арогантността на Джамал, от предположението му, че тя доброволно ще се остави да бъде робиня. – Твоята робиня е готова да изпълни всяко твое желание, господарю.

Убийственият ѝ сарказъм не му се изплъзна. Той разпали гнева му

и скоро двамата запламтяха в неговите огнени езици. Обида, дълбоко раняващи емоции и необузdana страст внесоха ново измерение в съвкуплението им. Лицето на Джамал потъмня. Неизразимата му жажда да обладае берберската принцеса беше остра и неотложна.

– Дай ми устата си, робиньо – заповяда той рязко. – Девицата трябва да бъде взета с нежност. Ще се опитам да не ти причинявам болка, но острият ти език подлага търпението ми на голямо изпитание.

Зара го изгледа за миг, после му поднесе устните си. Макар да знаеше, че е наранила гордостта му, тя не съжали за острите си думи. Не искаше той да ѝ дава удоволствие. Искаше да поддържа живи у себе си яростта и огорчението. Страхуваше се какви ще бъдат последиците, ако той я накара да копнее за тялото му, за допира му, за страстта, която изстискваше от нея.

Устата на Джамал се прилепи плътно до нейната, а гневът ѝ бавно започна да се разтваря в нещо, което не можеше да контролира... в страст. Винаги бе успявал да контролира желанията, докато не бе придобил една берберска робиня. После всяка мисъл изчезна от главата му, той изви рязко кръста си и отнесе с един тласък девствеността на Зара.

Зара изпищя и тялото ѝ се стегна, докато Джамал проникваше с цялата си дължина в нея. Той я убиваше.

– Отпусни се – прошепна Джамал срещу устата ѝ. – От край време всяка жена е минавала през болката. Обещах ти наслада и ще я имаш.

Той я разкъсваше. Дъхът на Зара заседна в гърлото ѝ; тя се страхуваше да диша, иначе вероятно щеше да се разпадне. Но Джамал, изглежда, знаеше какво прави и започна да я гали, докато болката отстъпи и тя беше готова да реагира.

– Сега започва удоволствието – каза той, когато усети, че тя се отпуска и вълната на съпротивата се оттича. – Ти си стегната, Зара, толкова си стегната, но това прави удоволствието още по-сладко. Движи се с мене, отвори се за мене, стигни до края с мене.

Сладостният натиск на мъжествеността му вътре в нея отключи един първичен инстинкт и тя започна да движи в кръг хълбоците си, притискайки се към мощното му тяло. Джамал отговаряше на плахите ѝ опити, навлизаше и се отдръпваше, водеше тялото ѝ по възхитителен начин, който отнемаше от ума ѝ всяка свързана мисъл.

Той сниши глава и отново я целуна по устата, нежно, дълбоко, шепнейки еротични окуражаващи думи. Движеше се заедно с нея и тя приемаше атакуващата му топлина, като увиваше ръце около широкия му гръб и го притискаше към себе си. Той инстинктивно я притискаше още

по-силно към себе си и се заравяше още по-навътре в медената ѝ сладост, отново и отново, влизайки и излизайки с неукротима сила.

Горещи вълни кръстосваха по кожата ѝ и се събираха като огромни огнени езера ниско в корема. Тя стисна раменете му и се прилепи към него, докато мъжествеността му проникваше по-дълбоко и по-дълбоко, а мощните му мускули се стягаха и местеха под пръстите ѝ. Той свиваше мускулите на седалището си и навлизаше все повече, отнасяйки я все по-нависоко, в свят на нажежено великолепие. Огромни, всепоглъщащи вълни на оголени желания се набираха и я заливаха, издигайки я към безумно блаженство. Тя извика името му и цялата се разтрепери.

Джамал почувства как екстазът се набира и избухва в нея, чу я да вика името му и изпадна във възторг, защото разбра, че ѝ е доставил наслада. Тогава го връхлетя собствената му кулминация и той се стегна, изливайки семето си в нея. От гърлото му се изтръгна вик и той се заби дълбоко в недрата ѝ, докрай, докато не остана какво повече да ѝ даде. За миг изгуби всякаква представа за време и място, спускайки се надолу по спиралата на еуфорията в прегръдките на съвършеното блаженство.

Вярно е, помисли Джамал, докато се носеше в мъглата на забравата: никоя жена не го беше карала да се чувства така. Той беше хедонист, жаден за чувствено удоволствие, и получаваше насладата си от намирането на нови и разнообразни начини да го постигне. Красивите жени, еротичните игри и сексуалната възбуда бяха за него също толкова необходими, колкото да се храни и да диша, а той обикновено задоволяваше апетита си до край. Имаше славата на майстор в любовните игри и бе прекарал доста голяма част от зрелия си живот в усъвършенстване на тези си умения.

Наложниците и любовниците му не бяха невинни създания и умееха да го задоволяват по най-различни начини. Но за Джамал беше повече от непонятно това, че една съвършено дива девица го бе задоволрила така, както никога досега не му се бе случвало. Погледна към Зара и разбра, че тя го гледа с озадачено и донякъде изплашено изражение.

– Хареса ли ти? – запита я той.

Арогантна полуусмивка повдигна ъгълчето на устните му. Много добре знаеше отговора.

– Какво направи с мене? Никога не съм губила власт над себе си така, както сега.

Струваше ѝ се, че е обладана от някакъв демон. Макар че усещането бе невъобразимо приятно, може пък да беше изгубила душата си, а тя не беше готова да я даде на никой мъж.

– Не очаквах да намеря девица, Зара. Още има какво да учиш, но ще ми достави огромно удоволствие да ти открия радостите на любовната игра.

– Сега мога ли да си отида в стаята?

Зара не мислеше, че е в състояние да понесе повече наслада тази вечер.

Джамал се засмя и погали гърдите ѝ.

– Нощта е далеч от края си, сладка магьоснице. Заедно ще опитаме някои от замайващите пози, достъпни за любовниците.

– Ти ме изтощи – оплака се Зара.

Страхуваше се, че няма да преживее още едно страстно сливане с Джамал. Този мъж беше ненаситен.

– Малко ще си починем – каза той. Обърна се и посегна към кана с топла вода, поставена наблизко на нощното шкафче заедно с една чиста бяла ленена кърпа. Сипа вода в купата и намокри кърпата. – Разтвори крака, Зара, за да измия семето ми от тебе с тази парфюмирана вода.

Коленете на Зара се разделиха и той допря кърпата до нея. Ароматът на жасмин навлезе в ноздрите ѝ, докато Джамал полека отмиваше всички следи от кръв и сперма. Когато тя отново беше чиста и ухаеше приятно, той намокри друга кърпа и се изми. Когато пак се обърна към нея, в ръцете си държеше малко шишенце.

Зара го видя и замръзна, питайки се какво е намислил пък сега.

– Успокой се, Зара няма да ти направя нищо лошо. Когато отново влеза в тебе, няма да те боли. Това е само ароматно олио – каза той и протегна шишенцето към нея. – Ще го втрия в кожата ти и то ще те отпусне. Обърни се по корем.

Тя се подчини без никакъв коментар, защото знаеше, че няма да има полза, ако протестира. Тогава усети успокояващата топлина на ръцете му, докато той мажеше ароматното олио по кожата ѝ и го втриваше в гърба, раменете, седалището и задната повърхност на краката ѝ. Въздействието беше толкова отпускащо, че чувственият му масаж почти я приспа. Когато той свърши, след като я бе обърнал по гръб, за да масажира гърдите, корема и по-интимните ѝ части, кръвта ѝ пулсираше във вените и любовните ѝ сокове отново потекоха.

– Пак си готова за мене, сладка магьоснице – прошепна Джамал на ухото ѝ. Настани я върху себе си. – Поеми ме в себе си.

Тя разтвори крака и го възседна, изпъшквайки, когато той влезе без усилие във влажната ѝ женственост. Усети, че той я разтяга, но не я болеше. Джамал я сграбчи здраво и рязко повдигна хълбоците си към нея,

а в следващия миг тя вече го яздеше без никакъв свян, не можейки да устои на предчувствието за наслада. Гневът ѝ срещу Джамал за това, че използваше любовните си умения, за да я превърне в послушна робиня, разпалваше страстта ѝ до крайност и когато стигна до последния връх, страстта и гневът избухнаха в невероятно чувство. Насладата я накара почти да се разпадне. Джамал изкрещя радостно и се отдаде на вихъра на най-невъобразимото блаженство.

Зара вече бе заспала, когато той я отдели от себе си и я положи по гръб. Тогава се случи нещо забележително. Докато я гледаше как спи, отново събуденото желание се разгоря в слабините му. Ако не я беше взел два пъти, щеше да му е ясно, но това беше нещо съвсем ново и абсолютно неразбираемо за него. Искаше да обладае Зара – отново и отново. Искаше да я изпълни с тялото си, да я накара да го желае толкова силно, колкото той я желаше. Но съзнаваше, че ще я боли, ако отново я вземе, затова се задоволи да лежи до нея, докато се опитваше да проумее това, което току-що се бе случило между тях. Никоя друга жена не го бе карала да изпитва чувствата, които Зара събуди у него.

Джамал вече беше излязъл, когато Зара отвори очи на следващата сутрин. Изненада се, че още е в неговото легло. Златистите слънчеви лъчи струяха през отворената врата, в стаята се носеше леко ухание на тамян. На дневна светлина миризмата изглеждаше тежка и задушаваша, докато снощи бе създавала ореол на чувственост. Аллах да ѝ е на помощ. Когато бе склонила да стане негова робиня за леглото, не осъзнаваше как ще я преобрази любовното изкуство на Джамал. Щастлива беше, че поне душата ѝ бе останала непокътната. Колкото до сърцето – не се осмеляваше да мисли за него.

Тя се протегна и изстена, когато мускулите ѝ протестираха. Всички интимни места, които Джамал часове наред бе изследвал снощи, сега я боляха. Мисълта да се потопи в топла вана породи усмивка на устните ѝ. За щастие Джамал имаше отделен хамам, защото мисълта да сподели банята на наложниците му я изпълваше с ужас. Знаеше, че не може да се сравнява със сексуалните умения на опитните наложници, и предпочиташе да стои настрана, вместо да я разпитват за нощта, прекарана с Джамал.

Ваната беше толкова успокояваща, колкото бе предвкусвала. Някой, без съмнение Хамет, беше оставил жасминов сапун и няколко кърпи за нея, затова тя се отпусна в ароматната вода и затвори очи.

– Ти остана цялата нощ с него!

Зара отвори очи. Изстена на глас, когато видя Саха да се

приближава към нея с изкривено от ярост лице. Зара се сви във водата, а Саха застана на ръба на ваната и я загледа с ненавист.

– Какво правиш във ваната на Джамал?

– А ти какво правиш в неговата стая? – върна въпроса Зара.

– Отивам там, където си поискам. Аз не съм робиня на Джамал, ти обаче си. Някоя жена не е прекарвала цялата нощ в стаята на господаря. Ти си го омагьосала – обвини я Саха.

Зара стисна устни.

– Остави ме, господарке Саха. Искам да се изкъпя на спокойствие.

– Много си вириш носа като за робиня, Зара. Джамал скоро ще се отегчи от тебе и ще се върне в любящите го обятия на наложниците си.

– Честита да си му на Джамал, щом мислиш, че можеш да го задоволиш – подразни я Зара. – Кога за последен път ти или другите сте споделяли леглото му?

Саха й отпрати опасна полуусмивка.

– Внимавай, робиньо, защото може да не живееш много, за да се радваш на господаря ни.

Обърна се и излезе. Зара се опита да забрави ревността на наложницата и спокойно се изкъпа. Тъкмо посегна към кърпата, когато Джамал влезе в хамама. Приклепна до ваната и й се усмихна.

– Радвам се, че си се възползвала от банята ми. – Протегна ръце към нея и я извади от водата.

Зара посегна към кърпата, но Джамал отмести полека ръцете й и сам се зае да я изсуши.

– Боли ли те? – запита той, когато прокара кърпата между краката й и я видя да стиска клепачи.

– Малко – призна тя.

– Снощи ми беше много приятно с тебе. Тази вечер ще ти покажа как можеш да използваш сребърните топчици, за да си доставяш удоволствие.

Зара преглътна конвулсивно, думите му възбудиха еротичните и фантазии.

– Довечера ли? Може би някоя от другите ти жени...

Джамал направи гримаса.

– Нямам желание за тях. Не, Зара, ти ще дойдеш при мене тази вечер. Хамет ще те доведе. А сега – гладна ли си? Хамет е донесъл нещо да закусиш. Аз вече ядох, но сега ще изпия един чай с тебе.

– Нямам какво да облека.

Думите й бяха резки, поведението – също. Аллах, колко искаше да

го мрази заради това, което бе направил с нея. Беше й дал невероятно удоволствие, но това й бе струвало гордостта.

– Хамет ти е донесъл кафтан, който да облечеш.

След като облече кафтана, Зара се нахрани добре с кисело мляко, пресен пъпеш, смокини и меденки. Джамал я гледаше как яде, впил жадни очи в устните ѝ. Когато свърши закуската, попи устни със салфетката и каза:

– Искам да видя баща си.

– Предположих, че ще поискаш. Дадох ключа на Хамет. Той ще те придружи. Имам работа в селото и няма да се видим чак до довечера, когато ще дойдеш при мене.

Той обгърна бузата ѝ в дланта си, а внезапно потъмнелият му поглед натежа от обещания.

– Нямам търпение, сладка магьоснице. Облечи само един облак върху голотата си, когато дойдеш тази нощ при мене. – Наведе се и облиза нежно ръба на устните ѝ с върха на езика си, а после притисна нежно своите устни към нейните. – И си сложи смарагда. Харесва ми как яркозеленото изпъква върху бялата плът на гърдите ти.

Зара не можа да каже нищо, а Джамал вече излизаше от стаята. Тя още събираше разпилените си мисли, когато Хамет дойде, поклони се ниско и каза:

– Ще те отведе при баща ти, господарке.

Тя се изправи и болезнено премига при внезапната болка между краката.

– Готова съм, Хамет.

Когато Зара влезе в килията, Юсеф се вгледа в нея, търсейки признаци, които щяха да му разкрият какво е състоянието ѝ. Беше ли се поддала на чара на красивия шейх, запита се той. Дали я е наранил? Аллах, толкова безпомощен се чувстваше в момента.

– Татко! – Зара падна в обятията на Юсеф, същевременно кипейки от възмущение, че го вижда затворен в тази дупка, в която едва имаше място колкото човек да се обърне. Колкото повече време ѝ отнемеше съставянето на плана, толкова повече щеше да страда баща ѝ. Тя можеше да го направи, знаеше, че може. Но какво щеше да струва това на чувствата ѝ, запита се унило. Колко време щеше да успее да запази равнодушие с такъв ненаситен любовник като Джамал, който я изкушаваше и я караше да усеща греховни неща, които тя не разбираше?

– Добре ли си, дъще? – запита Юсеф. – Изглеждаш ми бледа. Зле ли се държа с тебе онзи демон? Или си се отказала от този опасен план,

който беше замислила?

Зара нямаше смелост да погледне баща си в очите.

– Не ме е наранил, татко. Джамал беше... внимателен. Но това няма значение – побърза да добави тя. – Не след дълго ще спечеля доверието му. А когато това стане, ще се възползвам, за да си върнем свободата. Няма да бъда робиня на никой мъж.

По обветреното лице на Юсеф се изписа безсилна ярост.

– Ти си добра дъщеря, Зара. Не заслужавам жертвата ти. Ще убия шейх Джамал заради това, което ти причини. Щом се освободя, няма да си намеря място, докато не го видя наказан.

– Остави Джамал, татко. Той скоро ще се върне в морето да пиратства. Султанът е нашият голям враг. Трябва да продължим да нападаме керваните на Исмаил, само че другия път ще внимаваме повече. С парите на султана ще плащаме данъците, които той налага на народа ни.

Юсеф се усмихна.

– Ти си истински боец, Зара. Ако всички бербери бяха така твърди като тебе, сега щяхме да сме свободни и сами да владеем градовете си.

– Време е да тръгваме, господарке – каза Хамет, заставайки на прага. – Трябва да те върна в харема.

На Зара никак не й се искаше да се връща в харема. Имаше да говори още с баща си, но Хамет беше непреклонен.

– Ще се видим утре, татко – увери го тя, докато евнухът затваряше и заключваше вратата след нея.

За огромно съжаление на Зара, когато влезе в харема, и трите наложници се изтягаха в главната зала. Тя се опита да не им обръща внимание, но Лейла я покани да си вземе нещо разхладително. Понеже не искаше да дразни допълнително тяхната неприязън, Зара прие, макар и с колебание.

– Нали Джамал е великолепен любовник? – запита Амар коварно. – Наслади ли ти се? Той рядко харесва девственици. Толкова са неопитни, че чак са жалки. Девствеността е необичайна за жена на твоята възраст.

Зара ахна, изненадана от това, че те знаят всичко.

– Кой ти каза?

– Има си начини – изрече тайнствено Саха. – Нищо скрито няма в такава къща. Какво ще прави сега Джамал с тебе, след като вече те е имал?

– Може би ще я продаде – обади се Амар с надежда в гласа.

Изведнъж в стаята влезе Нафиза.

– А, Зара, ето те и тебе. Ела с мене. Щом ще забавляваш довечера

Джамал, трябва да те подготвя подobaвашо.

Три чифта очи се впериха в Зара с явно недоумение.

– Не може да бъде! – протестира Саха.

Нафиза кимна вещо.

Хамет няма да ме лъже.

Ъглите на нацупените начервени устни на Саха се отпуснаха унило надолу.

– Та тя не е типът на Джамал. Много е кльощава и изобщо не е женствена.

Зара не се стърпя.

– Сигурно все пак е намерил нещо, което да хареса в мене – подразни ги тя. – Сега, ако ме извините, отивам да си почина. Почти не мигнах тази нощ.

Саха изпищя възмутено и вбесено, а по лицата на Лейла и Амар се виждаше, че и на тях думите на Зара никак не са им харесали.

Зара се отдалечи с гордо вдигната глава. Може и да беше робиня, но нямаше да е за дълго. Ако всичко тръгнеше според плана, скоро нямаше да бъде тук и жените на Джамал щяха да му се радват колкото им душа иска. Тя не си беше поставяла за цел да омагьосва шейха. Трудно ѝ беше да му се подчини, с нейния независим характер и огнен темперамент. Щом се върнеше при своя народ, щеше да забрави шейх Джамал и екстаза, който бе открила в прегръдките му.

Зара се събуди от дългата дрямка огладняла и ожадняла. Високата чаша с плодов сок и купата с кисело мляко, които някой беше оставил на ниската масичка до нея, я приканваха да ги вкуси и тя изпи жадно освежаващата течност. После изяде киселото мляко, наслаждавайки се на сладко-киселия му вкус.

– А, събудила си се – каза Нафиза, дотъркавайки телесата си в стаята. – Става късно. Имаме да свършим много работа, преди да те пусна при Джамал.

За съжаление на Зара наложниците на Джамал я наблюдаваха внимателно, докато тя се къпеше и се приготвяше за господаря им. Тя не можеш да съдържи мисълта, че трите търсят да ѝ открият някакви недостатъци, така напрегнато се взираха в нея. Да зяпат, реши Зара и престана да им обръща внимание. Само да знаеха колко отчаяно искаше да напусне това място, нямаше да я притесняват.

Слънцето залязваше бавно, когато Хамет дойде да я вземе. Този път нямаше да отиде при Джамал гола, както той бе настоял. Облече златисто-тюркоазен кафтан, който подчертаваше слънчевите отблясъци на кожата и. Въпреки че не беше в природата ѝ да се подчинява на някой мъж, тя искаше да изглежда привлекателна, заради баща си. Свободата на баща ѝ беше по-важна от нейната гордост. Един ден Джамал щеше да си плати за това, че я бе поробил, и тя се надяваше да е скоро. Преди да е загубила нещо повече от гордостта си.

Джамал едва съдържаше нетърпението си. Разхождаше се неспокойно из стаята, очаквайки всеки момент вратата да се отвори и в стаята да влезе Зара. Беше я притежавал, точно както се бе зарекъл, но сякаш самият той беше притежаваният. След като бе събудил страстта на Зара, вече не желаше наложниците си. Жаждата му за Зара беше почти като болест и това го плашеше.

Той вече се беше втвърдил, когато Зара пристъпи прага на стаята му, озарявайки я с пламъка на духа си и вълшебната си красота. Изведнъж загуби апетит за изкусителната храна, оставена на масата пред него; искаше да вкусува само сочната плът на Зара, да се насити със свежото ѝ тяло. С почти хищна усмивка той я подкани да се приближи. Погледът му проследи вълнообразните движения на тялото ѝ, възхищавайки се на начина, по който щедрите ѝ извивки се разкриваха под дрехата в

тюркоазено и златисто. Искаше я, искаше я точно сега. Храната и напитките можеха да почакаат.

Зара усети горещия поглед на Джамал върху себе си и усети, че ѝ е трудно да диша. Трудно ѝ беше дори да премества единия си крак пред другия, за да направи една крачка. Погледна го в очите и се почувства оплетена в мрежа. Ненавиждаше вълнението и стъписването си, ненавиждаше необходимостта да се преструва на покорна в ръцете му, макар да започваше да копнее за същите тези наслади, които я караха да тръпне в ужас. Трябваше да се махне оттук колкото може по-скоро, преди умът ѝ да е приел ролята ѝ в живота на Джамал, преди тялото ѝ да е започнало да копнее за ласките му. Тя беше берберска принцеса, а не робиня, зависима от волята на своя господар.

– Красива си – изрече Джамал. Тъмните му очи блеснаха одобрително, когато хвана ръката ѝ и я накара да седне до него на купчината възглавници. – Ти ме омагьоса, сладка вещице.

– Не съм имала такова намерение, господарю – каза Зара, макар че всъщност точно това се стремеше да постигне.

– И аз няхах намерение да си загубя ума по тебе – призна искрено Джамал. – Нуждата от храна и питие бледнее в сравнение с жаждата ми за тебе.

Думите му бяха още по-възбуждащи, отколкото билката, която ѝ бяха дали първия път, преди да легне с него. Зара се опита да не им обръща внимание, но ръцете на Джамал по тялото ѝ непрекъснато я връщаха към усещането. Когато се опита да приеме пасивно целувките му, той почувства отдръпването ѝ и поклати глава. За миг я съблече и я подлуди с горещите си уста, език и ръце. Не можеше да чака. Трябваше да я има веднага.

Влезе в нея плавно, неспособен да отлага нито миг повече момента на съединението им. Чувстваше се като нетърпеливо момче с първата жена в живота си.

– Прости ми, любов моя, че съм така припрян. Ти ме изкушаваш невъобразимо – прошепна той, докато навлизаше докрай в нея. – Но нощта едва започва и ние ще вкусим екстаза много пъти, преди да съмне.

Зара се изви рязко нагоре, посрещайки дълбоките тласъци на Джамал с радостен вик, въпреки че се бе зарекла да остане безучастна към любовта му. Притисна седалището му и започна да се гърчи под него и до него, докато душата ѝ не напусна тялото и съществуването ѝ сякаш се разпадна. Стенейки и пшкчайки, Джамал също достигна края с взрив от несдържана наслада, после се отпусна тежко върху Зара, заравяйки

глава на рамото ѝ, докато сърцето му полека започна да забавя неравномерното си биене.

Щом се съвзе, той се надигна и я погледна, явно смаян от дълбочината на чувствата си към тази своя робиня. Нямахме обяснение за начина, по който Зара му беше влязла под кожата, за да докосне сърцето му. Нямахме отговор на въпроса защо бе допуснал да се случи подобно нещо. Той не изпитваше особени чувства към наложниците си. Само Зара, робинята, бе пленила волята и подчинила разсъдъка му.

– Не знам какво направи с мене, сладка магьоснице, но изведнъж разбрах, че те искам повече, отколкото ти си склонна да ми се отдадеш. Отдай ми се, Зара. Предай се изцяло в моите ръце. Приеми истината – ти ме искаш точно така отчаяно, както и аз тебе.

– Не мога да повлияя на начина, по който реагира тялото ми, Джамал. Ти си опитен, докато аз не съм. Но знай, господарю, че моето сърце и ум абсолютно отхвърлят това, в което съм се превърнала.

Джамал мълча дълго време. Когато най-накрая проговори, думите му шокираха Зара.

– Ще ми дадеш ли всичко от себе си, ако те направя моя съпруга?

– Твоя съпруга? Не! Не може да говориш сериозно. – Тя почувства, че се задушаваше. Да стане съпруга на Джамал би означавало да предаде това, в което вярваше, самото си съществуване. Не можеше да понесе това бреме. – Ти няма да си щастлив с мене. Не мога да се меря с наложниците ти.

– Може би си права – допусна Джамал. – Но винаги ми е било трудно да устоя на предизвикателствата. А ти, сладка магьоснице, си предизвикателство, което си струва усилията.

– Джамал, аз... – Думите заседнаха в гърлото ѝ.

– Ще поговорим по-късно. – Очите му блеснаха с мрачен пламък, обещавайки неизречени блаженства. – Ако си си починала, ще изследваме още по-пълно еротичната любовна игра, за която ти говорих преди. Готова ли си да научиш тайната на сребърните топчици? Зара се втренчи в него.

– Не мисля...

– Не се предполага да мислиш, а само да чувстваш.

Той се плъзна върху тялото ѝ и разтвори краката ѝ с длани. С топла вода и мека кърпа, оставени специално за целта, изми семето си от нейното тяло и от своето. После наведе глава и целуна гладкото ѝ хълмче, намирайки пъпчицата на насладата с върха на езика си.

Започна да я гали и да люби Зара с устата си, поемайки аромата и

вкуса ѝ. След няколко минути, когато и двамата бяха разсеяни, той по-сегна към малка кадифена торбичка, която бе оставил наблизко. Зара го загледа внимателно, докато той развързваше връвчиците и в дланта му се озоваха два малки кръгли предмета.

– Няма от какво да се страхуваш – каза Джамал и ѝ протегна двете гладки, съвършено симетрични топчици, за да ги огледа. – Обещавам ти, че ще ти хареса и дори ще искаш да ти доставям наслада с тях и в бъдеще.

Зара се съмняваше. Въпреки годините, в които бе яздила редом с баща си и бе общувала с мъже, тя беше съвсем невинна. Преди Джамал да се заеме с нея, не знаеше, че има огромно множество най-разнообразни еротични удоволствия.

– Отвори се за мене, любов моя – каза Джамал с глас, пресипнал от желание, докато се вглеждаше в розовата влажна плът между бедрата ѝ. – Отпусни се – прошепна той, пъхвайки едната сребърна топчица във влажния ѝ проход, и зачака тя да свикне с усещането.

После я разтвори с палец и показалец и пъкна втората. Двете топчици се удариха една в друга и Зара подскочи силно, когато през нея пробяга невероятна наслада.

– Какво става?

– Кажи ми какво чувстваш.

– Чувствам... Аллах да ми е на помощ... сякаш утробата ми е в огън – Тя се размърда и топчиците отново се удариха, изпращайки вълни от чиста наслада по вените ѝ. Мощната кулминация, която последва, беше взривоопасна смес от агония и екстаз. Тя се заизвива, викайки: – Благословен да е Аллах, какво удоволствие! Не мога да го понеса.

– Понеси го, сладка магъоснице, понеси го и го запомни. – Той стисна ханша ѝ и я наклони надясно, от което Зара ахна и отново извика.

После я побутна наляво и тя пропадна презглава в нов мощен оргазъм. Омаломощена от делириума, тя загуби всякаква представа за действителността.

– Моля те, недей повече, моля те – изстена тя слабо. – Убиваш ме.

Победоносна усмивка изви нагоре ъгълчетата на чувствените му устни.

– Казах ти, че ще ти хареса.

Той внимателно извади сребърните топчици и ги прибра в торбичката.

Зара изпусна дъх облекчено. Още малко наслада и щеше да умре от

нея.

– Мога ли да се върна в стаята си? – запита тя с надежда.

– Ношта още не е свършила, а аз не мога да понеса раздялата с тебе. Почини си, любов моя. После ще хапнем, а след това ще отидем там, където ни отведе ношта.

Там, където ги отведе ношта – това беше място извън всичко, което Зара някога бе сънувала. Сребърните топчици останаха в торбичката си, но Джамал намери други начини да ѝ дава и да получава удоволствие.

Макар че не го каза с определени думи, Зара беше уверена в силните чувства на Джамал към нея. Именно към такава власт се стремеше тя. Интуицията ѝ подсказваше, че никога няма да намери по-подходящ момент да подготви бягството си, че доверието на Джамал беше толкова голямо, колкото никога досега. Утре щеше да го помоли за позволение да иде до селото.

Зара се събуди рано на следващата сутрин. Джамал още спеше дълбоко до нея, когато тя стана и се изкъпа. Когато се върна, той седеше в леглото и я чакаше.

– Липсваше ми.

– Тук съм, господарю.

– И изглеждаш по-красива от луната и звездите. Ако не трябваше днес да пътувам до Мекнес, щях да те задържа в леглото си и да се любя с тебе целия ден.

– В Мекнес ли? – Страх я разтърси цялата. – Отиването ти там има ли нещо общо с баща ми?

– Не и този път, сладка магьоснице. Султанът е много доволен, че нападенията над керваните му спряха. Доколкото знам, не е научил, че Юсеф е мой пленник. Мисли, че нападенията са спрели, защото Юсеф, се страхува, че ти ще пострадаш, ако той не престане с набезите. Отивам в Мекнес заради моя пиратски кораб. Исмаил иска много плячка и затова настоява да се върна в морето.

– Колко време няма да си тук?

Джамал изглеждаше доволен.

– Ще ти липсвам ли?

Зара сви рамене.

– Ще се върна надвечер. Хамет получи нареждане да те доведе в стаята ми, щом се върна.

– Ще ми направиш ли една услуга, Джамал?

Той ѝ изпрати бляскава усмивка.

– Тъй като ти ми достави голямо удоволствие тази нощ,

настроението ми е много добро. Какво желаеш, Зара?

– Искам да посетя селото. Много дълго съм вече тук, в твоя дворец. Скучно ми е. Свикнала съм да живея на открито, да се движа и да яздя под слънцето и вятъра.

Тъмните вежди на Джамал се вдигнаха въпросително.

– Нима не правим точно това всяка нощ? Може би ще изисквам присъствието ти в леглото ми и следобед, а не само нощем. Това ще задоволи ли желанието ти за движение?

Зара съдържа гнева си с върховно усилие на волята. Нима Джамал не мислеше за нищо друго освен за съвкупление?

– Не исках да кажа това и ти го знаеш.

– Кажи ми от какво имаш нужда и ще ти го купя – каза Джамал, изпълзвайки се от темата. – Коприна, сатен, украшения? Харесваш ли рубини?

– Искам да ида пеша до селото и сама да се разходя из пазара. Прати стражи с мене, ако искаш, но не ми отказвай удоволствието да изляза.

Ако искаше планът за освобождаването на баща ѝ да успее, тя се нуждаеше да има свобода, за да потърси помощ в селото.

Джамал се замисли. Откакто бе започнала да му се подчинява, Зара се бе променила. Изглеждаше примирена с пленничеството си. Макар да не се бе съгласила да стане негова съпруга, не беше и отказала еднозначно. Собствените му чувства бяха противоречиви. Дори той самият беше потресен от това, че помоли Зара да се омъжи за него. Предложението беше прибързано, но той не можеше да се застави да съжалява за него. Кога се бе увлякъл толкова силно по Зара, запита се Джамал. Вярваше ли ѝ достатъчно много, за да и позволи повече свобода?

– Моля те, Джамал – каза Зара, ненавиждайки начина, по който той я принуждаваше да се моли за толкова дребна привилегия. – Твоите наложници могат да ходят където си искат.

– Те не са робини – напомни ѝ Джамал.

Зелени пламъчета се разгоряха в очите на Зара. Напомнянето за ниското ѝ положение нанесе ужасен удар по гордостта ѝ. Захапа долната си устна, за да не излее гнева си. Но той не беше единствената емоция, която бушуваше в нея. Изпитваше към Джамал чувства, за които не смееше да мисли. Когато беше в ръцете му, приемайки омаята на неповторимото му любене, усещаше, че сякаш мястото ѝ е точно там.

Джамал не беше жесток като султана. Не се държеше лошо с жените си. Като негова робиня тя не беше понасяла нищо друго освен

насладата от любовта му. И в момент на слабост той я беше помолил да се омъжи за него. Което, разбира се, не подлежеше на обсъждане. Важното беше да изгони всякакви нежни чувства към красивия шейх от ума и сърцето си и да се съсредоточи върху бягството. Животът на баща ѝ зависеше от нейната способност да остане незасегната от чувствените набези на Джамал. Не можеше да си позволи да се влюби в него. Всичко, което искаше от Джамал, беше неговото доверие.

– Ще отхвърлиш ли молбата ми? – запита тя рязко.

– Хайде усмихни се. Можеш да отидеш на пазара. Поискай от Хамет джелаба и забули добре лицето си.

Въодушевена, Зара склони глава, приемайки условията на Джамал.

– Благодаря, господарю. Ако ти е угодно, сега ще ида при баща си.

Джамал се намръщи. Беше изненадан, че до султана още не е достигнала вестта за пленяването на Юсеф и това, че той е тук, в Рая. Налагаше се скоро да предаде пленника си във властта на Исмаил, независимо дали това щеше да се хареса на Зара или не.

– Да, иди при баща си. Трябва да се приготвя за пътуването до Мекнес. Но първо...

Притегляйки я на леглото до себе си, той я търкулна, разтвори краката ѝ и влезе в нея. Усмихна се, доволен, че я намира готова да го приеме. Тя беше влажна и мека и се поддаваше безпроблемно на дълбокото проникване на твърдата му като камък мъжественост. Дори да живееше сто години, пак нямаше да разбере жаждата си за тази девойка. Но точно сега не го беше грижа. Мислите му бяха фокусирани единствено върху жената под него и върху това да ѝ достави удоволствие.

Зара се движеше заедно с Джамал, слабините ѝ се притискаха към неговите, жадувайки всичко, което той можеше да ѝ даде. Беше изненадана, че тялото ѝ е готово да го приеме, макар че не очакваше прегръдката му. Нямаше сухота, нямаше болка при внезапното му навлизане. Само удоволствие. Разтърсвана от пристъпите на екстаз, който се разливаше из нея, тя се запита как ще може да живее през остатъка от живота си без Джамал.

Много по-късно, след като и двамата бяха облечени и готови за тръгване, Джамал отвори ковчежето върху лакирания сандък, и извади големия бронзов ключ. Повика Хамет, който се появи веднага, даде му ключа и му поръча да съпроводи Зара до килията на баща ѝ. Не за първи път Зара виждаше Джамал да вади ключа от ковчежето, но се зарадва, като разбра, че той още го държи там.

Видът на Юсеф шокира Зара. Той беше блед и унил, стори ѝ се, че е

доста отслабнал. Беше мъж, свикнал да живее сред стихииите, да язди камилата си из планини и долини под слънцето и насрещния вятър. Ако скоро не му върнеше свободата, сигурно щеше да загине в този затвор, лишен от слънчева светлина и чист въздух.

– Добре ли си, дъще? – запита Юсеф загрижено.

Никак не му харесваше мисълта, че Джамал се възползва от Зара. Знаеше, че тя сама се бе предложила на шейха, но нямаше начин това да му харесва. Ако Джамал я искаше, трябваше да се ожени за нея. Тя беше невинна, преди той да я изнасили.

– Добре съм, татко. Трябва да говорим тихо; Хамет стои отвън до вратата. Мисля, че най-накрая успях да спечеля доверието на Джамал. Той ми позволи да отида до пазара. Имам план, татко. Спомняш ли си мъжа, който дойде да ме потърси в конюшните и ми каза, че ти идваш да ме спасиш?

Юсеф кимна.

– Казва се Рашид. Той е търговец на камили и шпионира за мене тук, в селото.

– Планът ми зависи от желанието на Рашид да ни помогне.

– Заплашва те голяма опасност. Ако Джамал научи за предателството ти, ще те накаже. Чувал съм, че когато се разгневи, става много страшно. Говорят, че е добър и справедлив, ако не му се противоречи. Страх ме е за тебе, дъще.

– Мога да се справя с Джамал – каза Зара с повече увереност, отколкото усещаше. – Къде мога да намеря Рашид?

– Ще го откриеш в селото, Зара. Той е единственият търговец на пазара, който продава и купува ездитни камили. Бързо ми кажи плана си.

Когато Зара излезе след малко от килията на баща си, беше решена да го освободи повече от всякога. Той крееше в суровия затвор на Джамал. Твърдо решена, тя се приготви за отиването до пазара. Хамет ѝ донесе черна джелаба, която тя надяна върху кафтана си и забули долната част на лицето си така, че от него да не се вижда нищо друго освен очите. Джамал вече беше заминал за Мекнес с Харун, но двама стражи вече я очакваха, когато, придружена от Хамет, тя стигна до портата. Евнухът им даде кесия с монети, за да платят покупките ѝ.

Пътят до селото беше горещ и пращен, но Зара се наслаждаваше на всяка крачка, защото я доближаваше до свободата.

Пазарът гъмжеше от хора, някои се пазаряха за цените, други продаваха и купуваха, трети бдяха над стоките си. Минувачите я

поглеждаха разсеяно, защото бяха свикнали да виждат наложниците на шейх Джамал да се разхождат из пазара, следвани от стражите си. Зара направи голямо представление от разглеждането на сергиите и купи най-различни джунджурии, които изобщо не ѝ трябваха. Когато накрая приближи към поляната, където се разполагаха търговците на камили, погледът ѝ се спря на един мъж, който купуваше и продаваше ездитни животни. Това трябва да бе Рашид.

– Искам да говоря с търговеца на камили – каза Зара на бдителните си пазачи. – Интересувам се от ездитните животни. Моят народ ги обожава.

Стражите се спогледаха. Не видяха нищо лошо в желанието на Зара да поговори с продавачите, тъй като нямаха заповед да не ѝ позволяват такова нещо. Но все пак се поколебаха.

– Моля ви – изрече сладко Зара. – Искам само да поговоря с него за животните му. Толкова са стройни и изглеждат бързоноги, нали?

– Предпочитам конете – каза единият страж.

– Камилите са непредвидими – добави вторият. – Иди, говори с него, щом трябва, но не се бави.

Окуражена от успеха си, Зара се приближи към дребния брадат търговец на камили. Представи му се веднага.

– Аз съм Зара, дъщерята на Юсеф. Ти Рашид ли си? – Мъжът кимна. – Слушай внимателно, защото нямам време – продължи Зара. – Преструвай се, че разговаряме за камилите.

Рашид кимна разбиращо.

– Как е баща ти? Съжалявам, че нещата се развиха така. С какво мога да ти помогна?

– Трябва ми приспивателно. Нещо силно, но не чак толкова, че да убие човека. Можеш ли да ми го намериш? И ако можеш, кога?

Рашид се обърна към най-близката камила.

– Мога да ти намеря каквото търсиш. – Подръпна брадата си. – Дай ми един час. Продължавай да се разхождаш из пазара. Ще те намеря.

Зара му поблагодари и тръгна, съзнавайки, че стражите я наблюдават внимателно. Не искаше да събужда подозрението им, когато беше толкова близо до целта си. Прекара много време, разхождайки се сред сергиите, купуваше дреболии, разглеждаше ги внимателно, харесваше едни и отхвърляше други предмети, ровеше се из топовете ярка коприна. След малко започна да се отчайва, струваше ѝ се, че Рашид не е намерил това, което ѝ беше необходимо. Но изведнъж усети как някой я побутва и пхва нещо в ръката ѝ. Тя сви пръсти около пакетчето и бързо

го пусна в джоба си. Когато се огледа наоколо, не видя никого, само обичайната тъпа хора, заети с работите си.

Зара напусна пазара скоро след това. Стражите изглеждаха облекчени, съпровождайки я до харема. Тя им поблагодари, че са я придружили, и побърза да влезе вътре.

– Хареса ли ти разходката? – запита Нафиза, докато Зара минаваше през голямата зала.

– Хубаво беше да поизляза вън от стените на двореца – отвърна Зара, нямайки търпение да се върне в стаята си.

– Сега трябва да си отдъхнеш, Зара. Трябва да си свежа и отпочинала, когато отидеш при Джамал довечера, нали?

Зара само кимна, без да се спира. Щом се намери в стаята си, извади пакетчето от джоба, свали джелабата и се отпусна на леглото. Отвори длан, разви пакетчето и започна да изучава прашеца в него, питайки се колко ли ще трябва да даде на Джамал, за да заспи, но без да му навреди.

Изведнъж на вратата се появи Саха и Зара скри пакетчето в шепата.

– Донесох ти нещо студено да пийнеш – каза Саха, подавайки ѝ висока чаша с искряща червена течност. – Знам колко горещо и прашно е на пазара в ден като този.

Зара я изгледа с подозрение. Тази любезност беше неочаквана и изобщо не беше характерна за наложницата. Но ако Саха искаше да завърже приятелство с нея, Зара със сигурност нямаше намерение да я отблъсква.

– Благодаря ти, Саха, колко мило, че си се сетила. Промени ли си мнението за мене?

Саха леко вдигна рамене.

Ти май харесваш на Джамал и ми хрумна, че трябва да се опитам да бъда по-добра с тебе. Не искам да си навличам гнева му, ако се държа зле с тебе. Един ден ще му омръзнеш и той ще се върне при наложниците си. Така че пий спокойно, Зара, това е просто приятелски жест.

– Защо не? – отвърна Зара, съзнавайки, че няма да бъде още дълго в харема, за да стане приятелка с нея, дори да имаше подобни намерения – Саха беше последният човек, с когото би споделила планове си.

Взе чашата от Саха и я вдигна към устните си. Хладната течност едва бе докоснала устните ѝ, когато Нафиза влетя в стаята и бутна чашата от ръката ѝ. Зара загледа смутено как съдът се разбива на пода и едно червено петно обагря бледия килим с цвят на праскова.

– Какво си направила, Саха? – извика Нафиза, обръщайки се към

изплашената наложница, която се сви в ъгъла. – Джамал ще те убие заради това.

Зара реагира със закъснение. Когато най-накрая разбра какво се е опитала да направи Саха с нея, започна да трепери.

– Моля те, Нафиза – замоли се Саха, – не казвай на Джамал. Нищо лошо не е станало.

– Нищо лошо ли? – извика Нафиза. – Ти се опита да отровиш Зара. Ами ако не бях чула Лейла и Амар да говорят за кроежите ви? Ако не бях дошла навреме, за да предотвратя злината? Джамал трябва да научи.

– Искала си да ме отровиш? – възкликна Зара, възвръщайки си гласа. – Защо не можеш да разбереш, че не съм заплаха за тебе?

– Джамал поиска да се ожени за тебе – обвини я Саха.

Дъхът заседна в гърлото на Зара.

– Откъде знаеш?

– Всички знаят – каза Саха. – Тук няма тайни.

– Махай се! – заповяда Зара. – Призлява ми, като те гледам.

Осъзнавайки колко тежък грях беше извършила, Саха усети огромен страх.

– Ще кажеш ли на Джамал?

– Аз ще му кажа – намеси се Нафиза, отговаряйки вместо Зара. – Сега излизай оттук. Върви си в стаята и чакай известие от Джамал.

Саха се обърна и излезе, хлипайки.

– Какво ще стане с нея? – запита Зара.

– Джамал ще реши. Това, което тя се опита да направи, не може да бъде отменено с лека ръка.

Зара не искаше да изпитва никакво състрадание към злополучната наложница, но не можеше да направи нищо. Откакто бе дошла в Рая, Джамал изобщо не се интересуваше от наложниците си.

– Не се бой, Зара. Ще се погрижи нищо подобно да не се случва занапред.

Изтощена от ходенето до селото и от недостатъчния сън през нощта, Зара реши, че една дрямка е напълно в реда на нещата. Скри пакетчето със сънотворния прах под дюшека си, легна и се унесе в сън. След няколко часа се събуди от някакви сърдити гласове и високо хленчене. В следващия миг Джамал нахлу в стаята ѝ.

– Добре ли си? Нафиза ми каза още шом се прибрах. – Той се отпусна на леглото до нея, привлече я в прегръдките си и я притисна силно до гърдите си. – Как е посмяла Саха да се опитва да те трови? Вече никога няма да те изпускам от поглед.

– Добре съм, Джамал, наистина. Нафиза дойде тъкмо навреме, за да ми попречи да изпия отровата.

– Страх ме е да си помисля какво щеше да се случи, ако Нафиза не беше чула злосторничките. – Той стисна ръката ѝ. – Ела с мене.

Тя го последва в голямата зала, където Саха, Лейла и Амара се гушеха на една кушетка, хлипайки приглушено. Само един поглед към суровото изражение на Джамал ги накара да избухнат в нов поток от сълзи.

– Тихо! – заповяда рязко шейхът. – Това, което сте направили, е лошо и трябва да бъде наказано. Понеже Саха е извършителката, тя трябва да бъде наказана първа.

Той тръгна да излиза от харема, отвеждайки Саха и Зара със себе си.

Щом излязоха от вратите на харема, Зара забеляза изненадана, че Харун ги чака отвън. Той беше вперил поглед в Саха. Стратта му към красивата наложница си личеше по горещите погледи, които не преставаха да ѝ хвърля.

– Какво ще правиш с мене? – запита Саха боязливо. – Не мога да понеса бичуването, а боят с пръчки ще ме убие. Прости ми, Джамал, моля те.

– Не мога да ти простя, Саха, но и не мога да причинявам болка на жена. Макар че заслужаваш бой, няма да е от моята ръка.

Надежда проблесна в очите на Саха, но Джамал бързо я угаси.

– Давам те на Харун. Аллах да се смили над него.

Харун изглеждаше като ударен от мълния. Великодушието на Джамал го смая. Дълго бе жадувал за господарката Саха. Знаеше какво се е опитала да стори тя на Зара, но въпреки това я искаше. Той беше силен. Щеше да укроти Саха и да я вкара в правия път. Щеше да се погрижи тя никога повече да не се доближава до Джамал и Зара.

– Наистина съм ти признателен, господарю – изрече Харун, възвърнал си най-накрая дар слово. – Няма да съжаляваш за великодушието си.

– Така да бъде – отвърна Джамал. – Отведи я; призлява ми, като я гледам. Дръж я в селото, вържи я за леглото, бий я, ако искаш, но я дръж далече от очите ми. Избери двама достойни мъже измежду стражите ми и ще им подаря Лейла и Амар.

Изплашен да не би Джамал да промени намерението си, Харун прати Саха да вземе джелабата си. Когато тя се върна, той буквално я извлече навън. Джамал ги наблюдаваше как се отдалечават без никакво

видимо съжаление.

– И трите ли, Джамал? – запитва Зара, смяяна от моменталното и решително правосъдие. – Ще се откажеш и от трите си наложници?

Джамал я изгледа с изгарящ поглед, който говореше много по-красноречиво от каквито и да било думи.

– Казвал съм го преди и пак ще го повторя, Зара. Не ми трябва друга жена освен тебе.

Беше изминала една седмица от първото посещение на Зара в селото. Днес тя отново бе отишла на пазара с разрешението на Джамал, и бе уредила с Рашид да прати ездитни камили да чакат при задната врата в най-тъмните часове на нощта. Тя бе открила тази врата по време на разходките си и бе научила, че почти не се използва и не се охранява, само един страж минаваше покрай нея приблизително на всеки час.

Зара се облече внимателно за тазвечерното си посещение при Джамал, избра слънчевожълт кафтан с дълбок джоб. Знаеше какво трябва да се направи, но не и как да го направи, освен ако Джамал не изпиеше приспивателната напитка, преди да съблече дрехите ѝ. Без кафтана си тя нямаше да има достъп до прахчето в джоба. Бягството трябваше да се осъществи тази нощ. Всичко беше подготвено; тя само трябваше да задейства нещата.

Зара беше готова, когато Хамет дойде да я вземе. Стъпките ѝ отекуваха глухо, докато прекосяваше празния харем. И трите наложници вече ги нямаше тук. Правосъдието на Джамал беше бързо и непреклонно. Амар и Лейла бяха дадени на двама проявили се войници, които ги настаниха в къщи в селото. Според Зара тези мъже изглеждаха почтени, но наложниците никога повече нямаше да разполагат с онзи лукс, на който бяха свикнали в дома на Джамал.

Джамал привлече Зара в обятията си още от мига, в който тя влезе в стаята му. Никога нямаше да се умори да я гледа или да я прегръща, или да се люби с нея. Още настръхваше от страх при мисълта, че без малко щеше да я загуби. Саха се бе отгървала лесно; той можеше като нищо да я осъди на смърт, ако беше в такова настроение. Ако Зара бе погълнала отровата, присъдата му щеше да бъде сурова и мигновена.

– Има нещо, което трябва да ти кажа тази вечер – изрече Джамал, привличайки Зара да седне до него на кушетката. – Мислих върху това вече цяла седмица, от последното си посещение при султана.

Зара загуби способността си да диша.

– За баща ми е, нали?

– Донякъде. Време е да се върна към пиратството. Султанът е много алчен. Непрекъснато иска да допълва вечно изпразващата се съкровищница, а моите пиратски кораби му носят доста големи богатства. Баща ти не може да остане тук, докато ме няма. Нямам избор, Зара. Юсеф

трябва да бъде предаден на Мулай Исмаил.

Зара пребледня. Дано Аллах се смили и ѝ помогне да осъществи плановете си за бягство.

Стреснатото ѝ изражение навярно убеди Джамал, че е съкрушена от решението му, защото той каза:

– Държах Юсеф тук толкова време, колкото можах. Изпълних своята част от сделката.

– Защо да не мога аз да се грижа за баща си в твоё отсъствие? – запита Зара. – И двамата знаем, че султанът ще го убие.

Джамал се застави да посрещне с кораво сърце молбите на Зара. Вече беше взел решение – Юсеф трябваше да бъде изпратен в Мекнес.

– Няма да си тук, за да се грижиш за баща си. Вземам те със себе си.

Зара отвори широко очи, шокирана. Явно планът ѝ да привърже Джамал към себе си успяваше дори отвъд най-необузданите ѝ предположения. Устата ѝ пресъхна. Джамал се интересуваше от нея – достатъчно, за да иска тя да дойде с него. Аллах да ѝ прости за това, което щеше да направи. Независимо колко отчаяно искаше да бъде с него, тя не можеше да понесе да живее като негова робиня, нито можеше да понесе мисълта, че баща ѝ ще умре. Бягството беше единственият отговор.

– Аз... никога не съм била на кораб. Мисля, че няма да ми хареса.

Джамал я привлече към себе си.

– Искам те при себе си, Зара. Още не съм готов да се разделя с тебе. Султанът намекна, че би трябвало да те върна в неговия харем. Решил е, че иска лично да те укроти, но аз не мога да понеса мисълта, че ръцете му ще докосват сладката ти плът.

Когато Джамал понечи да свали кафтана ѝ, Зара се дръпна, изричайки:

– Трудно ми е да приема, че баща ми скоро ще умре, господарю. Как очакваш да мисля за любов, когато изпращаш баща ми на сигурна смърт?

– Щях да задържа Юсеф тук, ако можех, Зара.

– Трябва ми време, за да преодоля мъката си. Нека изпия нещо разхладително. Точно сега не се чувствам особено разположена за тебе.

– Добре тогава – съгласи се Джамал. – На масата има храна и кана с кайсиев нектар. Вземи каквото искаш.

Зара отиде бавно към масата и наля две чаши нектар. Обърната с гръб към Джамал, тя изсипа съдържанието на пакетчето в едната чаша и пълна празната хартийка в джоба си. Върна се при Джамал и му подаде

подправената напитка. Никакви чувства не се изписаха на лицето ѝ, докато го гледаше как отпива голяма глътка от пълната чаша. Тя отпи от своята, без да е въобще.

– Ще се застъпя за Юсеф – обеща Джамал, стремейки се да я успокои. – Не жадувам за кръвта му.

– Това ли е последната ти дума?

– Да, взел съм вече решение.

– Тогава аз повече не съм длъжна да спазвам сделката ни. Искам да се върна в харема.

Джамал пресуши чашата си и я тресна на масата. Тя се строши и се разпиля на парчета по пода, но той не обърна никакво внимание.

– Не! Няма да ми отказваш! Ти още си моя робиня и ще те имам, няма значение дали искаш или не.

Нима Зара не разбираше, че никак не му е безразлична, запита се Джамал. Никога не беше изпитвал подобно чувство към друга жена. Чувствата му бяха толкова силни, че не можеше да издържи дългото пътуване по море без нея. Решението му да я вземе със себе си не беше лекомислено.

Зара замря в негодувание. Достатъчно дълго се бе правила на покорна робиня. Беше съдържала темперамента си, беше си прехапвала езика и се бе насилвала да се подчинява на чувствената природа на Джамал. Той я бе научил против волята ѝ да копнее за неговия допир и да се наслаждава на любенето му, но пленничеството не беше начинът на живот, който тя изобщо би приела. С помощта на Аллаха не след дълго вече нямаше да бъде робиня. Джамал бе изпил цялата напитка и скоро щеше да заспи.

– Може да съм робиня, но не искам да ти угаждам. Сделката ни приключи.

Тя се надигна, готова да тръгне.

Джамал я хвана за ръката, отказвайки да я пусне да си върви.

– Остави тази злополучна сделка. Ще те имам, сладка магьоснице, Трябваше да се досетя, че покорността е била само преструвка. Не изпитваш ли нищо към мене?

Да изпитва нещо към него ли? Тялото ѝ копнееше за допира му, но ако го признаеше, това само щеше да унищожи остатъците от гордостта ѝ.

– Аз спазих сделката; нямаш никакви оплаквания.

Очите му искряха от ярост.

– За глупак ли ме взимаш? Нарочно ли се преструваше, за да

плениш сърцето ми?

Той дръпна кафтана през главата ѝ и го хвърли на пода. Гневът и желанието го бяха накарали да се втвърди като камък.

– Не! Никога не съм искала сърцето ти, а само доверието ти.

Аллах, какво я накара да изрече тези думи? Не биваше да събужда подозрението му. Още по нищо не му личеше, че скоро ще заспи. По-скоро беше напрегнат, събличаше с разтреперани ръце кафтана си и го захвърли настрана.

Бутна я на възглавниците и я прикова към кушетката с цялата дължина на тялото си. Разтегна устни в почти зверска усмивка.

– Каж ми, че не ме искаш. Само кажи и ще те пратя обратно в харема.

Зара се вгледа в очите му, смутена от силния копнеж в тъмните им дълбини, и способността да говори я напусна.

– Каж го, сладка магьоснице – повтори Джамал. Тишина. Зара още не бе възвърнала говора си. – Така си и мислех – изрече той лукаво. – Не можеш да го кажеш, защото ще бъде лъжа.

Хищно усмихнатата му уста проправи огнена пътека надолу по гърдите ѝ. Щръкналите ѝ зърна станаха обект на вниманието му, той започна да ги целува и да смуче нежните пъпки, а после ги обхвана в здравите си бели зъби. Зара се изви и изкрещя, искайки още и още и същевременно отричайки от все сърце жаждата си за този красив шейх.

– Да взема ли сребърните топчици? – запита той дрезгаво. – Последния път май ти харесаха.

– Не! – изстена Зара. Аллах да ѝ е на помощ.

Джамал сви рамене и наведе глава, за да поднови нападението си върху сочните ѝ зърна. Когато устните му се спуснаха надолу към гладкото ѝ хълмче, тя най-накрая намери смелост да каже думите, които той искаше от нея.

– Не те искам! Моля те, спри!

Джамал вдигна глава и ѝ отпрати развеселена усмивка.

– Твърде късно, сладка магьоснице. Пропусна шанса си. Сега трябва да си понесеш последиците. Отдай ми се, Зара.

Той сведе глава и езикът му я раздели, намирайки миниатюрната скъпоценност в мястото, където се събираха бедрата ѝ. Прекара няколко мига без дъх, докато я измъчваше, преди да засмуче щръкналата пъпка с ненаситната си уста. Зара извика, вцепени се и се отпусна като безжизнена.

Джамал се вмъкна между разтворените ѝ бедра и се приготви да

проникне в нея. Изведнъж очите му помътняха и по лицето му премина объркано изражение. В следния миг той вдигна очи нагоре и тежко се отпусна върху нея. Сънотворната напитка най-накрая беше действала!

Зара го смушка и го извика по име. Той не помръдна. Тя изпусна облекчена въздишка. По едно време се бе побояла, че прахчето няма да действа. Сега разбра, че организъмът на Джамал е твърде силен и затова приспивателното беше действало доста по-бавно. Тя се измъкна изпод него, задъхана от усилието, и се втренчи в лицето му. Беше толкова тих, че се уплаши.

Потърси пулса на шията му и установи, че сърцето му бие силно. Едва не припадна от облекчение. Нямаше представа колко ще спи, но беше уверена, че ще се събуди. Трепереше цялата, докато го завиваше с едно тънко одеяло и отстъпваше назад.

Намери кафтана си и го навлече бързо. После разрови сандъка на Джамал, откри една черна джелаба и я облече върху кафтана. Отвори кутията с ключа от килията на баша си и го взе, слагайки на негово място изумруда, който Джамал ѝ беше подарил. После седна и зачака. Според пресмятанията ѝ Рашид щеше да дойде с камилите чак след няколко часа.

Загледа спящия Джамал, не можейки да отвърне очи от красивото му лице. Беше толкова силен, толкова мъжествен, така неустойимо привлекателен, че щеше да ѝ бъде много трудно да го забрави. Може би щеше да постигне това доста по-лесно, ако мислеше за него като за човека, отговорен за смъртта на Сайед, а не като за свой любовник.

Изпусна дъх разтреперана и се втренчи в тъмния двор, забелязвайки, че луната беше се скрила зад облак и сенките се бяха сгъстили. Продължи да чака. Най-накрая настъпи уреченият час. Тя хвърли още един продължителен поглед към спящия Джамал и се плъзна безшумно в двора. Движеше се колкото може по-тихо, защото знаеше, че Хамет спи на дюшек пред вратата на Джамал.

Почти невидима в черната си джелаба, Зара се промъкваше нечуто в нощта. Загледа мълчаливо как часовият минава покрай килията на баша ѝ и се скрива зад тъгъла. Въздишка на облекчение се откъсна от устните ѝ, когато той мина край нея, без да я забележи. Трепереше като лист, докато пхваше ключа в ключалката и го завърташе. Вратата се отвори безшумно, без никакво изскърцване на добре смазаните панти, и тя тихо повика баша си.

– Тук съм, Зара – каза Юсеф, излизайки на прага. – Къде е

часовият?

– Мина преди малко. Трябва да побързаме и да освободим другите, преди да се е върнал.

Юсеф излезе от килията, затвори вратата, заключи я и се сля с нощните сенки. Хвърли ключа в храстите. Другите бербери бяха затворени в обща килия близо до неговата. Вратата не се заключваше, но отвън беше запречена с дебела греда. Юсеф вдигна тежкото резе и изрече заповеди с тих глас. Един по един мъжете излизаха и се скриваха в сянката, където никой не можеше да ги види.

– Кажете на всички да вървят покрай стената към задната врата, татко – прошепна Зара. – Аз ще вървя точно зад вас.

Тя беше благодарна, че сините дрехи на берберите се сливаха с нощния мрак.

Юсеф и Зара стигнаха благополучно до задната врата, оглеждайки се за часовия. Той мина край тях, без да ги забележи, защото те се бяха скрили, снишени зад едно смокиново дърво. Когато той продължи по пътя си, двамата се промъкнаха покрай стената и стигнаха до задната врата. Късметът беше на тяхна страна. Намериха я неохранявана. Но за нещастие, беше заключена.

– Качвай се – изшептя Юсеф. – Аз ще те повдигна.

След минута Зара се прекатери през стената, последвана от баща си. В първия момент не видяха Рашид и Зара изпадна в паника. Но после го забеляза да извежда няколко камили изпод сянката на китка маслинови дървета.

– Благодаря ти, приятелю – каза Юсеф и потупа Рашид по рамото. – Ще ти платя камилите.

– Не трябва да ми плащаш, Юсеф. Това е най-малкото, което мога да направя. Дъщеря ти е смела жена. Тя заслужава похвала. Аллах да е с вас.

– Трябва да тръгваме – каза Юсеф, – преди да са ни разкрили.

Бегълците възседнаха камилите и потънаха в нощта, оставяйки далече зад себе си и оазиса, и шейх Джамал.

Сънищата на Джамал не бяха приятни. Опитваше се да се изтръгне от хватката на дълбокия, потискащ сън, но не можеше. Бореше се, но ръцете не го слушаха. Нещо не беше наред. Никак не беше наред, но той нямаше сили да надвие паниката, препускаща в замъгленото му съзнание. Почувства някакви ръце, които го разтърсваха, и се съсредоточи

върху думите, които някой изливаше върху него.

– Господарю, събуди се! – Ново разтърсване, този път по-силно. – Господарю, моля те, събуди се... какво се е случило с тебе?

Джамал набръчка чело. С огромно усилие отвори единия си клепач, после другия. Очите му бяха замаяни, не можеше да съсредоточи погледа си; изминаха няколко минути, преди да разпознае Хамет.

– Хамет? Какво означава това?

Какво беше станало с гласа му? Звучеше някак дрезгаво и изкривено.

– Слава на Аллаха – въздъхна облекчено Хамет. – Трябва да се опиташ да станеш, господарю. Страхувам се, че новините, които нося, няма да ти харесат.

– Вода – изпъшка Джамал, опитвайки се да се надигне и да седне. Успя да го направи с помощта на Хамет и изгълта чашата с вода, която евнухът поднесе към устните му. – Какво стана? Болен ли съм?

– Пратих да повикат лекаря; скоро ще дойде. Междувременно, страхувам се, че нося лоши новини.

– Лоши новини ли? – повтори Джамал; още му беше трудно да се съсредоточи.

Преди Хамет да успее да обясни, в стаята нахлу дребен, енергичен мъж с брада и черна шапчица на темето.

– Ще ти разкажа по-късно – каза Хамет и отстъпи назад, за да може лекарят да прегледа пациента си.

Давид бен Израел беше известен еврейски лекар. Той беше личният лечител на Джамал от най-ранно детство; фактически го бе довел на белия свят. Беше стар, но мъдър. Не се водеше на активна служба, затова задълженията му в Рая бяха леки.

– Разболял си си се, господарю? – запита Давид, след като повдигна клепачите на Джамал, за да изследва зениците му.

– Аз никога не се разболявам – отвърна Джамал.

Покажи си езика.

Джамал се подчини, питайки се какво означава това, когато Давид изхъмка, сякаш в отговор на безмълвния му въпрос.

– Кое е последното нещо, което си спомняш? – запита Давид, отстъпвайки една крачка назад.

Джамал затвори очи и се опита да си припомни последните събития от снощи. Усмихна се, когато се сети как се любеше със Зара. Изведнъж усмивката му се стопи и той се намръщи. Какво е станало с нея? Върнала ли се е в харема?

– Е? – подкани го нетърпеливо лекарят. – По усмивката ти съдя, че си спомняш нещо.

– Да. Бях със Зара. Спомням си, че се любих с нея, преди всичко да потъне в мрак.

– Нещо да си ял или да си пил?

– Не... о, да, изпих една чаша кайсиев нектар.

Давид затърси из стаята чашата на Джамал, хъмкайки все по-високо.

Изведнъж Джамал се сети за какво намеква лекарят.

– Мислиш, че съм бил отровен?

– Не отровен, господарю. А, ето я – каза той, събирайки разпилени парчета стъкло от масата и пода. Взе едно голямо парче и го поднесе към светлината. После опита с език утайката по повърхността му. – Не мога да кажа със сигурност, но ще го проуча и най-вероятно ще излезе, че си бил упоен, господарю.

– Какво? От кого? Кой ще направи подобно нещо?

– Това не знам, господарю. Лекарството не е било достатъчно силно, за да ти навреди сериозно, но за да бъде сигурен, ще ти дам отвара, която да изкара останалата отрова от тялото ти. Най-лошото си го преминал в съня.

Мозъкът на Джамал започна постепенно да се изтръгва от мъглата и в ума му се появи една ужасяваща мисъл. Дали и Зара е погълнала такава отрова? Дали сега не спи, упоена от нея? Болна ли е? После си спомни, че когато Хамет го будеше, му бе споменал нещо за лоши новини. Той потрепери от необясним страх. Тук имаше нещо много повече от това, което се представяше пред погледа му, и той възнамеряваше да стигне до дъното на цялата тази работа.

– Хамет!

Гласът му накара евнуха незабавно да се появи до леглото на господаря си.

– Тук съм, господарю.

– Моят доверен лекар смята, че са ми дали лекарство, за да заспя. Какво знаеш за това?

– Нищо не знам за лекарството, господарю. Не оправдах доверието ти. Прости ми.

– Не те държа отговорен. Виждал ли си Зара? – запита остро Джамал. – Ще пратя Давид да я прегледа. Ако са ѝ дали същото лекарство, може да се е разболяла. Тялото ѝ не е толкова силно като моето.

– Зара я няма в харема. – Изражението на Хамет беше тъжно, но

решително. Господарят му щеше страшно да се разгневи, когато узнаеше всичко за предателството на своята робиня. – Нафиза дойде при мене рано тази сутрин и запита дали Зара е все още при тебе. Нямах я в стаята ти. Знаех, че не е излязла през вратата, защото аз спя на дюшек пред прага ти и щях да я чуя. Сигурно е излязла през двора.

– Може да е в хамама – предположи Джамал с надежда в гласа. Но Хамет поклати глава. – Провери ли във всички стаи?

– В целия дворец, господарю.

– В двора? В подземията?

– Зара я няма, господарю. Както и баща ѝ, и всичките берберски пленници.

Джамал скочи от леглото и се хвърли към кутията, където държеше ключа от килията на Юсеф. Пое си остро дъх и това беше единственият признак на гнева му. Вътре в кутията, положен на поставката, облечена в сатен, лежеше изумрудът, който беше дал на Зара. Той беше красноречиво свидетелство и единственото доказателство, от което имаше нужда. Почувства се наранен и предаден. Беше го заблудила една берберска магьосница, която предлагаше тялото си заради баща си. Думите бяха жестоки, но Джамал не можеш да измисли никакво друго обяснение за това, което бе сторила Зара.

Заболя го, като осъзна, че тя нарочно го бе заблуждавала. Беше се възползвала от лудата му привързаност към нея и бе спечелила доверието му дотам, че той да остане сляп и глух за коварните ѝ намерения. Какъв глупак излезе. Какъв непоправим, клет глупак...

– Трябва да се изкъпя, за да отмия мириса на тази коварна вещица от тялото си – изръмжа Джамал. – Повикай Харун. Ще говоря с него, след като се изкъпя.

– Оставям те, господарю – каза Давид, когато Хамет тръгна да изпълни заповедта на господаря си. – Виждам, че вече нямаш нужда от мене. Ефектът на лекарството вече почти напълно е напуснал организма ти.

Той се поклонил и излезе от стаята, оставяйки шейха да се пържи в гнева си.

След час Джамал и Харун оглеждаха малката душна килия, в която доскоро беше затворен Юсеф. Джамал не очакваше да намери нещо и не се изненада, когато надуши особения аромат на Зара. Би познал тази миризма навсякъде. Жасмин. Беше заповядал да направят специално ароматно масло за нея и държеше Нафиза да го използва само за красивата му робиня. Като си спомни как бе целувал, вкусвал и галил ухаещата на

жасмин свежа плът на Зара, той почувства ново пробуждане. Как е могла да го предаде така? Той щеше да се ожени за нея; щеше да ѝ даде света, който тя искаше.

Не научи нищо съществено и от часовия, който бе стоял на пост предната нощ, но берберите бяха изчезнали. Мъжът, който пазеше предната врата, се закле, че никой не е влизал или излизал след затварянето на портите за през нощта. Така че оставаше само задната врата. Тя беше заключена, но човек лесно можеше да я прескочи. Донесоха ключ и Джамал излезе отвън.

Следи от камили, господарю – каза Харун, привличайки внимание на Джамал към големите отпечатьци от копита по земята близо до вратата. – Нашите хора не яздят камили, а керваните не идват толкова близо до стените, дори да минават през оазиса. Това е добре планирано и осъществено бягство, господарю.

– Да – изрече замислено Джамал. – Да не бях така увлечен по Зара, щях да взема предпазни мерки. Канех се да лъжа Исмаил за тази берберска вещица. Никога повече, Харун, приятелю. Когато намеря Зара, няма пак да се държа като замаян глупак. Не желая да ставам жертва на женските ѝ коварства.

– Смяташ ли да я преследваш? – запита Харун, изненадан от силните чувства на Джамал към Зара. – Какво е една жена, когато на света има толкова много?

– И с диви коне няма да ме спрат – каза рязко Джамал. – Зара ме предаде и трябва да си понесе последиците. Ще я продам на роботърговеца, това ще бъде подходящо наказание за предателството ѝ.

Тези думи бяха изречени прибързано. Въпреки удара, който бе понесла гордостта му, Джамал никога нямаше да прати Зара на робския пазар.

– Да приготвя ли на хората провизии за по-дълго търсене, господарю? Синьото племе е непредвидим неприятел. Без съмнение Юсеф вече е напуснал селото си и е отишъл в планината. Берберите могат да местят черните си палатки от място на място много по-бързо, отколкото ние сме в състояние да ги настигнем.

– Ще ги намерим, Харун. Зара ще се научи, че не може да ме прави на глупак. Тя ми отдаде тялото си, но в ума и сърцето ѝ не е имало никакво друго чувство освен желание да се върне при своите. Ако не бях така замаян, щях да я разгадая. Зара ме заблуди и ме накара да повярвам, че мога да ѝ се доверя.

Това, което Джамал премълча, беше фактът, че беше започнал да се

интересува от Зара много повече, отколкото от друга жена с изключение на скъпата му майка.

– Кога тръгваме, господарю? Нямаме достатъчно провизии, но за ден-два ще се справим с положението.

– Бъди готов за тръгване след три дни, Харун. Колкото и да ми е неприятно, султанът трябва да научи какво стана тук. Никак няма да му хареса.

– Ще кажеш ли истината на Исмаил? – запита Харун.

– Да, налага се. Държах султана в неведение относно Юсеф, заради Зара, но сега вече няма причина да продължавам.

Исмаил ще побеснее.

– Ще го успокоя с обещания за плячка от пиратските ми набези. Сега върви, Харун, и направи каквото трябва, за да се приготвят войниците ми.

Джамал още не се беше успокоил, когато влезе отново в стаята си. Изгони слугите, дошли да почистят, и започна да се разхожда напред-назад, все още твърде раздражен, за да може да се подготви за заминаване. Всичко в стаята му напомняше за Зара. Жасминовият ѝ аромат изпълваше ноздрите му. Вгледа се във възглавниците, подредени на кушетката, и си я представи, както беше предишната нощ, голото ѝ тяло се извиваше под неговото, стегнатата ѝ ножница беше влажна и готова за милувките на ръцете, устата, езика и мъжествеността му.

Как е могъл да бъде толкова доверчив? Как можа Зара така да го заблуди? Понеже беше твърде замаян от страст, за да види истината, упрекна се той. Аллах да му е на помощ, дори си бе въобразил, че е влюбен в тази берберска магьосница. Щеше да я плени отново, закле се той, а когато го стореше, вече нямаше да ѝ угажда. Тя щеше да стане поредната робиня в дома му, щеше да я използва или да я махне – както му се прииска. Поискаше ли я постелята си, щеше да я има. Никой не може два пъти да прави на глупак Джамал абд Табит.

Когато се върнаха в селото, Юсеф, Зара и войниците бяха посрещнати извънредно тържествено. Предвиждаше се голямо тържество, но се наложи да бъде отменено, когато Юсеф обясни, че всички трябва да напуснат селото и да се скрият в планината. Мъже, жени и деца прекараха целия следващ ден в приготвяне на припаси и прибиране на всички необходими неща, които бяха натоварени на издръжливи камили. Планините предлагаха сигурно убежище, каквото селището не можеше да осигури. Живеенето в шатри си имаше известни предимства. Тези жилища можеха да бъдат разпъвани и разваляни за много малко време.

На следващия ден Зара тръгна заедно с всички, яхнала бойната си камила, а по-бавните товарни животни вървяха в ариергарда. Зара яздеше като вихър, най-после свободна, наслаждавайки се на горещия вятър и слънцето, които обливаха лицето ѝ, облечена в дрехите, които предпочиташе пред всички други, сините дрехи на нейния народ. Но в душата ѝ нямаше спокойствие. В сърцето ѝ се бе вселил смут.

Джамал.

Той ѝ бе показал насладите на любовта. Нямаше нужда да е много опитна, за да разбере, че Джамал не е себичен любовник. Той винаги се грижеше тя да изпитва удоволствие, преди да вземе своето.

Беше я помолил да се омъжи за него, а тя го беше предала.

Аллах да ѝ прости. Как може да се омъжи за врага си? Но мисълта да изживее остатъка от живота си без Джамал беше ужасно мъчителна. Колкото и да се опитваше да мрази красивия шейх, тя винаги стигаше до едно и също заключение.

Никога не би могла да намрази Джамал.

Можеше дори...

Да го обича.

Зара тръгна с нерешителни стъпки към шатрата на баща си. Раменете ѝ бяха отпуснати, очите гледаха с празен поглед – не беше спала цяла нощ. Дълбоките пурпурни сенки под очите свидетелстваха за борбата, която се водеше в душата ѝ. Умът ѝ казваше, че е постъпила правилно, като е заблудила Джамал, но сърцето ѝ се разкъсваше. Беше му сторила нещо непроситимо, но нямаше избор. Баща ѝ бе заплашен от смърт, тя беше попаднала в робство и на всичкото отгоре трябваше да се съпротивлява срещу все по-засилващите се чувства към своя отявлен враг.

Беше минала една седмица, откакто тя упои Джамал и избяга с баща си и мъжете от синьото племе. Една седмица, през която се чувстваше като чужденка сред собствения си народ. Беше сигурна, че всички знаят, че е платила свободата на Юсеф с тялото си. Макар че никой не говореше открито за саможертвата ѝ, Зара усещаше съжалението на съплеменниците си и се чувстваше ужасно.

Джамал я беше направил своя в най-първичния смисъл, беше взел тялото ѝ и ѝ беше дал своето. Бе я накарал да зърне един проблясък на наслада и я бе изненадал с предложението си да стане негова съпруга. Бе приел, че е омагьосан от нея, и искаше да я вземе със себе си на борда на своя кораб. А тя му се бе отплатила за любовта и възхищението, като го бе упоила. Колко ли я мразеше?!

Но истинската причина за безсънните ѝ нощи беше мисълта, с която не можеше да се примири – че твърде много се бе привързала към този опасен, чувствен шейх. Трябваше само да я докосне и тя се превръщаше в пепел, изгаряше в най-опасната от всички клади.

Юсеф посрещна топло Зара, когато я видя да влиза през отвора на шатрата му.

– А, дъще, радвам се, че те виждам. Видя ли, че Мохамед пристигна преди малко в стана?

Зара кимна. Тъкмо присъствието на Мохамед в стана им беше поводът тя да дойде в шатрата на баща си. Знаеше, че Мохамед е най-остроото им ухо в Мекнес.

– Говори се, че това е най-богатият керван от месеци насам по пътя между Маракеш и Мекнес – продължи Юсеф. – Носят събраните от юг данъци, предназначени за султанската хазна.

Зара се оживи.

– Ще ги нападнем ли, татко?

Нападението беше точно онова, от което имаше нужда, за да прогоним мисълта за мъжа, който я бе направил своя робиня и бе откраднал сърцето ѝ.

– Да, дъще, когато научим къде точно е керванът. Вероятно е напуснал Маракеш преди два дни. Понеже трябва да разберем точно къде се намира, аз излизам утре призори, за да проследя пътя на кервана и да го намеря.

– Ще дойда с тебе – каза Зара, жадна за действие, за нещо, което да държи нащрек ума и тялото ѝ.

– Не и този път, Зара. Вече избрах десетина мъже да ме придружават. Бъди сигурна, че ще яздиш до мене, когато нападнем. Но сега предпочитам да останеш в стана. Ще бъдеш главатар, докато ме няма. Ти си също толкова решителна и смела, колкото всеки от хората ми.

Окуражена от думите на Юсеф, Зара отвърна:

– Няма да те изложа, татко. Наистина ли мислиш, че има опасност?

Юсеф я изгледа внимателно.

– Да. Ти унизи шейха, Зара. Той не е мъж, който ще се примири с такова нещо. Нарани гордостта му. Страхувам се, че няма да се успокои, докато не ни намери, и се моля да не успее. Отмъщението му ще бъде незабавно и сурово.

– Ние непрекъснато се местим – изтъкна Зара. – Мисля, че преувеличаваш опасността от страна на Джамал.

Тъмните очи на Юсеф се изпълниха с болка.

– Не е тайна, че Джамал те иска, Зара. Да го упоиш и да избягаш беше оскърбление, което той няма да понесе. Ще ни търси, но засега съм уверен, че сме в безопасност. След като освободим султанския керван от богатствата му, ще се приберем по-навътре в планината.

– Колко време няма да те има, татко?

Юсеф вдигна рамене.

– Не съм сигурен. Може би една седмица, може и повече. Когато научим къде е керванът, ще знаем къде и кога да нападнем. Важно е да разберем колко стражи го придружават.

– Имаш ли някакви нареждания за мене?

– Вярвам в способността ти да поведеш мъжете, ако стане нужда, дъще.

– Това означава много за мене – каза Зара.

Обърна се и тръгна да излиза, но ръката на Юсеф я спря.

– Нека говорим откровено, Зара. Виждам, че си нещастна. Заради

Джамал ли е? Знам, че това, че му се подчини, беше много унижително за тебе и се обвинявам заради саможертвата ти, но не исках да го правя. Ако искаш, ще го намеря и ще го убия.

– Не, татко! – извика Зара, ужасена от мисълта, че Джамал може да умре. – Моята жертва беше заради народа ни. – Макар всъщност да не беше жертва, дощя и се да добави. – Джамал не бил лош с мене – призна тя. – Беше внимателен, макар че често пъти подлагах на изпитание търпението му.

– Един ден – предрече Юсеф – ще се изправим лице в лице с Джамал и не мога да ти обещавам, че изходът ще ти хареса. – Той присви очи. – Какво е направил този мръсен звяр, че да спечели привързаността ти, дъще? Как можеш да храниш нежни чувства към мъжа, отговорен за смъртта на годеника ти? Този мъж те похити!

Зара се изчерви.

– Ненавиждам Джамал, татко – излъга тя. – Просто ми се иска да не трябваше да прибегвам до хитрост, за да спечеля свободата ни.

– Много добре. Тогава върви, дъще, и се погрижи за сигурността на нашия стан. Аз тръгвам утре на зазоряване.

Джамал и войниците му не намериха никакви следи от Юсеф и мъжете от синьото племе, въпреки че няколко дни претърсваха планините и подножията им.

– Безнадеждно е, Джамал – каза Харун, поклащайки уморено глава. – Планините са огромни, има много места, където може да се скрият. Никога няма да намерим Юсеф.

– Ще го намеря – възрази Джамал с мрачна решителност. – Обещах на Исмаил главата на Юсеф и с волята на Аллах ще му го заведа.

– Признай си, господарю, че повече те интересува дъщерята на Юсеф, а не самият той.

– Зара ме направи на глупак, Харун. Бях хлътнал по нея и тя ме измами. Да, искам я, но само за да я накажа и за нищо друго. Това е първият път, когато търпя унижение от жена, и никак не ми е приятно.

Харун си спомни какво беше казал Джамал, че ще прати Зара на робския пазар, и се закле това да стане, само да докопа тази берберска вещица.

– Имаше късмет, че избягна наказанието, когато султанът научи, че си пленил Юсеф и си го изпуснал. Разсърдиш ли Исмаил, трудно можеш да го успокоиш.

– Обещах му цялата плячка от следващата ми пиратска експедиция, вместо да му дам само една част – каза Джамал, припомняйки си гневното избухване на султана, когато бе научил за бягството на Юсеф.

– Кога отплаваме? – запита Харун, мислейки за Саха и как не му се искаше да я остави тук.

Не беше необходимо много време, за да научи наложницата си, че е стриктен и взискателен господар и няма да търпи непослушание. Тя бързо осъзна, че сега е собственост на обикновен войник. След като я наби един-два пъти, вече не можеше да си пожелае по-страстна любовница. Беше също толкова омаян от Саха, както Джамал от своята берберска принцеса.

– Въпрос на време е да се върнем в морето – каза Джамал, свивайки рамене. – Това зависи само от едно – кога ще намерим Юсеф и коварната му дъщеря.

– Стъмва се, да направим ли стан?

– Погрижи се, Харун. Аз ще ида да разузная какво има зад следващия рид. Лагерът на Юсеф трябва да е някъде тук, сред тези планини, и колкото по-късно го намерим, толкова повече ще се сърди султанът.

Зара издаде заповед да не се палят никакви огънове, докато баща ѝ го няма. Готвеха храната на малки мангали, които не изпускаха много светлина.

Юсеф беше тръгнал преди два дни и досега всичко беше спокойно. Двама мъже в сини дрехи пазеха стана, бдейки да не ги изненада внезапно нападение, макар Зара да се съмняваше, че Джамал е някъде наблизо. След като тя и баща ѝ бяха избягали, нямаше нападения срещу султанските кервани и тя се надяваше султанът да мисли, че вече няма да има никакви набези.

Зара се оттегли в шатрата си, доволна, че всичко е наред.

За нещастие, сънят беше разкош, който напоследък ѝ беше отказан. В мига, когато затвореше очи, непокорната ѝ памет я връщаше в онези еротични нощи, прекарани в обятията на Джамал. Потънала в пот, тя се мяташе и се въртеше под завивките, овлажнявайки се на онези места, които Джамал беше целувал и галил. Тялото ѝ копнееше за неговия допир; тя трепереше от смущаващата жажда отново да познае любовта му.

Зара се опитваше да изключи мисловния си процес, но опитите ѝ пропадаха. Джамал бе научил тялото ѝ да желае неговото и тя се бе показала прилежна ученичка. Колко ли я мрази, помисли тя. Сигурно се

чувства унижен и наранен. Ако отново попаднеш в ръцете му, той щеше да вгорчи живота й. Такъв горд мъж като Джамал сигурно щеше да си отмъсти, задето го беше направила на глупак. Тя потрепери при мисълта за незабавното правосъдие на шейха и отправи молитва към Аллах да я държи надалече от ръцете му.

Застанал на рида над берберския стан, Джамал обхвана в шепа мундурната на коня и се втренчи в далечината. Беше много изненадан, когато преди малко се натъкна на стана.

Гледа близо половин час, за да запомни всичките необходими му сведения и да реши да нападне утре преди разсъмване. Той и хората му щяха да обкръжат берберските укрепления, да обезвредят двамата стражи и да пленят цялото племе още докато спи. Аллах беше добър. Скоро той щеше да хване хитрата берберска вещица и да я върне там, където й беше мястото.

Зара най-сетне заспа. Събуди се преди зазоряване с напрегнато тяло, треперещо от предчувствие. Всичко беше тихо. Като че ли нямаше нищо нередно. Нощта беше тъмна и безлунна, никаква сянка не се виждаше в тъмнината. Размърда се върху постланите кожи и се опита да намери обяснение за безпокойството си. Нямаше от какво да се страхува, каза си тя. Черните шатри бяха невидими на фона на черното небе и тъмните планини, затова тя се укори, че си въобразява. Глупава е, упрекна се, и се страхува, когато няма от какво. Стражите бяха надеждни и не бяха дали сигнал за тревога.

Една камила изпръхтя и Зара замръзна. Понеже звукът не се повтори, тя си позволи да се отпусне. Страхуваше се, а няма защо. И понеже беше още твърде рано за ставане, затвори очи и се насили отново да заспи.

Отвън в тъмнината Джамал и неговите хора обкръжаваха черните шатри. Лесно изненадаха пазачите и ги оставиха вързани и в безсъзнание при камилите, които четирима от хората на Джамал се опитваха да успокоят. Той самият беше нащрек, наблюдавайки как войниците му влизат тихо в шатрите, с изключение на една, която беше оставил лично за себе си. Нападателят обезвреди без кръвопролитие спящите бербери и ги подкараха към една голяма шатра.

Джамал се вгледа в последната шатра, в която спеше Зара. Знаеше го, защото беше разпитал един от стражите, преди да го просне в безсъзнание с един удар по главата.

– Станът е наш Джамал – съобщи Харун. – Стражът беше прав. Юсеф го няма. Половината мъже от племето също. Пленихме предимно

жени и деца.

– Аз не воювам с жени и деца – каза Джамал, разгневен, че е изпуснал Юсеф. – Пази ги добре, приятелю. След като свърша със Зара, ще дам нови заповеди. – Той погледна към шатрата ѝ. – Погрижи се никой да не ми пречи.

Зара седеше сред разхвърляните завивки и сърцето ѝ биеше лудо. Нещо не беше наред, чувстваше го. Странната тишина не беше нормална. Тя трепна силно, когато усети нечия твърда ръка на рамото си. Извърна рязко глава и видя една тъмна фигура да се извисява над нея. Посегна към ножа, оставен до възглавницата, но нападателят беше по-бърз от нея. Ритна го, преди тя да бе успяла да го грабне.

Гласът ѝ се извиси панически:

– Кой си ти? Какво искаш? Опита се да стане.

Блесна светкавица и силната ръка на Джамал стисна крехкото рамо на Зара в безмълвно предупреждение. Тя премига, но не извика; болката не беше нещо ново за нея. После видя лицето му под мигащата светлина на лампата и усети съвсем истински страх.

Джамал грубо я изправи на крака и почти допря лицето си в нейното.

– Най-лошият ти кошмар, сладка вещице, се осъществи.

– Джамал! Аллах да ми е на помощ! Как...

– Викай Аллах колкото искаш, Зара, той няма да ти помогне.

– Само да викна, и войниците ще дойдат на помощ. Джамал се изсмя. Звукът никак не беше успокоителен.

– Твоите войници са мои пленници. Моите войници контролират всичко тук.

– Стражите...

– ...са в добри ръце. Съжалявам само за едно – че Юсеф не е тук. Но не се страхувай, той няма вечно да остане на свобода. Султанът определи голяма награда за главата му.

Зара се взря в лицето му, вече различимо в светлината на напълващия ден. Очите му бяха студени и безстрастни, лицето решително и неотстъпчиво. Тя повдигна леко брадичка. Независимо какво смяташе да прави с нея, нямаше да го моли за милост. Беше го предала и той имаше намерение да я накаже. Но никога нямаше да узнае, че и тя не бе излязла от това ненаранена. През седмиците пленничество бе открила неподозирани бездни от чувства към своя похитител. Той бе запалил в нея огньовете, които още я изгаряха.

– Никога няма да хванеш баща ми. Той е прекалено умен за тебе.

Джамал се усмихна невесело.

– Но хванах дъщеря му. Ти веднъж ме доведе до него и сега отново ще го направиш. – Погледът му се плъзна по тялото ѝ с оскърбителна настойчивост. – Свали си дрехите, Зара!

– Какво?

– Веднага, сладка магьоснице. Харун ще се погрижи никой да не ни безпокои.

– Ако това е твоят начин да ме накажеш...

– Да те накажа ли? – Той се изсмя с пълен глас. – Мислиш, че да спиш с мене е наказание? Това ли чувстваше всеки път, когато лягаше с мене? Толкова тежко задължение ли беше това? Ти си завършена актриса, сладка моя магьоснице. Бих могъл да се закълна, че припадеше от екстаз в прегръдките ми. Дори се научи да харесваш сребърните топчици и изключителното удоволствие, което ти даваха. Не можеш да ме излъжеш, Зара.

Зара искаше да отрече всичко, но не можеше. Никак не искаше да ѝ се напомня за дивата ѝ, силно реагираща природа, щом ставаше дума за Джамал. Объркваше се, щом си припомнеше как го молеше да свърши вътре в нея, да я отведе в рая. Не се беше преструвала. Всичко, което беше изпитвала, беше съвършено истинско.

– Само се преструвах – излъга Зара. – Мрази ме, ако трябва, но аз направих всичко това заради баща ми и заради моя народ.

– Ти протитуираше заради баща си! – нападна я сърдито Джамал.

Как смееше тя да отрича всички тези чувства, които двамата бяха споделяли? Как смееше да отрича онова непреодолимо привличане, което правеше любенето им така изключително?

Зара се опита да не отстъпи пред неукротимия му гняв.

– Не беше така. Аз не съм курва.

– Но сега си. Ти си моята курва. Ще свалиш ли тия дрехи, или трябва да го направя вместо тебе?

Зара метна поглед към спуснатото платнище на шатрата.

– Дори не си го помисляй, сладка магьоснице. Моите хора са навсякъде.

Той свали джелабата си и посегна към нея. Ръцете му разкъсаха мигновено и уверено ленената риза, с която беше облечена тя, и я хвърлиха настрана. В неясната светлина на ранната утрин гърдите ѝ блеснаха като алабастр. След това той атакува широките ѝ шалвари, късайки ги на парцали в желанието си да я види гола.

Когато Зара остана без никакви дрехи, той отстъпи назад в ням

възхищение, а гневът му започна бавно да се изпарява.

– Аллах знае, че искам да те мразя – изрече той. – Ти ме примамис със сладкото си тяло, за да спечелиш доверието ми. Наказанието ти трябва да бъде също така мъчително, каквато беше твоята измама.

– Сигурна съм, че ще бъде така – каза Зара, облизвайки пресъхналите си устни. – Но аз не съжалявам за действията си. Животът на баща ми е по-важен от моя.

Джамал започна нетърпеливо да сваля дрехите си. Ризата му отлетя в другия край на шатрата.

– Искам те, Зара. Искам да си спомниш допира на ръцете ми до сладката ти плът, да си припомниш вкуса на устата ми, чувството, което извикваха устните ми, галейки всички онези места, които те подлудяват.

Зара затвори очи. Сякаш имаше нужда да ѝ се напомня начинът, по който той я караше да се чувства! От мига, когато бе напуснала Джамал, не бе могла да мисли за нищо друго. Защо животът им трябваше да бъде толкова усложнен? Защо не можеха да се обичат свободно, без вина? Защо трябваше да бъдат на противоположни страни?

– Ти ме мразиш. Защо тогава ме искаш? – запита Зара, когато той я привлече към себе си.

– Чертата между омразата и любовта често е твърде тънка, за да различим едното от другото – каза той загадъчно. – Бъди благодарна, че само спя с тебе, вместо да взема живота ти.

Той я положи с котешка грация на постелката от кожи. Опасна полуусмивка изви нагоре ъгълчетата на устата му, когато се отдръпна назад и я погледна. Изражението му беше неукротимо мъжествено, неотстъпчиво и решително. Погледът му се плъзна жадно по нея. Щедрите извивки на тялото ѝ го държаха в плен. Гърдите ѝ бяха меки и пълни, зърната ѝ изпъкваха с цвета на череша. Пухкавото розово хълмче на нейната женственост вече пукаше соковете си за него.

Погледът му я обезпокои. Тя вече твърде добре познаваше свирепия блясък в очите му. Как можеше отново да ѝ причинява това? Как можеше да я кара отново да го иска само със силата на погледа си?

Непокорни искри припламнаха в нея.

– Аллах да вземе душата ти! Не ме докосвай!

– О, аз не само ще те докосвам, сладка магьоснице. Преди да свърша с тебе, ще ме наречеш свой господар.

– Не! – извика тя. – Не съм робиня на никой мъж!

– Не си ли? Ти си моя робиня и моя курва.

Той я притисна под себе си, смазвайки гърдите ѝ под твърдостта на

своите. Мъжествеността му опираше в корема и. Устата му се впи в нейната и светът се завъртя пред очите ѝ.

Той не преставаше да я целува, докато сваляше ботушите и шалварите си. После прокара ръце нагоре, зарови се в гъстата маса на косата ѝ, държейки здраво главата и, докато продължаваше да я опустошава с целувки. Звукът, който се изтръгна от гърлото ѝ, напомняше по-скоро стон, отколкото протест, докато езикът му се пъхваше между зъбите ѝ. Целувките му бяха груби и свирепи.

Изведнъж устата му се отдели от нейната и той се вгледа в нея, а очите му прегаряха пътека в душата ѝ.

– Мога да те убия и никой няма да ме спре.

Тя едва различаваше думите му в обгръщащата я мъгла на желанието.

– Тогава го направи, Джамал. Убий ме и да свършваме.

– Аллах да ми е на помощ, не мога. – Гласът му беше дрезгав от преливащи чувства. – Но никога повече няма да ти се доверявам.

Събирайки смелост, Зара изрече:

– Изпитваш някакви чувства към мене, Джамал, знам, че е така.

Това беше грешка. Чертите му се вкамениха.

– Ще престанеш да ми казваш какво чувствам и какво не чувствам. Ще ми се подчиняваш. Всичко, което искам от тебе, е твоето тяло и удоволствието, което то ми дава. Ще отваряш краката си, когато аз го искам, и ще ми се отдаваш доброволно. Когато започнеш да ми омръзваш, ще те пратя на робския пазар и нека новият ти господар се оправя с тебе.

Зара отвори смаяно уста. Това ли трябваше да бъде съдбата ѝ? Нима щяха да я изправят на робския подиум като парче месо, за да я продадат възможно най-скъпо? Не мислеше, че Джамал може да е толкова жесток.

Зара не можа да измисли никакъв отговор. В ума ѝ нямаше никаква свързана мисъл, докато Джамал държеше гърдите ѝ в шепи и заравяше лице между тях, а после минаваше нагоре с език. Устата му намери едното от твърдите зърна. Той го затъркала между зъбите си, пое го в уста и силно го засмука. Сподавени животински звуци се изтръгнаха от гърлото и, докато ръцете ѝ неволно се движеха по твърдите, стегнати мускули на гърба му.

– Ти пак ме съблазняваш с твоето меко, нежно тяло и жадна уста и ръце – прошепна Джамал срещу устните ѝ. – Много си опасна, сладка магьоснице.

Кожата ѝ беше зачервена и важна, устата ѝ изглеждаше подута и разранена от целувките му. Той се вгледа в ярките зелени езера на очите ѝ и почувства, че се дави. Макар да знаеше, че сигурно си въобразява, помисли, че съзира в очите ѝ нежния, замечтан поглед на любовта. Премига, прогонвайки видението. Той беше само един замаян глупак, който не беше научил урока си. Зара не го обичаше. Не я беше грижа за него. Единствената истина беше похотта. Нямаше преструвка в начина, по който реагираше тялото ѝ. Тя жадуваше за онова, което той можеше да ѝ даде, и това не беше лъжа.

– Ти ме накара да направя това, което направих – каза Зара. – Никога не съм имала намерение да ставам твоя любовница. Отблъсквах всеки твой опит да легнеш с мене, докато баща ми не се озова в твоя затвор. Направих каквото трябваше, за да го освободя.

– Коварна вещица – прошепна Джамал срещу устните ѝ. – Твоите желания вече нямат никакво значение за мене. Отсега нататък ще се съобразявам само със своите нужди. Отвори краката си и приеми своя господар.

Тя го блъсна с такава сила, че той едва не падна.

– Мръсен пръч такъв! Никога не си ми бил господар!

Тя вдигна ръка да го удари, но той хвана китките ѝ, задържа ги с една ръка и ги вдигна над главата ѝ. Покри дърпащото се тяло със своето, подчинявайки я с огромната си сила.

– Не е вярно, сладка магьоснице. Станах твой господар първия път, когато ме прие в себе си.

Телата им се притискаха едно в друго, краката им се преплитаха, гърдите му смазваха нейните. Членът му беше твърд и тежък, болезнено набъбнал. Тя можеше до безкрай да отрича, че копнее за него, но той знаеше истината. За да докаже, че е прав, Джамал разтвори краката ѝ с коляно и проникна дълбоко навътре, до самия край. Изстена, когато усети как го обгръща изгарящата ѝ топлина. Беше готов, можеше всеки момент да експлодира. Но един извратен демон в него отказваше да допусне това.

Задоволяването на Зара винаги беше съществена част от неговото собствено удоволствие. Беше имал намерението да я вземе бързо, грубо, без да се съобразява с нейната наслада, но в момента, когато се плъзна в нея, разбра, че държи и тя да изпита същото върховно удоволствие. Независимо какво му беше причинила, жестокостта не беше неговият избор, щом станеше дума за Зара. Той започна да се движи бавно, да прониква дълбоко, изтръгвайки изненадано ахване от разтворените ѝ устни,

докато ръцете и устата му влизаха в действие.

Дългите му, умели пръсти галеха и мачкаха седалището ѝ, докато устата засмукваше и облизваше зърната ѝ. Дъхът му ставаше все почест и накъсан, ханшът му се движеше все по-рязко и по-бързо, отвеждайки Зара в един свят на избухващи звезди и разпадащи се вселени.

– Хайде, сладка магьоснице – изпъшка Джамал на ухото ѝ. – Свърши за мене сега.

Той рязко я обърна, положи я върху себе си и навлезе още по-дълбоко. Зара изпищя, докато той дразнеше малката пъпчица между бедрата ѝ, изкарвайки я от кожата ѝ, като я хвърляше в бездна от остри усещания. Джамал извика високо във върховна наслада и я последва в раздираща кулминация.

Той остана дълго време в нея. Чак докато напълно омекна. Докато биенето на сърцето му започна да се забавя и дробовете му отново започнаха да поемат въздух. Докато разпилените парчета от тялото му отново се събраха в едно.

– Още ли отричаш, че съм твой господар? – запита Джамал с ленива наслада. – Тялото ти се подчинява на всяка моя заповед без никакви въпроси.

Тя му хвърли оскърбен поглед и извърна лице.

– Пусни ме. Представи се ужасно зле. Сега ме остави на мира.

– Представил съм се зле? – повтори със съскане Джамал. – Не, сладка магьоснице. Дадох най-доброто от себе си. Исках да те взема бързо, без да ти давам наслада, но имам твърде меко сърце, за да те оставя незадоволена. Може би няма всеки път да е така, затова се наслаждавай, докато можеш.

Той отново се втвърдяваше; усещаше как набъбва вътре в нея. Тя сигурно също го беше усетила, защото се опита да се отдръпне. Ръцете му я обгърнаха като в клещи и я задържаха плътно до него.

– Не, не отново – извика Зара, а очите ѝ се разшириха тревожно.

Не беше необичайно за него да я взема два пъти за една нощ, но той обикновено си почиваше между двата акта.

– Да, отново, сладка магьоснице. – Той хвана седалището ѝ и я положи по корем до себе си. Преди тя да успее да помръдне, Джамал се прилепи до нея, карайки я да застане на колене, за да навлезе в женските ѝ недра изотзад. – Така ръцете ми са свободни, за да те гая.

Дъхът му изгаряше врата ѝ, ръцете му мачкаха гърдите ѝ, пръстите му дразнеха зърната ѝ. После той се гмурна в нея.

Зара изви гръб, мислейки с последното разумно зрънце в мозъка си,

че Джамал има право. Беше подчинил тялото ѝ, макар умът ѝ да отхвърляше това, което той правеше с нея. Осъзна с някакво греховно удоволствие, че никой освен Джамал нямаше властта да я подчини на волята си. Тази мисъл я плашеше. Тя искаше да бъде за него нещо повече от робиня, но съдбата и обстоятелствата не позволяваха. Джамал никога нямаше да изпита нежни чувства към нея. Той я мразеше.

Отчаяните ѝ мисли се разпиляха, когато Джамал започна да навлиза за все по-силно и все по-навътре. Дватамата препуснаха необуздано към звездите и стигнаха безкряя едновременно.

В тази предълга утрин Джамал я люби още един път, преди да заповяда да донесат храна. После отново я люби. След това ѝ нареди да се облече, отвори платнището на шатрата и повика Харун. Докато чакаше лейтенанта си, Джамал се облече. Зара вече беше напълно облечена и очакваше съдбата си, когато след малко Харун влезе вътре.

– Заведи пленниците на робския пазар във Фес – заповяда рязко Джамал.

– И жените и децата ли?

– Не. Остави ги. Ще ни създадат големи неприятности. – Ненавиждаше мисълта, че майките щяха да бъдат разделени от децата си, което непременно щеше да се случи, ако ги извадеха за продан. – Вземи половината войници и остави другите тук с мене. Аз тръгвам по следите на Юсеф. Може би няма да хвана този разбойник, но трябва да опитам. След като заведеш пленниците, се върни в Рая. Ще дойда веднага щом мога.

Очите на Харун се плъзнаха към Зара.

– Ами тя, Джамал? Какво да правя с берберската вещица?

Очите на Джамал потъмняха от чувства, които незабавно трябваше да обясни, но той изобщо не направи опит.

– Махни я от очите ми. Доверих ѝ се, а тя ме предаде.

Харун безцеремонно хвана Зара за ръката и я изведе от шатрата. Според него Джамал не би могъл да изрази по-ясно желанието си. Спомни си, че шейхът му беше казал, че ще прати Зара на робския пазар. Доколкото беше известно на Харун, Джамал никога не променяше намеренията си. Изобщо не му хрумна, че господарят му всъщност иска тя да бъде отведена в Рая и там да чака завръщането му. Личното мнение на Харун беше, че на Джамал му е по-добре без берберската вещица. Надяваше се да я купи мъж, който с бой ще я научи да се подчинява. Джамал беше прекалено добър, за да страда от предателство от ръцете на жена. С помощта на Аллага Харун възнамеряваше да въздаде

справедливост.

- Къде ме водиш? – запита Зара, когато той я натовари на един кон.
- Джамал иска да те заведе на робския пазар и да те продам.
- Не, Джамал не би...

Напротив, помисли тя, преглъщайки края на изречението. Джамал я мразеше. Според неговите разбирания съдбата ѝ беше напълно справедлива.

Зара оглеждаше разкошната обстановка със свито сърце. Тя беше една от няколкото жени, държани в харема на Кадим ел Хака в очакване търга за роби, което трябваше да се състои на следващия пазарен ден. Харун не бе изгубил много време, за да предаде нея и другите пленници на роботърговеца във фес. Сключиха набързо сделката, Харун взе парите от името на Джамал и побърза да се върне в Рая, за да чака завръщането на шейха.

Зара и другите жени от харема бяха нахранени, изкъпани и облечени в красиви дрехи от коприна и брокат. Тези жени явно бяха предназначени за леглата на бъдещите си господари, които щяха да им угаждат, да ги гледат и да се държат с тях като с красиви вещи. Каква съдба бе намислил Джамал за нея, запита се Зара. Аллах да ѝ е на помощ, ако някой друг мъж реши да посегне към нея. Тя щеше да се бори със зъби и нокти и доброволно щеше да понесе последиците.

Понеже нямаше какво друго да прави, освен да спи и да яде, Зара имаше много време да мисли. Спомняше си колко разгневен бе Джамал, когато я отпрати с Харун. Усмивката му беше студена и опасна, не стигаше до тъмните му, искрящи очи. Това съкруши сърцето ѝ. Той се бе любил с нея с такава преливаща нежност, така всеотдайно, че не ѝ се искаше да повярва, че е имал намерение да я продаде.

Тя се вслушваше в разговорите наоколо и развеселена констатираше колко много се отличават мислите и от тези на красивите ѝ другарки по съдба. Докато тя копнееше за открити пространства и планини, те мечтаеха да се харесат на богат господар, който да задоволява всяка тяхна прищявка и да ги отрупва с подаръци. Не желяеха нищо повече от това да станат любовни робини, но тя се ужасяваше от мисълта да бъде третирана като предмет и да оставя мъжете да управляват живота ѝ.

Руси, кестеняви, червенокоси. Пухкави, слаби, дебели. Жените бърбореха непрекъснато, докато Зара затваряше ума си и се съсредоточаваше върху собственото си нещастие. Дали Джамал е открил баща и, питаеше се тя. Някак си не ѝ се вярваше. Юсеф бе опитен пустинен боец и знаеше как да се изплъзне от плен.

Изведнъж завесите на харема се отвориха и вътре влезе Кадим. Бърборещите жени замълчаха, втренчени в мъжа, който се разпореждаше със съдбите им. Кадим беше нисък, дебел и облечен в богати дрехи

от коприна и сатен. Носеше пръстени на всеки от дебелиите си пръсти и няколко тежки златни верижки на тлъстия си врат. Гъстата му черна брада прикриваше малка, скосена брадичка, очите му изглеждаха прекалено ситни за кръглото му лице. Той се усмихна весело и потърка длани, разглеждайки харема, пълен с красавици.

– Надявам се тук да ви е харесало, момичета – каза той закачливо. – Скоро всички ще имате нови господари. – Думите му бяха посрещнати с хихикания. – Моите клиенти са до един богати и силни мъже, така че ще имате повелители, които ще ви осигуряват разкош.

Зара изсумтя съвсем не по женски. Пастири на камили или властници – всички мъже бяха свине, интересувачи се само от собственото си удоволствие. Беше сметнала, че Джамал е различен, но в крайна сметка той ѝ доказа, че се е заблуждавала. Беше я използвал и след това я захвърли с отегчено презрение. Как не можеше да разбере защо тя беше постъпила по този начин? Ако той беше неин пленник, щеше да направи всичко, което му е по силите, за да избяга.

Зара вдигна очи и видя Кадим застанал пред нея с ръце на кръста и мрачно изражение.

– Ти се засмя, момиче. Не искаш ли богат господар?

– Не искам никакъв господар – заяви Зара. – Робството не е за мене.

Кадим се изкикоти.

– Сега разбирам защо предишният ти собственик те продаде толкова евтино, малка берберке. Имаш остър език. Ще кажа на новия ти господар да не жали пръчката. Ако и тя не помогне, май ще се наложи да ти отреже езика. Когато излезеш на пазара, ще пречупиш наглостта си или ще си понесеш боя, разбра ли ме?

Зара, волната номадка така и не разбираше защо е нужно жените да се подчиняват безропотно на мъжете, но мъдро реши да сдържи езика си. Когато настъпеше времето, щеше да покаже на новия си господар, че не е лесно да я опитоми, нито пък че ще му се подчинява доброволно.

Тя не отговори нищо и Кадим, изглежда, се успокои. Нарочно пренебрегвайки Зара, която му се стори твърде смушаваша, той избра една пълничка червеноекоска да топли леглото му през нощта. Жената тръгна покорно след него, макар че изражението ѝ не издаваше особена радост. Но тя нямаше избор. Зара благодари на Аллаха, че Кадим не беше избрал нея.

Четири дни в харема на роботърговеца изглеждаха като цяла вечност. За огромно облекчение на Зара той я отминаваше всеки път, когато идваше в харема, за да си избере жена за през нощта. Един-два пъти

като че ли решаваше да се спре на нея, но непокорното ѝ изражение, изглежда, го караше да променя решението си.

Накрая дойде време за наддаването. Всички жени бяха изкъпани, масажирани, облечени в прозрачни дрехи, парфюмирани и надлежно обезкосмени. Макар Зара да не приемаше съдбата си, тя реши да си даде достатъчно време и да обмисли бягство, когато положението стане обещаващо. Беше избягала от Джамал, нали?

Джамал се върна в Рая в извънредно лошо настроение. Не беше успял да открие следите на Юсеф. Този мъж беше по-хитър от лисица. Изглежда, знаеше къде са всичките скривалища в планините Риф и умело се възползваше от тях. След три дни претърсване на сухите плата и планините Джамал реши да се върне в Рая.

Към дома му го примамваше сладкото тяло на Зара. Най-малкото, надяваше се, че иска само нейното тяло. Не биваше да забравя, че тази девойка го беше предала. Но Аллах да му е на помощ, той още я искаше.

Харун побърза да посрещне господаря си, когато го забеляза да влиза през портата.

– Добре дошъл у дома, Джамал. Беше ли Аллах благосклонен към тебе? Намери ли Юсеф?

Джамал изсумтя презрително.

– Този мъж е като хамелеон; променя цветовете си, за да се слее с околността. Пак ми се изплъзна.

Харун се намръщи.

– На султана това няма да му хареса. Съобщи ли му?

– Не, исках по-скоро да се върна у дома. Изпълни ли заповедта ми за пленниците?

– Да, ще бъдат продадени на следващия робски пазар. Кадим ел Хака беше много доволен. Здрави мъже винаги се търсят. Колкото до жената...

Джамал замря, умът му отказваше да приеме това, което подсказваха думите на Харун.

– Каква жена? Заповядах ти да оставиш жените и децата тук.

Мургавото лице на Харун доби озадачен израз. Джамал да не би да се шегува с него? Една мисъл, която не можеше да понесе, нахлу в мозъка му.

– Жените и децата останаха тук, господарю. С изключение на една.

Харун видя как цветът се оттегля от суровите черти на Джамал и отстъпи назад смутен. Аллах да му е на помощ! Какво беше сторил!

– Зара! Къде е Зара?

В гласа на Джамал се промъкна нотка на ужас. И нещо друго. Нещо, което накара Харун да изтръпне в страх.

– Прости ми, ако съм постъпил погрешно, господарю. Ти каза да махна Зара от очите ти и аз направих това, което ми заповяда. Зара и мъжете от синьото племе бяха продадени на робския пазар във Фес.

– Аллах да те вземе! – изригна Джамал, разтърсвайки юмрук във въздуха. – Никога не съм имал намерение да продавам Зара. Трябваше да я доведеш тук да чака завръщането ми.

Харун падна на колене и вдигна умолително ръце. Никога досега не бе понасял гнева на Джамал, но бе виждал как той наказва онези, които го разгневят.

– Ти говореше, че ще продадеш Зара. Предположих, че точно това искаш. Берберката заслужаваше да бъде наказана, задето те упои, и аз помислих, че искаш да се отървеш от нея. Нямахме как да разбера, че не говориш сериозно, че още я искаш. Милост, господарю.

Джамал се вгледа в Харун, все още в плен на невероятния си гняв. Зара я нямаше. Сладкото ѝ тяло и разкошните устни вече не бяха негови, за да ги целува и гали. Нов господар щеше да я притежава – мъж, който нямаше да оцени чувствеността ѝ като него. Той бе подхранвал тази чувственост, бе я култивирал и подклаждал, като ѝ бе давал неповторимо удоволствие.

Борейки се да сдържи паниката си, Джамал запита:

– Когато е наддаването? Заради тебе се моля вече да не се е състояло.

Харун преглътна конвулсивно.

– Утре, господарю. Робите ще бъдат продадени в пазарния ден, четвъртък.

Джамал изригна една ругатня.

– Няма да имам достатъчно време да стигна до Фес. Върви в селото и купи ездитна камила от търговеца. Камилите са по-издръжливи от моите арабски коне. Могат да яздят бързо и продължително, а не им трябва и много вода. Побързай, Харун. Искам да тръгна след час.

Харун побърза да изпълни заповедта на шейха. Конят му беше наблизо, той скочи на седлото и препусна към селото. Без никакви трудности намери търговеца на камили Рашид.

– Веднага искам да купя най-бързата ти ездитна камила за шейх Джамал – каза Харун, изваждайки от пояса си кесия с пари. – Кажете цената.

– На дълъг път ли тръгва шейхът? – запита хитро Рашид. Той знаеше, че Джамал е ходил да търси Зара и Юсеф и се е върнал с празни ръце. Неговите съгледвачи му бяха донесли вестта за завръщането на шейха още преди той да говори с Харун.

– Задаваш много въпроси. Избери камила и кажи цената.

– Ако е за дълъг път, тогава тази камила ще свърши работа – каза Рашид, посочвайки едно жилаво животно, което почиваше наблизко. – Но ако шейхът иска бързина, тогава бих препоръчал съвсем различно животно.

– Бързина, човече, бързина. Шейхът иска да стигне възможно най-бързо до Фес. Аз направих нещо ужасно. Заведох любимката му на робския пазар и той иска да си я върне.

– Да не говориш за робинята Зара?

Разбирайки, че се е разприказвал, Харун добави:

– Няма значение. Коя камила препоръчваш?

– Тази е бърза.

Рашид взе юздите на една стройна камила с пясъчен цвят и ги подаде на Харун, като назова безбожно висока цена. Харун си замърмори под нос, отброявайки монетите.

– Голям си скъпчия. Ако не бързах толкова, щях да се пазаря, но Джамал чака, а аз вече съм си навлякъл гнева му.

Харун се качи на коня си и потегли заедно с камила. Рашид го изчака да се скрие и повика помощника си да го замести. Избра друга камила, също толкова бърза като купената от Харун, и напусна оазиса.

Джамал яздеше с бързината на вятъра. Препускаше сам към Фес, сякаш дяволът беше по петите му. Спря чак когато спускащата се нощ и насеченият планински терен направиха пътя опасен. Легна до камила и поспа малко, потегляйки още с първите слънчеви лъчи. Фес беше още доста далече и той отправи молитва към Аллах да му помогне да стигне навреме при Зара.

Зара не беше първата робиня, изложена на наддаването. Кадим я пазеше за края. Бяха я изкъпали и облекли в предизвикателни дрехи. Прозрачни шалвари обгръщаха ханша й, закопчани на глезените с ленти, обшити със скъпоценности. Късото копринено елече едва прикриваше гърдите й, оставайки оголен целия й корем. Зърната й прозираха съвсем ясно под тънката материя. Тялото й беше по-скоро разголено, отколкото прикрито и тя трепереше от негодувание, задето я бяха направили предмет на мъжките щения.

От мястото, където я държаха, Зара наблюдаваше как извеждат най-

напред мъжете и ги разпродават. След това дойде редът на жените. С нарастващ ужас тя гледаше как купувачите идваха да оглеждат отблизо жените, как ги опипваха за да проверят твърдостта и гладкостта на плътта им, как не пропускаха такива места, които предизвикваха похотливи смехове от мъжете и хихикания от жените, физическият оглед беше смушаващ и крайно унизителен.

Заповядваха на повечето от жените да свалят дрехите си и да се покажат голи пред бъдещите си господари. Някои като че ли не възразяваха, въртейки се насам-натам, за да покажат телата си в най-благоприятна светлина. Тези жени бяха продадени много скоро в бързото наддаване и новите им господари веднага ги отведоха. Когато най-накрая изведоха Зара, все още имаше голяма тълпа.

Дочу се одобрителен шепот, когато тя зае мястото си на робския подиум. Безстрастното ѝ изражение не издаваше ужаса ѝ, тя гледаше право напред, без да спира очи на никое лице.

– Покажи ни гърдите ѝ! – поиска един мъж, застанал най-отпред.

Кадим се изправи пред Зара, готов да смъкне миниатюрното парче плат, прикриващо гърдите ѝ. Но свирепият израз в очите ѝ възпря за миг ръката му. Той не забеляза накъде гледа Зара.

Тя се взираше в извития нож, който Кадим носеше на кръста си. Когато роботърговецът пристъпи пред нея, закривайки я от погледа на другите, тя се задейства по инстинкт, без да мисли за последиците. Ръката ѝ се стрелна толкова бързо, че Кадим не разбра, че тя е хванала ножа, докато не го усети насочен право към слабините си. Той замръзна, вперил поглед в Зара, и по свирепото ѝ изражение разбра, че решителната берберка няма да се поколебае да го лиши от мъжественост.

Най-лошите му страхове се потвърдиха, когато Зара изсъска:

– Само ме докосни, арабска свиньо, и ще ти отрежа топките и ще ти ги напъхам в устата.

Кадим започна да се поти обилно.

– Какво смяташ да постигнеш с това? Ако ме наръгаш, моите хора ще те убият на място.

– Но поне ще знам, че никога повече няма да използваш това отвратително нещо между краката си.

Върхът на ножа го бодна през дрехите и Кадим се присви.

– Какво чакаш, Кадим? – извика мъжът от предната редица. – Открий гърдите ѝ да ги видим.

– Решавай бързо, Кадим – изсъска Зара. – Не пипай дрехите ми или ще усетиш острието там, където боли най-много. Отказвам да бъда

изложена на унижение пред тези мръсни свине, които наричат себе си мъже.

Кадим реши да отстъпи. Представи си колко скъпо щеше да му струва – и в пари, и като изгубена гордост. Ако тя го унизи пред най-добрите му клиенти, никога няма да му донесе цената, която очакваше да получи за нея.

– Няма да пипам дрехите ти, ако пуснеш ножа и го върнеш на мястото му. Заклевам се в гроба на Пророка.

Зара се поколеба за момент, преди да върне ножа на Кадим на място. Не искаше да умре, но това със сигурност щеше да се случи, ако направеше нещо на търговеца. Когато острието се скри отново в пояса му, Кадим се обърна към тълпата и каза:

– Най-добре е да оставим и нещичко на въображението. Това ще подклажда апетитите ви за страстната Зара. Погледнете я, мъже. Не е ли възхитителна? Гърдите ѝ са високи и пълни. Зърната ѝ са като узрели череша. Ако погледнете по-отблизо, можете да видите хълмчето ѝ през шалварите. Гарантирам, че то е сочно, розово и може да приеме и най-голямата сабя.

Зара държеше погледа си зареян в безоблачното небе, докато мъжете напрягаха очи, за да разгледат различните телесни части, които Кадим описваше. Той наистина плени въображението им. Зара изфуча, когато търговецът я обърна и я потупа по задника.

Той не ѝ обръщаше никакво внимание.

– Нима не са сладки? Като съвършени полукълба, кръгли и сочни.

И я стисна с две ръце.

Зара издаде задавен звук и ръцете на Кадим веднага се дръпнаха от нея.

– Кой ще започне наддаването?

– Девствена ли е? – запита един дебел брадат мъж, облечен в развяваща се бяла роба и с тюрбан.

– Зара не е девствена, приятелю, но е нещо по-добро. Предишният ѝ собственик сам я е обучил. Тя е веща във всякакви видове любовна игра и гарантирано ще задоволи дори най-взискателните мъже. Няма да се разочароваш.

Думите му отбелязаха началото на бързо и оживено наддаване. Цената се удвои и учетвори, докато в тълпата останаха само трима достатъчно богати мъже, които продължаваха да се състезават. Тогава мъжът в бялата роба каза такава висока цена, че другите двама трябваше да отстъпят.

– Робинята отива при шейх Сиди Беннаур – обяви тържествено Кадим. – Цената е висока, но съм сигурен, че той ще е доволен, защото красивата Зара си струва.

Сиди Беннаур пристъпи напред с дребни стъпки. Едно недорасло дете с ангелско лице ситнеше зад него. Той размаха шишката си ръка към Кадим.

– Знаеш предпочитанията ми, Кадим, и те не са към жени с разкошни форми. – Той разсеяно потупа русата глава на момчето. – Момчета като Ази са ми повече по вкуса. От време на време опитвам и жени, но трябва да бъдат стройни и слаби като момчета, за да ми харесат.

Зара се вгледа с отвращение в Сиди Беннаур. Не само беше извратен, но и свободно си го признаваше. Тя съжали горките деца, принудени да се подчиняват на отвратителните му вкусове.

– Жената е подарък за един приятел, който ми направи голяма услуга. Али бен Баха има огромен апетит за жени, но за съжаление бързо им се насища. Моля се на Аллах да подаръкът ми да му се хареса, защото тя ми струва цяло състояние. Сигурен ли си, че е опитна в леглото, Кадим? Не бих искал да пратя нещо недостойно на приятеля си.

– Казаха ми, че предишният ѝ господар я е научил на игри, известни навярно само на райските девизи, о, благородни Сиди. Приятелят ти ще ти бъде благодарен за подаръка.

Зара пухтеше в безсилен гняв. Говореха за нея така, все едно е сляпа и глуха.

– Ако не му хареса, шейх Али бен Баха ще я даде на началника на конюшните си, мъж, известен с извратените си апетити.

Раздвижване сред тълпата привлече вниманието на Зара и тя загледа смутено как един мъж препуска като вихър през пазарния площад, разпръсвайки хора и товарни животни, които му се изпречваха на пътя. Той неотклонно се приближаваше към робското тържище. Зара потръпна шокирана, когато разпозна Джамал, препускащ към нея на бърза ездитна камила.

Джамал веднага забеляза Зара. Не беше трудно да я види сред почти празния робски пазар. Тя беше по-красива от луната и звездите и той се опиваше от вида ѝ. После разбра какво означава липсата на клиенти на робския пазар и сърцето му се сви. Беше закъснял. Аллах да му е на помощ! Спря пред робския подиум, прехвърли крак през седлото и се спусна на земята, заставайки като вкопан на място, когато кракът му тупна в прахоляка.

– Закъснял ли съм за наддаването? – запита Джамал, въпреки че

вече знаеше отговора.

Измери с многозначителен поглед Сиди Беннаур, забелязвайки, че това е мъж, който не обича жените.

– Наддаването свърши, приятелю – каза Кадим. – Зара беше последната продадена. Сега е собственост на шейх Сиди Беннаур.

Джамал се насили да говори спокойно въпреки че сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

– Давам двойно.

Кадим веднага виждаше всяка възможност да повиши печалбите си. Познаваше шейх Джамал отпреди. Харун му беше казал, че Зара е била негова робиня.

– Шейх Сиди Беннаур ще реши дали иска да ти я продаде. Ако предпочете да се откаже от нея, разбира се, аз ще взема посредническия дял за препродажбата.

Джамал обърна потъмнелия си поглед към Сиди Беннаур. Ръцете му, стиснати в юмруци, бяха отпуснати до тялото – единственият признак на силните му чувства.

– За какво ти е тази жена, Сиди Беннаур? Разбирам, че младите момчета повече ти допадат.

Зара си пое остро дъх, все още шокирана от неочакваното появяване на Джамал. Защо ще иска да я купува, когато тя се беше озовала тук, на робския пазар, по негова заповед? Не виждаше смисъла.

Сиди Беннаур махна с отрупаната си с пръстени ръка, реагирайки с отегчена гримаса на думите на Джамал.

– Не е твоя работа какво ще правя с робинята. Сега тя е моя. Не искам да я продавам.

– Намирам това за странно, господарю – каза Кадим. – Защо заповяда на твоя човек Харун да продаде жената, ако още я искаш?

Джамал обърна поглед към Зара. Очите ѝ бяха тъмни и неразгадаеми, но нещо в тези бездънни дълбини говореше за силните ѝ чувства. Тя премига, боейки се, че очите ѝ я предават. Когато отново се взря в Джамал, те се бяха замъглили.

Той заобяснява с едва съдържан гняв:

– Продаването на Зара беше грешка. Харун е разбрал погрешно заповедите ми. Зара трябваше да бъде отведена в двореца ми и там да ме чака да се върна. Само мъжете от синьото племе трябваше да бъдат продадени.

– Какво ще кажеш, Сиди Беннаур? Ще продадеш ли жената на шейх Джамал, от което да спечелим и двамата? – запита Кадим.

Очите му блеснаха жадно, толкова голяма беше алчността му.

Сиди Беннаур се направи, че размишлява върху предложението на Кадим, поглаждайки брадичката си с една ръка, докато с другата галеше момчето, застанало покорно до него.

– Не съм променил намерението си. Моят добър приятел Сиди бен Баха е познавач на жените и винаги жаден за свежа женска плът. Домът му е на края на пустинята, близо до Ер Рашидия. Красивата Зара ще бъде нагиздена като царица и отведена с керван при Али.

– Ще платя три пъти повече от това, което ти си платил за Зара – извиси се резкият и настоятелен глас на Джамал.

Това ни най-малко не уплаши изнежения Сиди Беннаур. Всъщност той беше жесток и извратен човек. Би отказал предложението на Джамал независимо от цената, която той щеше да назове – просто защото му харесваше да го направи.

– Робинята не се продава, о, шейх Джамал – изсумтя Сиди Беннаур. Махна към Зара. – Хайде, жено, ще останеш в дома ми, докато приготвя керван да те отведе при новия ти господар.

– Али бен Баха ще види, че съм трудна робиня – заяви Зара, най-накрая възвърнала си дар слово. – Аз съм непокорна и непослушна. Горда и високомерна и отказвам да се подчинявам доброволно на мъж, когото сама не съм избрала. Аз съм Зара, дъщерята на Юсеф, берберския кадия. Първия път, когато Али ме докосне, ще му прережа гърлото.

Сиди Беннаур прибра полите на робата си, отстъпвайки назад стъписан. Хвърли яростен поглед към Джамал.

– Сега разбирам защо си продал жената. Надявам се, че редовно си я бил. Али бен Баха е точно мъжът, който ще я научи на покорство. Той никак не е търпелив. Ако тя откаже да обуздае езика си, ще нареди да й го отрежат.

Сиди Беннаур плесна с ръце и двама здравеняци веднага се озоваха до него.

– Хванете жената! – заповяда той. – Заведете я в дома ми и я пазете добре.

Джамал понечи да се хвърли върху хората на Беннаур и да изтръгне Зара от ръцете им, но знаеше, че по закон няма право. Беннаур я беше купил и бе платил за нея, така че не можеше нищо да направи, щом Беннаур не искаше да се откаже от покупката. Джамал се насили да изобрази външно равнодушие. Зара наистина беше загубена за него.

– Желая на Али бен Баха да се наслаждава на берберската магьосница – изрече Джамал с фалшиво приповдигнат тон. – На мене гърлото

не ми е отмиляло. Не ми се иска някой да ми го пререже, докато спя. Сега разбирам, че продажбата на тази робиня беше мъдър ход от моя страна.

Зара нямаше представа, че в него говорят отчаянието и примирението.

– Много предвидливо – съгласи се Кадим, припомняйки си как Зара беше заплашила най-деликатната част от тялото му със собствения му нож.

Зара изгледа Джамал с върховно недоумение. Появяването му тук изглеждаше лишено от всякакъв смисъл. Защо беше изминал целия този път с цел да я купи обратно, ако изпитваше такива чувства към нея? Дали изпращането ѝ на робския пазар действително е било грешка?

Джамал разгада учудването по лицето на Зара, но не можеше да направи нищо. Беше я изгубил. Скоро тя щеше да принадлежи на друг, да се разгорещява от неговите ласки, да моли за неговите целувки. Джамал нямаше друг избор, освен да се върне у дома си и да забрави, че Зара изобщо съществува. Обърна се да си върви, не виждаше смисъл да остава. Беше причинил нещо ужасно на Зара, макар грешката да не бе изцяло негова. Загубата ѝ се забиваше дълбоко като нож в онази част от сърцето му, която винаги беше държал свободна от обвързване.

– Как можа, Джамал? – извика Зара, докато хората на Беннаур я отвеждаха.

Джамал се обърна и я погледна, тъмните му очи бяха по-мътнели от отчаяние. Погледите им се срещнаха и той усети силен спазъм в областта на сърцето. И в неговите, и в нейните очи се четеше болка.

Чувство, че са предадени.

Чувство, че сърцата им са разбити.

Джамал се разхождаше по постлания с килими под на стаята си в невъобразимо лошо настроение. Беше се върнал от Фес в дома си веднага след като хората на Сиди Беннаур бяха отвели Зара. Оттогава бяха минали три дни. Три дни, в които пустотата в двореца и тишината в харема създаваха усещане за самота, каквато Джамал не бе изпитвал никога преди това. През тези три безкрайни дни и нощи той се мятеше между желанието си да отиде да избави Зара и стремежа да я забрави.

Изведнъж един внезапен проблясък го накара да вземе решение. Отвори вратата на стаята и извика гръмогласно Хамет. Евнухът се втурна вътре след няколко минути с развяващи се подире му поли.

– Тук съм, господарю.

– Повикай Харун.

Думите на Джамал бяха остри, изискващи моментално подчинение. Хамет не чака да му се повтаря.

Джамал продължаваше да се разхожда напред-назад, докато пред него не се изправи Харун с почтителен поздрав.

– Искал си да ме видиш, господарю?

– Колко мъже можеш да подготвиш за тръгване призори? – запита шейхът без никакви предисловия.

– Двадесет – каза Харун без колебание. – И повече, ако искаш да събера хора от селото.

– Тези ще стигнат.

– С какъв неприятел ще се бием? – запита Харун, макар че вече подозираше какво е намислил Джамал.

– Може би с никакъв. Зависи доколко са склонни хората на Сиди Беннаур да пуснат Зара без бой.

– А – изрече Харун.

Повече думи не бяха необходими.

– Можеш да вървиш, Харун. Предстои ни дълга и трудна езда. Керванът има преднина, но няма да е трудно да пресрещнем бавно движещите се камили, преди да са стигнали Ер Рашидия.

Харун се обърна, готов да тръгне.

– Ще подготвя мъжете. Убеден съм, че няма да бъдеш щастлив, преди жената да се върне в леглото ти.

Зара изруга бавно стъпващата, тромава камила, на чийто гръб

седеше. Ако я бяха настанили на ездитна камила, щеше да се чувства по-добре. Но не, Сиди Беннаур бе настоял тя да язди в хауда – кресло, подобно на кошница, със завеси отстриани и платнище отгоре, което да я пази от безмилостното слънце, и да облече джелаба, която оставяше открити само очите ѝ.

Горещината в това затворено пространство беше почти задушаваша и Зара се принуди да отмести завесите, за да може въздухът да циркулира. Пътуването към пустинния дом на Али бен Баха край Ер Рашидия беше безкрайно. Вече бяха излезли от планините и сега пътуваха покрай пустинята, по една плоска, камениста равнина, разнообразявана от червеникави пясъчни дюни и ивици зелени финикови палми край бреговете на по-скоро символични реки. Еднообразните малки червеникавокафяви села, построени буквално от кал, бяха струпани около ивиците обработена земя. Водоемите се срещаха рядко, познаваха ги само хората, свикнали с пустинята. Предупредиха Зара да пие по малко вода от дадения ѝ мях, защото имаше дълги преходи, по време на които не можеше да се намери никаква вода.

Въпреки непоносимата горещина през деня нощите бяха студени. Зара спеше сама в голяма бяла шатра с килими на пода и мангали, които да ѝ държат топло. Макар че пътуваше в лукс, тя не се чувстваше добре. И как би могла, когато я водеха при господар, когото не познаваше, за да бъде заробена в харем и използвана да задоволява страстта му? Малко бербери можеха да си позволят разкоша, на който тя щеше да се радва в харема на Али бен Баха, но Зара не можеше да забрави, че беше живяла като свободна жена сред своя народ. Берберските жени живееха почти без ограничения в сравнение с арабските си посетрици.

Запита се къде ли е сега баща ѝ. Дали се тревожи за нея? Знае ли какво нещастие я е сполетяло? Юсеф щеше да се вбеси, когато разбере, че Джамал я е продал на робския пазар. Джамал.

Досега бе избягвала мислите за красивия мургав шейх. Беше твърде болезнено. Спомни си погледа, който бяха разменили с Джамал, докато хората на Сиди Беннаур я отвеждаха. Копнеж и мъка и да, отчаяние ли беше видяла дълбоко в тъмните, омагьосващи бездни на очите му? Зара нямаше представа защо Джамал се бе появил на робския пазар да си я иска обратно, щом я бяха завели там по негова заповед. Но каквато и да беше причината, тя никога нямаше да му прости, че я беше изоставил на произвола на съдбата. Нито пък, предположи, той щеше да ѝ прости, задето бе предала доверието му и бе избягала с баща си.

Зара със съжаление осъзна, че Джамал не изпитва силни чувства

към нея. Тя беше само една жертва пред олтара на неговата страст. Но собствените ѝ чувства към арогантния шейх бяха по-сложни. Тя не го мразеше, макар че би следвало след отвратителния начин, по който я бе прогонил от живота си. Зара знаеше, че и тя не е съвсем невинна в това отношение. Упояването му беше ужасна постъпка. Но отчаяното ѝ положение изискваше отчаяни мерки и тя бе направила това, което трябваше да направи.

Зара заслони очи, за да ги предпази от изгарящите лъчи на обедното слънце, и се взря в далечния хоризонт. На хребета се появи облак прах и тя се замоли дано това не е пясъчна буря, която ще ги връхлети. Когато облакът от прашни вихрушки и пясък се приближи, забелязаха го и другите от кервана. Чу се остър вик и Зара съзря дузина, а може би и повече мъже в сини дрехи, препускащи на ездитни камили, които изникнаха от прашния вихър.

– Татко!

Гласът ѝ се загуби сред крясъците на камиларите и стражите, които се разтичаха объркани наоколо.

Синьото племе беше страшилище за околните земи. Носеше им се страшната слава на разбойници и свирепи воители. Нито стражите, нито камиларите изгаряха от желание да защитават кервана от тези жестоки воители. За изненада на Зара, когато нападателите обкръжиха кервана, стражите оставиха оръжията си.

Юсеф дръпна юздите на ездитната си камила пред обърканото животно на Зара. Камилата му послушно коленичи и той се спусна от седлото; след това заповяда на камиларя да накара камилата на Зара също да коленичи. Само миг беше достатъчен да измъкне дъщеря си от хаудата и да я прегърне здраво.

– Хвала на Аллага, в безопасност си – каза Юсеф с огромно облекчение.

– Как разбра къде да ме намериш?

– От Рашид. Харун дошъл в селото да купува ездитна камила за Джамал. Изпуснал се, че ти си била пратена на робския пазар по погрешка. Джамал искал най-бързата камила, за да стигне навреме до Фес и да спре продажбата. Рашид прати да ме намерят още в мига, когато научил какво се е случило. За съжаление, не можа да ме открие преди продажбата. Аз обаче научих, че Сиди Беннаур те е изпратил с керван при Али бен Баха, който живее край Ер Рашидия. Събрах хора от другите племена и пресякох пътя на кервана.

– Джамал дойде във Фес много късно, за да спре наддаването. Каза,

че е било грешка, че никога не е имал намерение да ме продава. Опита се да ме откупи от Сиди Беннаур, но той отхвърли предложението му.

– Забрави шейх Джамал, дъще. Ще ти намеря мъж от нашия народ. Заедно ще продължим да нападаме керваните на Мулай Исмаил. Няма да има керван, минал през Мекнес, който да не се раздели с част от товара си. Ела, дъще, време е да тръгваме. Взехме всичко ценно от кервана. Товарът ще бъде продаден и парите ще се използват за купуване на оръжия и храна за нашия народ.

Начело на малката си армия Джамал яздеше през безкрайните подвижни пясъци, които като че ли стигаха до хоризонта, създавайки обширна и непрестанно променяща се панорама. Пътят на керваните представляваше виеща се пътека, утъпкана от безбройните камили и хора, минаващи по едни и същи места година след година, столетие след столетие.

Острото око на Джамал забеляза облак прах далече напред и усети пристъп на радост. Най-после. Скоро щеше да върне Зара в прегръдките си, където ѝ беше мястото.

Харун, който яздеше до него, посочи кервана в далечината.

– Джамал, виж! Какво различаваш?

Присвивайки очи под яркия слънчев блясък, Джамал видя за какво говореше Харун. Керванът като че ли пътуваше към тях, а не в обратната посока. Връщаше се във Фес! Не би могло да е стигнал до дома на Али бен Баха и да се връща толкова скоро. Забивайки пети в хълбоците на потъналия в пот арабски жребец, Джамал се откъсна от хората си и препусна към кервана.

Като дръпна юздите така, че конят му затанцува на място, той запояда на кервана да спре. Главният камилар се подчини безропотно. След броени мигове десетте камили и двадесетината мъже очакваха да разберат какво им носи това ново стълкновение.

– Аз съм шейх Джамал абд Табит. – Тревожният му поглед потърси Зара сред пътуващите. Забеляза хаудата, закрепена на гърба на една от камилите, и се запита защо не вижда Зара да наднича през завесите. – Предайте ми принцеса Зара и никой няма да пострада.

Един мъж пристъпи напред – беше лейтенантът, натоварен с командването на стражата, пратена да пази принцесата.

– Тя не е тук, господарю.

Джамал избухна гневно:

– Не е тук ли? Какво, в името на Аллаха, сте направили с нея?

– Нищо, господарю. Синьото племе нападна кервана преди два дни.

Взеха товара ни и отведеха принцесата със себе си. Сега се връщаме във фес. Глупаво ще е да продължаваме пътя си, щом няма какво да предадем на Али бен Баха.

– Юсеф! – изсъска Джамал. – Как, в името на Аллаха, берберският кадия е научил къде да намери Зара?

– Този хитър разбойник като че ли знае всичко – каза Харун, свивайки рамене. – Сега какво ще правим?

Какво, наистина, запита се Джамал. Напоследък не беше правил нищо друго, освен да преследва една жена през цяло Мароко. Нима е изгубил всякаква гордост, запита се с горчивина. Зара го беше превърнала в безмозъчен, зашеметен глупак и той беше допуснал това. Заради страстта си към Зара беше се изложил пред султана. Юсеф беше избягал. Нищо чудно, че Мулай Исмаил му е сърдит. Султанът беше жесток човек, който обичаше да тормози робите си и да наказва онези, които се излагаха пред него, а ако Джамал не бъдеше по-внимателен, можеше да е следващият.

– Джамал! Какво ще заповядаш, господарю? – повтори Харун. – Искаш ли да преследваме Харун и синьото племе?

Нямаше друго възможно решение освен онова, което Джамал взе.

– Не, Харун, хората са уморени. Ще се върнем у дома.

Харун се взря в лицето на шейха, видя мъката му и мъдро реши да не задава въпроса, който пареше на езика му. Джамал нямаше нужда някой да му напомня за Зара, когато тя беше вече почти изгубена за него. Поклащайки състрадателно глава, Харун се закле да намери начин да облекчи сърдечната болка на приятеля си.

Оазисът на Джамал искреше като скъпоценност сред едно кафяво море. В далечината езерото в средата му проблясваше с искрите на милиони сини сапфири. Винаги беше хубаво да се върнеш към спокойното съществуване в белия мраморен дворец, помисли Джамал, докато влизахе през портата.

За съжаление нямаше да се радва дълго на дома си. За никого вече не беше тайна, че е изпаднал в немилост пред султана. С оглед на собственото си благополучие той реши, че ще е най-добре да се върне в морето, за да изпълни обещанието си към владетеля. Надяваше се да се върне с достатъчно богатства, за да задоволи разсърдения Исмаил.

Въпреки удоволствието, което изпита, влизайки в дома си, този път завръщането му не беше като предишните. Този път нямаше женски

смях, който да отеква в залите, нямаше страстни жени, които да се веселят в харема му.

Нямаше я Зара.

Само тихи стъпки на разминаващи се слуги и вечният, верният винаги намиращ се наблизко Хамет. И разбира се, Нафиза, единствената обитателка и пазителка на празния му харем.

Нападенията над султанските кервани започнаха почти веднага. Рядко се случваше керван да стигне непокътнат до местоназначението си. Султанът вече губеше търпение. Загубите му бяха огромни и проваляха плановите му да построи големи джамии за своя прослава и да обедини страната си под единно управление... под своето. Приписваше несполуките на един мъж. На Юсеф. Юсеф и неговите бандити в сини роби системно го лишаваша от данъците му, за да ги използват за поддръжка на берберската армия.

Султанът държеше шейх Джамал абд Табит единствено отговорен за подновените нападения над керваните му. Ако шейхът не беше поискал дъщерята на Юсеф за леглото си, нищо от това нямаше да се случи. Пленяването на Юсеф трябваше да сложи край на нападенията веднъж завинаги. Лишени от главатаря си, берберите щяха да останат без управляваща сила. Ако Джамал беше довел Юсеф в Мекнес, вместо да му позволява да избяга, сега никой нямаше да напада султанските кервани.

Исмаил мислеше да осъди Джамал на смърт, но в края на краищата реши да не го прави. Поне засега. Джамал беше отговорен за тази ситуация и Исмаил реши да даде на шейха още една, последна възможност да изкупи вината си. Ако и този път не успееше, щяха да се търкалят глави. Исмаил добре помнеше, че бащата на Джамал беше паднал в бой с берберите, но благосклонността му не можеше да се простира до безкрайност.

Джамал се върна в Рая след едномесечен лов със своя любим сокол. Този спорт му харесваше и той обикновено донасяше доста дребен дивеч, достатъчен за храна на цялото му домакинство, но този път любимото занимание не бе успяло с нищо да подобри настроението му.

Харун го посрещна при конюшните с широка усмивка на брадатото си лице.

– Добър ли беше денят ти, Джамал?

Джамал хвърли голямата торба в краката на Харун.

– Да, прати улова в кухнята да се сготви. – И изгледа втрещено лейтенанта си. – Защо изглеждаш толкова доволен от себе си?

– Ще видиш – отвърна Харун загадъчно. – Хамет те чака в хамама.

Сигурно си се сгорещил и изпотил след цял ден ловуване. Една баня ще отпусне мускулите.

Продължавайки да се усмихва до уши, той нарами торбата с дивеч и се отдалечи.

Джамал го загледа разтревожен. Какво, в името на Аллаха, е намислил лейтенантът му? Вдигна рамене и преставайки да се занимава със странното поведение на Харун, влезе в къщата и отиде право в стаята си. През плетената преграда, отделяща стаята от хамама, зърна Хамет да подрежда купчина чисти кърпи. Свали набитите си с прах дрехи, влезе в хамама и унило отвърна на поздрава на главния си евнух. Хамет като че ли не се засегна особено от лошото настроение на господаря си, защото и на неговото лице играеше същата глупава усмивка като тази на Харун. Да не са забъркали някакъв заговор, запита се кисело Джамал.

– Можеш да си вървиш, Хамет – каза Джамал. – Мога и сам да се изкъпя.

Все така ухилен, Хамет се поклони и излезе.

Джамал съблече всички дрехи и се потопи във ваната. Водата беше успокояваща и той затвори очи. Това беше грешка. Невероятният образ на красивата гола Зара, която го приемаше в тялото си, извиваше се под него, с поруменяла златиста кожа, с пламнало лице, с порозовели от целувките му гърди изпрати кръвта право към слабините му.

Той изруга, опитвайки се да не обръща внимание на моменталната и яростна реакция на тялото си. Беше твърд като камък, но никоя друга освен възхитителната Зара не би могла да облекчи измъчената му плът. Той стисна челюст, изскърца със зъби, пожелавайки си никога да не беше срещал тази берберска принцеса, която бе променила живота му завинаги. Насили се да си спомни коя е тя и какво беше направила. Но това не му помогна. Нямаше да му бъде никак лесно да забрави Зара.

Мекият шепот на стъпки по застлания с плочки под привлече вниманието на Джамал. Предполагайки, че Хамет се е върнал, той каза:

– Не съм те викал, Хамет. Върши си работата.

Очите му се отвориха изведнъж, когато в отговор на думите му се разнесе тих женски кикот. Той извърна глава и шокиран видя Саха, Лейла и Амар, застанали голи до ваната. Беше забравил колко красиви бяха и трите. Тогава дойде неканената мисъл колко изкусни бяха в любовните игри трите му бивши чувствени наложници.

– Не се ли радваш да ни видиш? – запита Саха, влизайки във водата.

– Ние много се радваме да те видим – изрече плахо Лейла, докато

двете с Амар влизаха заедно във ваната.

Саха накара още зашеметения Джамал да седне на ръба на ваната, потопа пръсти в бурканче с ароматен течен сапун и натри кожата му. Размени многозначителни усмивки с Лейла и Амар, когато забеляза, че Джамал е напълно възбуден. Ръката ѝ моментално се стрелна към ерекцията му и бързо се отдръпна, когато Лейла и Амар започнаха да изстъргват сапуна, потта и мръсотията от тялото му. Саха го изплакна с чиста вода от каната и го подкани да се върне във ваната. Трите наложници се засуетиха около него, ръцете им бяха навсякъде по тялото му.

– Защо сте тук? – запита Джамал с приглушен глас. Трудно му беше да говори с лице, притиснато до гърдите на Саха.

– Дойдохме, за да те ощастливим, господарю – отвърна Саха, премигвайки с дългите си мигли.

– Вече не сте мои. Имате си нови господари.

– Харун каза, че имаш нужда от нас – отвърна Саха с лукава усмивка. – Господарите на Лейла и Амар се съгласиха те да дойдат и да се опитат да те развеселят. Ще останем, докато имаш нужда от нас.

Джамал се намръщи.

– Харун няма право да взима подобно решение. Връщайте се при господарите си. Кажете им, че оценявам тяхната загриженост, но съм доволен от сегашното си положение.

Погледът на Саха се задържа на слабините на Джамал; тя изобщо не беше убедена, че той е доволен. Още беше твърд, соковете течаха буйно в тялото му.

– Ела, господарю, да те изсушим. Когато се върнеш в стаята си, можеш да ни отпратиш, ако наистина нямаш нужда от нас.

Трите жени помогнаха на Джамал да излезе от ваната, въздишайки при вида на мъжествеността му. Всяка си припомняше с копнеж дългите, сладостни часове, прекарани в леглото на шейха. Джамал беше ненаситен любовник и апетитът му за еротични любовни игри беше им доставял огромно удоволствие. През всичките години, прекарани с него, той никога не ги беше оставял незадоволени.

Дразнен от трите чифта ръце, Джамал беше натегнат като тетива на лък. Тялото му молеше за облекчение. Бившите му наложници жадуваха да му го предоставят. Той познаваше интимно телата им, знаеше къде да ги докосне, за да им даде най-голяма наслада. Ако Харун беше решил с тяхна помощ да го удовлетвори, можеше да избере верния начин за това. Джамал не би могъл да оспори факта, че се нуждаеше от жена. Но онова, което можеше да се оспори, бе дали именно тези три жени щяха

да облекчат болката от загубата на Зара.

Легнал по гръб на леглото си, Джамал остави красавиците да праят каквото си знаят, взирайки се в тавана, като се питаше защо те почти не го възбуждат. Едната мисъл за Зара успяваше да го възпламени така, както ласките на трите наложници не можеха.

Умът му блуждаеше, припомняйки си кадифената гладкост и златистия блясък на сладката плът на Зара, нейния ентузиазизиран отклик на любенето му. Тя беше невинна, докато той не я освободи от девствеността ѝ, но реакцията ѝ беше толкова темпераментна. В малкото си пръстче носеше повече вродена страст, отколкото Саха, Лейла и Амар, взети заедно, с техния богат опит и изкусни ласки.

Саха и другарките ѝ бяха разочаровани от явната липса на интерес у Джамал. Тялото му реагираше, но умът му беше някъде далече. Той просто не им помагаше. В отчаянието си Саха се зарови в чекмеджето на нощната масичка и намери малката кадифена торбичка, която беше целта на търсенията ѝ.

– Дай си ръката, Джамал – прошепна тя на ухото му. Почти без да съзнава какво му се говори, той протегна ръка и с изненада усети как в дланта му се наместват две малки сребърни топчици. – На коя от нас най-напред ще доставиш удоволствие, господарю?

Джамал сви вежди, после вдигна рамене.

– Ти си първа, Саха.

Саха изписка от възторг, докато се излягаше на кушетката до Джамал и разтваряше крака. Джамал затопли топчиците в дланта си и внимателно ги пхна във влажния проход на Саха. Лейла и Амар стояха до кушетката, шепнейки окуражителни думи, докато той раздвижваше хълбоците ѝ. Саха бързо стигна до кулминация, извивайки се като в несвѣст, и изкрещя на висок глас облекчението си.

Лейла беше следващата. Тя изми топчиците в един леген с вода и ги подаде на Джамал. Той ги настани много внимателно в нея. Когато обаче тя нарочно се дръпна назад, за да удължи удоволствието и да не свърши много скоро, той не ѝ позволи да го направи. Само след минути умелите му действия я хвърлиха в прегръдките на екстаза.

Сребърните топчици бяха измити още веднъж и този път беше ред на Амар. Нейният оргазъм дойде бързо и силно. Тя беше вече болезнено възбудена, гледайки как нейните другарки постигат удоволствие, и не можа да се съдържи, когато дойде редът ѝ.

– Сега е твой ред, Джамал – каза Саха. – Как можем да ти доставим удоволствие? Искаш ли да те поема в устата си? Може би искаш да се

възползваш от нас така, както мъж би използвал момче за любовник? Какво ще ти достави удоволствие, Джамал?

– Като ви гледах как постигате екстаза, получавах удоволствие от това – отвърна Джамал. – Сега се върнете при господарите си и им кажете, че сте ми доставили удоволствие.

– Но това няма да е вярно! – ахна Амар, шокирана от думите на Джамал. Макар и поднесени в красива форма, те означаваха само едно, че ги отпраща. – Ние не сме ти доставили удоволствие. Не ни отпращай, господарю. Нашите мъже много ще ни се разсърдят.

– Харун ме бие, когато не е доволен от мене – призна Саха. – Той е истински жребец в леглото, но изисква покорство.

– Моят нов господар не може да се позволи лукса, на който се радвахме в твоя харем – оплака се Лейла. Пълните ѝ устни бяха недоволно нацупени и големите ѝ овални очи всеки момент щяха да плувнат в сълзи. – Позволи ни да останем.

– Забравихте ли поради каква причина ви отстраних от себе си? – запита рязко Джамал. – Вие трите се опитахте да отровите една жена, която не ви заплашваше с нищо.

– Това беше идея на Саха – заяви Лейла.

– Не съм я насърчавала – добави Амар.

– И двете сте лъжкини – изрече Саха с нотка на отвращение.

– Вървете! – заповяда Джамал. – Можете да останете временно в харема, но не очаквайте от мене повече от това, което съм склонен да ви дам.

– Какво ти е направила тази берберска вещица? – завайка се Саха. – Как можеше да изпитваш нещо друго освен омраза към Зара? Чух, че те е упоила и е избягала с баща си. Това, което ти е сторила, е не по-малко престъпление от онова, което ние се опитахме да направим с нея.

– Още съм жив – отсече Джамал. – Зара не е искала смъртта ми, но вие, жени, щяхте да я убиете с подлата си отвара. Тя само ме накара да заспя. Сега ме оставете. Възползвайте се от временния си престой, защото подозирам, че скоро ще започнете да липсвате на господарите си и те ще поискат да се върнете в леглата им.

Вземайки от пода разхвърляните си кафтани, трите недоволни жени се облякоха набързо и се изнизаха от стаята. Хамет с нескрито любопитство наблюдаваше оттеглянето им. Никога не беше виждал жена да излиза от стаята на господаря му с друго изражение освен усмихнато. Съдейки по киселите лица на Саха, Лейла и Амар, той предположи, че никак не са били доволни от представянето на Джамал. Викът на

господаря му накара Хамет да се откъсне от размишленията си и той побърза да се яви пред него.

– Нужен ли съм ти, господарю?

– Трябва да накарам да ви разчекнат двамата с Харун! – изрева Джамал. Хамет обаче сякаш не се уплаши от гневния изблик на господаря си. – Каква муха ви е влязла в главата, че пак да довеждате тези жени тук, в дома ми?

– Искахме да ти доставим удоволствие. Не си имал жена, откакто... е, от много време. Ако не искаш тези три харпии, нека отида на робския пазар и да ти избира три покорни девственици, за да ги обучиш както ти душа иска.

Джамал се намръщи.

– Не искам покорни девственици. Искам...

Думите замряха на устните му. Това, което искаше той, беше една фурия с гореща кръв и остър език, с лице като ангел и темперамент на дива котка. Жена воин, също такъв свиреп боец, както и всеки мъж, когото той познаваше.

– Ако ми кажеш какво искаш, господарю, ще направя всичко възможно, за да ти го намеря – каза Хамет, загрижен за благополучието на Джамал.

Никога не беше виждал господаря си така обсебен от жена. За повечето араби жените нямаша почти никакво значение. Стойността им се състоеше почти единствено в удоволствието, получавано от телата им, и в способността им да раждат деца.

– Уморен съм, Хамет. Остави ме на спокойствие.

Евнухът тръгна заднешком към вратата.

– Почакай. Кажи на Харун да дойде тук при мене. – Джамал облече един кафтан, намери в сандъка си перо, мастило и пергамент и написа кратко послание. Харун пристигна точно когато господарят му изгърваше пясъка, с който беше изсушил мастилото.

– Какво мога да направя за тебе, Джамал? Хамет каза, че жените не са те задоволили. Ще набия Саха, ако те е оскърбила.

– Остави жените, Харун, не съм те повикал заради тях. Време е да се върна в морето. Усещам, че Исмаил ми диша във врата. Намери доверен човек да предаде съобщението ми на капитан Брахим в Танжер. – Нави пергамента и го подаде на Харун. – Той трябва да натовари провизии на кораба ми и да бъде готов за отплаване в момента, когато пристигна в Танжер. Може да са му необходими няколко дни, за да попълни екипажа, но вярвам, че ще изпълни заповедите ми.

– Сигурен ли си, че точно това искаш, Джамал? Отдавна сме приятели и не съм те виждал да изоставяш някоя кауза. Познавам те, Джамал. Берберската принцеса е първата жена, заради която правиш такива неща, за да я задържиш. Не показва почти никакво съжаление, когато се раздели с наложниците си, но загубата на Зара те разкъсва.

– Не съм ти искал мнението, приятелю. Ти не си нито моята съвест, нито си ми баща. Зара направи избора си и това решително не съм аз. Време е да си възвърна гордостта и да се освободя от тази жена. Баща ѝ и народът ѝ са нейният живот. Тя не ме иска. Зара е като пустинния вятър, който духа горещ и див. Не може нито да бъде укротена, нито превърната в нещо, каквото не е. Тя е част от земята, смел свободен дух, чиято любов не може да бъде подчинявана.

– Кълна се в брадата на Аллаха, ти си влюбен в тази жена! – извика Харун смаян. – Никога не бих помислил, че един ден ще видя шейх Джамал абд Табит победен от любовта. При толкова жени наоколо защо избра тъкмо тази, която е абсолютно неприемлива за мъж с твоето положение? Зара е обречена, знаеш го. Султанът няма да остави живи нито нея, нито Юсеф. Мъдро постъпваш, като искаш да я забравиш.

Джамал размишляваше мъчително над думите на лейтенанта си дълго след като Харун беше напуснал стаята му. Ако беше дошъл навреме, за да спаси Зара, преди баща ѝ да я отвлече, нещата щяха да бъдат различни. Той наистина искаше да я забрави заради това, че беше предала доверието му, и с времето щеше да го постигне. Може би вече го беше постигнал. Можеше да си я представи сега легнала в леглото му, притиснала сладкото си тяло до неговото, докато той я облива със страстта си. Щеше да даде живот на дете в нея и да я направи своя любима наложница.

За съжаление, Юсеф беше стигнал пръв до нея. Може би беше за добро.

Джамал започна да се приготвя за пътуването си до Танжер. Съвсем беше забравил за Саха, Лейла и Амар, които още се забавляваха щастливо в харема му. Новите им господари още не бяха пожелали те да се върнат при тях, предполагайки, че Джамал е доволен от това временен положение, и не искаха да го гневят.

Пригответленията вървяха съгласно очакванията на Джамал, когато от Мекнес пристигнаха въоръжени войници от гвардията на султана. Мулай Исмаил заповядваше Джамал незабавно да се яви в кралския дворец и беше пратил войниците си, за да бъде сигурен, че шейхът ще се подчини. Когато го запитаха какви са заповедите на Исмаил,

капитанът на стражата каза само едно – Юсеф отново е започнал да напада султанските кервани.

Знаейки колко отмъстителен е по природа султанът и колко силна е склонността му към жестокости, Джамал заподозря, че той го вика, за да го осъди на смърт. Гневът на Исмаил заради бягството на Юсеф от Рая тлееше вече дълго време и Джамал предположи, че султанът иска отмъщение.

Както обикновено, кралският дворец гъмжеше от просители и хора, желаещи да получат аудиенция при султана. Преведоха бързо Джамал през залата, където Мулай Исмаил председателстваше съда, седнал на великолепия си трон. Джамал зърна за миг облечения в алена роба монарх, минавайки през огромната позлатена порта. Дори и Исмаил да го беше видял, не даде никакъв знак за това.

Стаята, в която въведоха Джамал, беше скромно обзаведена и нямаше нищо общо с разкошните покои, които бе заемал по време на предишните си посещения в кралския дворец. Освен тясна кушетка имаше една ниска лакирана масичка, обградена с възглавници, и прост сандък за дрехи. Купа с плодове и чаен сервиз на масичката допълваха пестеливото обзавеждане. През решетестата преграда Джамал зърна малък хамам, зад който се виждаше оградено със стени дворче. Това донякъде го ободри, докато не разбра, че стената е необичайно висока и няма врата, която да води навън.

Беше затворник.

Вратата се заключи зад гърба му, а стената беше твърде висока, за да се опита да се прехвърли през нея. Нямаше изход. Усещаше вкуса на смъртта и това никак не му харесваше.

Изведнъж вратата се отвори и една млада робиня, облечена в прозрачни шалвари и късо елече, влезе в стаята. Беше дребна и мургава, със сластни кафяви очи, които обещаваха невиджани удоволствия.

– Казвам се Зайнаб. Донесох ти кърпи за баня, господарю. Позволи ми да ти прислужвам.

– Кой те прати? – поиска да разбере Джамал.

– Султанът, господарю. Каза, че сигурно си мръсен от дългия път до Мекнес и трябва да се възползваш от хамама. – Тя се усмихна лукаво. – Каза да ти прислужвам във всичко, което пожелаеш.

Джамал се изсмя.

– Значи осъденият трябва да бъде поглезен, преди да отиде на смърт.

Зайнаб като че ли се учуди на думите му.

– Не разбирам. Тук съм само за да ти помогна да се изкъпеш.

– Тогава ела, Зайнаб, хамамът чака. Можеш да ме изкъпеш, а докато уморените ми кости си почиват, ще реша по какъв начин можеш да

ми служиш.

Зайнаб се усмихна чистосърдечно. Тя вече беше харесала високия млад шейх и предпочиташе него пред ниския дебел султан, който я използваше по отвратителни начини през повечето време. Беше въодушевена, че ще служи на такъв красив и мъжествен мъж като Джамал.

Но Зайнаб напразно хабеше усилията си. Джамал почти не прояви интерес към нея, макар че тя се постара да го възбуди, когато се измъкна от дрехите си и го последва в хамама.

Джамал нямаше време да мисли за сладните извивки на дребното телце на Зайнаб, докато тя му помагаше да се изкъпе. Беше твърде зает да си представя какво ли е намислил извратеният ум на Мулай Исмаил. Въпреки факта, че стаята му имаше малко удобства, султанът не го беше затворил в кулата. Имаше отделен хамам и собствена оградена със стени градина. И красива жена, която да облекчи тялото му. Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко смисъл намираше.

Джамал добре познаваше последиците от най-жестоките постъпки на Мулай Исмаил, а други негови действия беше виждал със собствените си очи. Султанът като че ли изпитваше удоволствие да налага мъчения като средство за наказание, но засега Джамал не можеше да окачестви отношението към него като изтезание. А може би беше поредната извратеност на султана?

Тогава отговорът изведнъж му се яви. Не бяха го повикали в Мекнес, за да го осъдят на смърт. Султанът използваше привлекателната Зайнаб като примамка. Гъвката робиня беше апетитна хапка, предложена му като награда за послушанието, допусна Джамал. И той би заложил цялото си огромно състояние на предположението, че султанът му е измислил някаква отвратителна задача, нещо, свързано с Юсеф и красивата му дъщеря.

Когато излезе от хамама, Джамал намери чисти дрехи, положени на леглото. Започна да ги облича, когато Зайнаб положи ръка на рамото му.

– Какво друго мога да направя за тебе, господарю? Ръцете й се обвиха около врата му, пълните и гърди се притиснаха до неговите, а тазът й съблазнително се отърка в слабините му.

Той беше млад и силен мъж, затова автоматично се втвърди. Изстена и леко свали ръцете й от себе си. Ако се поддадеше на Зайнаб, щеше да играе по свирката на султана.

Зайнаб му се усмихна през дългите си гъсти мигли, тъмни като грях.

– Не ме ли намираш привлекателна, господарю? Обучена съм да давам удоволствие по всеки начин, познат на мъжете. Мога да те взема във всеки отвор, който пожелаеш. Ако ти харесва да ме гледаш как получавам удоволствие, имам сребърни топчици за тебе. Не възразявам да ме вържеш с копринени въжета и да ме биеш, ако така ще се възбудиш. Кажи ми, господарю Джамал, кажи ми какво искаш.

Думите ѝ разсеяха Джамал за момент. Зайнаб едва ли беше на повече от петнадесет години, но вече притежаваше уменията на опитна харемкиня. Като любовна робиня без съмнение беше несравнима, способна да осигури безкрайни разкошни часове еротично забавление. Изненада се, че не я желае.

– Ти си като нежно цвете, Зайнаб, и съм сигурен, че някой мъж би намерил в твое лице прекрасно развлечение. За съжаление аз не съм този мъж.

Зайнаб остана с отворена уста. Досега такова нещо никога не ѝ се беше случвало.

– Не ме ли искаш? – Устата ѝ затрепери и очите ѝ плувнаха в сълзи. После, за огромна изненада на Джамал, тя се хвърли на колене пред него. – Не казвай на султана, господарю. Ще ме накажат ужасно сурово.

Джамал ѝ помогна да се изправи и изтри сълзите ѝ с полите на ризата си.

– Това, което се е случило или не се е случило в тази стая, ще си остане тайна между нас. Сега си облечи дрехите и се върни в харема. Ако султанът ме попита, ще му кажа, че си ми доставила удоволствие.

– Защо не ми позволиш наистина да го сторя? – запита любопитно Зайнаб. – Не харесваш ли жените? Ако предпочиташ момчета...

– В името на Аллага, не ме обвинявай в подобен грях! Тъй като вече имаме тайна помежду си, се чувствам в безопасност и ще ти разкрия още една. Има само една жена, която искам, а не мога да я имам. Подозирам, че султанът се опитва да ме накара да извърша нещо за него, като ми праща тебе. Да ме размекнеш, така да се каже.

Зайнаб му отправи просълзена усмивка, вече не като съблазнителка, а като момиче на петнадесет години, което се държи и говори като по-голямо.

– Твоята девойка е щастливка. Завиждам ѝ.

– Сега върви, Зайнаб. Ако султанът запита, кажи му, че съм останал много доволен от тебе.

Зайнаб се измъкна от стаичката и Джамал чу как ключът изщрака в ключалката. Макар никак да не му харесваше, че е попаднал под

произвола на султанската милост, той предположи, че скоро ще разбере какво е намислил Исмаил, и седна да чака.

Тъкмо беше довършил вечерята си, когато влезе главният евнух, за да го повика да се яви пред султана. Сега коридорите бяха празни; празна беше и главната зала. Молителите и поданиците се бяха върнали по домовете си и кралският двор се бе оттеглил за нощна почивка. Поведоха Джамал през редици от стражи, застанали мирно, покрай мрачната като пещера приемна зала към частните покои на султана. Висок нубийски роб отвори вратата към вътрешните султански покои, покани Джамал да влезе вътре и веднага се оттегли.

Стаята беше празна. Оставиха Джамал да седи и да чака цели тридесет минути, преди Мулай Исмаил да се появи от спалнята си и величествено да се настани на една богато бродирана възглавница. Джамал падна на колене и почтително го приветства.

– Можеш да станеш, Джамал – каза властно Исмаил. Не го покани да седне или да изпие с него един ментов чай, както беше направил предния път, което беше сигурен признак, че е силно разгневен. – Разбрах, че подаръкът ми ти е харесал. Лично съм обучил Зайнаб; тя е несравнима.

– Малката Зайнаб е безпогрешна, господарю.

И да беше очаквал повече от Джамал, Исмаил не го показа.

Безмилостните очи на султана се спряха върху шейха, приковавайки го с жестокия си поглед.

– Ти ме разочарова, Джамал. Мислех, че си единственият човек, на когото мога да се доверя. Никога не ми е хрумвало, че можеш толкова да се побъркаш по тая берберска кучка, че да забравиш на кого дължиш покорство. Слабост беше от моя страна да ти простя за бягството на Юсеф. Но премислих прибързаното си решение. Трябваше да доведеш Юсеф в Мекнес, вместо да го държиш в Рая. Обещанието за пиратска плячка ме заслепи и проявих милост, когато трябваше да съм безпощаден. Сега набезите продължават, а Юсеф и онази разбойничка, дъщеря му, ме лишават от богатствата ми. Много мислих какво да направя, Джамал. Смятах да наредя да те екзекутират, задето пренебрегна заповедите ми. Мислех да те подложя на мъчения, за да уталожя гнева си. Но понеже съм великодушен, реших да ти дам една последна възможност да изкупиш вината си.

Джамал едва не се изсмя в лицето на султана. Жестокостта на Исмаил беше пословична. Капка великодушие нямаше у него.

– Ти си много милостив, о, велики повелителю.

Исмаил се усмихна.

– Така е, нали? Но милостта ми си има цена. Това е последният път, когато проявявам снизхождение към тебе. Ако се провалиш, ще платиш с главата си. Ако успееш, малката Зайнаб ще бъде твоя. Вече си вкусил от сладката ѝ плът. Това е само малка част от уменията ѝ. Тя е нежна и покорна, няма нищо общо с онази войнствена дивачка.

– Само ми кажи какво да направя, за да си възвърна твоего благо-разположение, велики султане.

Лицето на Исмаил се изкриви в грозна гримаса.

– Доведи ми Юсеф и дъщеря му живи или мъртви. Не се връщай, докато не изгониш бандитите от планините. Вече не мога да си позволя да губя кервани. Ти не си глупак, Джамал; знаеш, че не понасям пораженията. Този път за момичето няма да има прошка. И тя е същата като баща си. Заповядах на капитан Хасдай да постави на твое разположение сто опитни войници. Мисията ти е да намериш и унищожиш нашия враг.

– А ако откажа? – осмели се да попита Джамал.

Как би могъл да преследва и да унищожи жената, към която не беше безразличен? Жената, която... Обичаше.

Усмивката на Исмаил с нищо не насърчаваше откровеността.

– Няма да откажеш. Цениш твърде високо главата си. Ще те освободят от стаята ти на разсъмване. Аз ще съм наблизо и ще наблюдавам как повеждаш войниците ми към победата. Сега можеш да си вървиш.

Джамал реши да приеме с покорство рязкото сбогуване. Нямахше човек, да се е възпротивил на султана и да е оцелял, за да разкаже после за това. Той се поклонил почитателно. А докато се оттегляше заднешком към вратата, Исмаил добави:

– Мисли за малката Зайнаб довчера, Джамал, и колко голямо удоволствие ти е доставила днес. Може би сладните ти сънища ще те накарат да жадуваш да се върнеш при нея.

Вратата на Джамал се отвори точно в мига, когато розовото сияние на зората се появи на източния небосклон. Джамал вече беше извършил ритуалното измиване, задължително за всички мюсюлмани, беше се обърнал с лице към Мека, когато мюезинът призова вярващите за молитва, и беше изял леката си закуска. Капитан Хасдай вече го очакваше, когато той излезе от стаята си.

– Аллах да е с тебе, господарю Джамал. Сто войници те чакат във външния двор. Всички горят от желание да смажат берберските разбойници заради честта и славата на нашия султан.

– Аллах да е с тебе, капитан Хасдай – отвърна Джамал късо.

Нямаше настроение за празни приказки. С мрачни мисли в главата стигна до големия външен двор, където го чакаше елитният султански отряд.

– Твоите воители пристигнаха преди един час от Рая. Ще заповядаш ли да се присъединят към нас?

Настроението на Джамал забележимо се подобри, когато видя Харун да държи юздите на неспокойния му жребец. Побърза нататък, за да размени две думи с лейтенанта си, докато капитан Хасдай се занимаваше с товарните камили, които щяха да придружават отряда в планините на Риф.

Двамата си стиснаха ръцете.

– Помислих, че няма да е зле около тебе да са собствените ти хора – каза Харун. – Никой в Рая не знаеше какво е намислил султанът за тебе, но искахме да сме наблизко, в случай, че ти потрябваме. Хасдай ми обясни какво е положението и аз веднага разпоредих твоите хора да се присъединят към султанския отряд. Нямах избор, Джамал. Ако ти е мил животът, трябва да се подчиниш на султана. Той иска Юсеф и Зара. Нищо не можеш да направиш, за да ги спасиш този път.

Джамал не отговори. Сто мъже, жадни за битка, очакваха заповедите му. Той яхна Касем и се отправи към челото на колоната. Преди да даде знак за тръгване, погледна случайно нагоре и видя султана, застанал на балкона си, да наблюдава заминаването им. Изражението на Исмаил не беше съмнение. Нямаше нужда човек да е магьосник, за да разбере, че Исмаил с голямо нетърпение очаква мъченията и смъртта на Юсеф и Зара. Че Джамал може да не успее – това изобщо не се поставяше под въпрос.

Зара гледаше с трепет как Рашид се приближава към стана. Ездитната му камила спря сред облак прах и Рашид потърси с поглед Юсеф в мига, когато се спусна от седлото на все още приклякращото на колене животно. Зара побърза към баща си, за да чуе новините, донесени от търговеца.

Двамата влязоха в шатрата на Юсеф и Зара направи ментов чай, докато Рашид разказваше какво е научил.

– Шейх Джамал замина за Мекнес, придружен от султанската стража. Харун го последва на другия ден с неговите войници. Помислих, че ще е добре и аз да тръгна след тях.

– Добре си направил – похвали го Юсеф. – Какво научи?

– Чух много слухове. За съжаление, повечето от тях като че ли са верни. Шейх Джамал получил командването на сто мъже от елитната армия на Исмаил. Заповядано му било да доведе тебе и Зара живи или мъртви.

Зара си пое остро дъх.

– Сигурен ли си, Рашид?

Рашид кимна.

– Видях ги как излизат от града преди три дни. С тях тръгнаха и войниците на Джамал.

– Аллах да е с нас – каза тихо Зара. – Не съм допускала, че Джамал може...

Не намираше думи. Джамал този път щеше да ги преследва докрай. След всичко, което бяха споделяли, той искаше смъртта ѝ.

– Малко хора са отказвали да се подчинят на заповедите на султана и са оцелявали, за да разказват след това – изрече загадъчно Юсеф.

Берберският водач беше умен мъж. Вече беше разбрал, че Зара много се е привързала към красивия шейх и че след бягството си от дома му е много нещастна. Юсеф разбираше, че от тези нежни чувства няма да излезе нищо, и много го болеше да гледа дъщеря си така да страда от несподелена любов.

– Какво ще правиш? – запита Зара. В гласа ѝ имаше нотка, която не можеше да прикрие. – Преследват ни като диви животни.

– Ще се преместим на юг, в Атласките планини – отвърна Юсеф. – Ако стане нужда, ще намерим убежище в пустинята отвъд Атлас. – Той изведнъж се усмихна. – Твоят Джамал доста ще потърчи след нас, дъще.

Внезапна болка прониза Зара.

– Не е моят Джамал, татко. Той е врагът.

След няколко часа те вече пътуваха към сърцевината на Атласките планини.

– Били са тук – каза Харун, спирайки, за да разгледа твърдата, камениста почва.

– Преди колко време? – запита Джамал.

– Трудно е да се каже. Два дни, две седмици, кой знае?

Джамал изпитваше тайно удоволствие, че Юсеф и бандитите му успяват да вървят една крачка преди султанските хора. Той нямаше представа какво би направил, ако наистина откриеше берберския стан. Най-

големият му страх бе, че Зара можеше да бъде убита в битката или да стане пленница на султана. От него зависеше да осигури безопасността ѝ. Броденето из планините и пустинята му даваше много време да мисли... и да планира.

– Запътили са се навътре, към Високия Атлас – каза Хасдай, когато следата ги насочи извън планините Риф. – Юсеф е умен. Възможно е дори да се опита да ни примами сред дюните на Сахара.

– Може би ще трябва да се върнем и да докладваме на султана – предложи Джамал.

Каквото и да е, само да се отдалечат от Зара.

Хасдай изгледа Джамал така, сякаш си беше загубил ума.

– Заповедта на султана беше да търсим, докато не намерим Юсеф. Моят живот ми е мил, дори ако ти не цениш твоя. Исмаил ме предупреди да внимавам с тебе, каза че не може да ти се вярва, щом става дума за берберската принцеса. Султанът дори ми разкри нещо невъобразимо – че веднъж си пленил Юсеф, но си му позволил да избяга.

– Не съм позволил на Юсеф да избяга. Историята е дълга, капитане, и няма да те отегчавам с нея. Ще продължаваме ли?

Този разговор беше първият намек, че хората на султана внимателно следят Джамал. Явно в бъдеще трябваше много да внимава. Ако нещо в тоя живот беше сигурно, то бе, че никога съзнателно няма да изложи на опасност живота на Зара.

Преследването продължаваше.

Мина една седмица, след нея още една и още една, но без никаква следа от синьото племе. Сега Джамал и султанската армия обикаляха покрайнините на пустинята, слизайки от склоновете на Високия Атлас към ниските земи, които постепенно се преливаха в Сахара. Минаваха през гористи склонове, през тревисти равнини, обрасли с устойчиви на суша храсталаци. Пресичаха потоци, извиращи от Атлас и течащи към Сахара, почиваха под сенките на финиковите палми в оазисите, откъдето попълваха скъпоценните си запаси от вода.

Една нощ стануваха в гориста равнина на края на пустинята. Дока то разпъваха шатрите, Хасдай прати определените за през нощта часови да претърсят района. Джамал беше с него, когато войниците се върнаха. Възбудата им накара сърцето му да прескочи. Бяха открили стана на Юсеф точно зад хребета на близкия хълм. Синьото племе беше опънало шатрите си край малко поточе под сянката на високи вечнозелени дървета.

Хасдай се усмихна мрачно.

– Ще нападнем призори, когато най-малко ни очакват. – Повика заместника си и му даде заповеди, които трябваше да бъдат съобщени на войниците. – Съгласен ли си, господарю? – обърна се той към Джамал, когато лейтенантът му се отдалечи.

Сърцето на Джамал бе заседнало в гърлото му, но той успя все пак да изрече:

– Напълно съм съгласен, капитане. Ако ме извиниш, трябва да се погрижа за оръжията и за хората си.

Харун стоеше наблизко. Когато Джамал влезе в шатрата си, той го последва.

– Какви са заповедите ти, господарю?

– Трябва да предупредя Зара.

– Това е предателство.

Очите на Джамал бяха като прозорци към душата му, – раздираха го страшни противоречия. Можеше да последва заповедите на Исмаил и да гледа как убиват Зара, а можеше и да я предупреди и да извърши предателство. И едното, и другото беше мъчително, но Джамал остави сърцето си да вземе решение вместо него.

– Добре познавам Мулай Исмаил, приятелю. Той е повелителят на жестокостта. Ще му достави огромно удоволствие да гледа как измъчват и убиват Зара и Юсеф. Не мога да позволя това да се случи. Не очаквам от тебе да потъпчеш честта си, Харун, затова те освобождавам от службата ти при мене.

Харун го изгледа скръбно.

– Аз съм с тебе, Джамал. Не обичам особено много нашия султан. Кажи ми какво да сторя.

– Засега нищо. Когато хората се настанят за през нощта, ще се промъкна в стана на Юсеф. Щом стигна там, ще реша какво да правя.

– Идвам с тебе. Трябва ти някой да те пази.

– Няма нужда...

– Моля те – каза Харун. – Ще се върна в шатрата ти, след като станът се успокои. Моли се на Аллаха нощта да бъде тъмна.

Джамал се разхождаше неспокойно напред-назад, очаквайки завръщането на Харун. Може би кошмарите му щяха да престанат, помисли той. Понеже беше станал неволен участник в това начинание, сънят му бе често навестяван от ужасяващи кошмари със Зара. В сънищата си той я виждаше пленница на султана, жертва на извратената му природа. Болзнените й писъци бяха толкова истински, че го разкъсваха.

Застана на едно място чак когато Харун влезе в шатрата.

– Време е, Джамал. Хасдай се оттегли в шатрата си и войниците му легнаха да спят на земята. Пошушнах на нашите хора да се оглеждат и послушват.

Джамал кимна, благодарен, че има такъв верен другар като Харун. Нощта беше студена, но черната му вълнена джелаба го пазеше от хапещия вятър, който духаше откъм пустинята. Аллах навярно беше отговорил на молитвите му, защото на заоблаченото небе не се виждаше и следа от луната.

– Ще се разделим и ще вземем по един кон – прошепна Джамал. – Гледай да не те усетят султанските стражи.

Той се промъкна покрай часовете, без да го забележат, и когато не се чу никакъв тревожен вик, предположи, че и Харун е успял да се промъкне незабелязан.

Харун бе стигнал преди него до конете. Без да разменят нито дума, двамата оседлаха жребците си и ги поведоха през гъстите храсти, покрай кедри, борове и дъбове. Щом стигнаха достатъчно далече от стана, се качиха на седлата и тръгнаха да търсят скривалището на Юсеф. След известно време спряха на хребета на един тревист склон.

Острият поглед на Джамал претърси долината под тях, забелязвайки пролука между дърветата, където от една скала извираше тясно поточе.

– Тук са, Харун, точно под нас – посочи Джамал. – Виждаш ли шатрите им, сред дърветата?

Харун заразглежда гористия склон и накрая откри очертанятия на няколко шатри.

– Виждам ги.

– Аз слизам.

Джамал се запускува по склона. Харун вървеше плътно до него. Станът на Юсеф беше така добре скрит, че Джамал се изненада, че разувачите са го забелязали. Но добре обучените негри на Исмаил бяха известни с упорството и хитростта си. Джамал дръпна юздите на коня си в покрайнините на стана, прикривайки се сред храстите. Слезе и предаде юздите на Харун.

– Ще вървя пеша. Гледай конете да не вдигат шум. – Джамал се запромъкна сред дърветата и накрая пред него се откри целият стан, разположен по бреговете на поточето. Беше така добре прикрит, че го охраняваше само един часови, а и той сега дремеше, подпрян на едно дърво.

Джамал разгледа шатрите, опитвайки се да разбере в коя е Зара. Забеляза, че една от шатрите е разположена по-далече от другите, и

съсредоточи наблюденията си тъкмо върху нея. Нощта беше все още черна като мастило и нямаше да бъде никак трудно да се промъкне в шатрата, без никой да го види.

Тogaва Аллах го възнагради.

Платнището се отвори и Зара се показа навън. Беше свалила чалмата си и златистата ѝ коса беше разпиляна по гърба в прелестно безредие. Джамал я видя да се отдалечава към поточето и да коленичи, за да измие ръцете, лицето и врата си. Той се усмихна мрачно и пропълъзя незабелязан към шатрата ѝ. Огледа се за часовия, видя, че той още дреме, и се плъзна през отвореното платнище.

Зара свърши с миенето и тръгна обратно към шатрата. Нощта беше спокойна. Прекалено спокойна, помисли тя, но не разбираше тревогата си. Семействата спяха в черните си шатри, а неженените мъже си бяха устроили постели на земята, загърнати с одеялата си и положили глави на седлата на конете си. Нейната шатра беше опъната малко по-надолу от останалите, за да ѝ осигури известно усамотение, но сега тя се приближаваше към нея със странно предчувствие. И тъй като не видя нищо, което да породи безпокойство, Зара се наведе, влезе вътре, намести платнището... и замръзна.

Не беше сама.

Усети присъствието му миг преди ръката му да закрие устата ѝ, и той изсъска в ухото ѝ:

– Не се противи, сладка магьоснице. Няма да ти направя нищо лошо.

Джамал! Въпреки уверенията му тя се задърпа, но скоро превзхождащата я мъжка сила я обездвижи. Страх пробяга през нея. Намерили са ги! Джамал ще я отведе в Мекнес, където тя и Юсеф ще бъдат наказани по най-ужасния възможен начин.

– Ще си махна ръката, ако обещаеш, че няма да пициш. Чуй ме, Зара, не искам да те нараня. Дошъл съм да ти помогна. Да си махна ли ръката?

Тя закима енергично, макар че не вярваше на обещанието му, че няма да ѝ направи нищо. Но щеше да го изслуша, преди да извика за помощ. Нямаше току-така да приеме смъртта. Сега имаше да пази нещо повече от собствения си живот.

Джамал свали ръка от устата ѝ. Обърна я към себе си и допря чело до нейното.

– Слава на Аллах, че те намерих, преди капитан Хасдай да ви нападне. Имаш много малко време да се спасиш; те ще бъдат тук преди

разсъмване. Събери си нещата. Ще те отведе още сега.

В шатрата беше много тъмно и Джамал не можа да види упоритото изражение на лицето на Зара, но от тона на гласа и можеше да заключи, че няма да може лесно да я убеди.

– Никъде не отивам – Тя се опита да се изплъзне от ръцете му. – Трябва да кажа на баща си.

– Ще те отведе насила, ако трябва – предупреди я Джамал, стискайки я още по-здраво.

– Отмени нападението – замоли се Зара. – Ако не можеш, поне нека предупредя баща си и останалите. В стана има жени и деца. Нямах ли сърце?

Когато видя, че думите ѝ като че ли не са направили никакво впечатление на Джамал, тя започна да го удря с юмруци по гърдите. В отчаянието си отвори уста, за да извика. Джамал трябва да беше усетил намерението ѝ, защото устата му запуши нейната, изстискайки дъха ѝ в една дълбока, упояваща целувка, която дръзко заявяваше колко отчаяно се нуждае той от нея.

Задавен звук се изтръгна от гърлото ѝ, когато удрящите ѝ юмруци се отпуснаха и дланите ѝ обвиха гърба му, а тя се притисна още по-силно към горещата му уста, загубвайки се цяла в целувката му. Тези дълги, празни седмици без докосването на Джамал бяха чисто мъчение. Тя отново и отново си бе повтаряла, че го ненавижда, но сърцето ѝ не се оставяше да бъде убедено. Когато езикът му накара устните ѝ да се разтворят и се втурна в устата ѝ, огън плъпна из нея. Изведнъж вече нямаше нито вчера, нито утре. Имаше само днес и този мъж, този час, тази минута.

Имаше само отчаяна жажда.

Зара усети дива, непреодолима жажда да бъде отново с Джамал, да го почувства вътре в себе си. Отвърна на целувката му, прилепи се към него, изгаряйки го с огнения натиск на тялото си.

Физическата реакция на Джамал беше мигновена и цялостна. Той искаше да я притисне на постелката ѝ и да вмъкне твърдата си като камък мъжественост в нея. Искаше да я погълне с целувките си. Разкошният ѝ аромат го опияняваше. Всичко в нея беше свършено женствено и изцяло го пленяваше.

Нищо не се беше променило, помисли Зара в един кратък момент на просветление. Само трябваше Джамал да я докосне и тя веднага се съживяваше. Туптенето между краката ѝ ставаше все по-дълбоко и интензивно, зърната ѝ се втвърдиха, гърдите ѝ натежаха и станаха чувствителни и към най-леката ласка. Тя изстена и отвори уста за нежното навлизане на езика му.

– Зара, сладка магьоснице – изстена Джамал срещу устата ѝ, докато я увеличаше надолу със себе си.

Без да отлепва уста от нейната, той дръпна връвта, която придържаеше широките му шалвари, и ги свлече до глезените си. С внезапно и плавно движение дръпна ризата ѝ чак до врата. Устата му слезе надолу, за да оближе зърната ѝ, докато той самият се надигаше леко, за да свали шалварите, да смъкне нетърпеливо ботушите и да ги запрати в ъгъла.

– Не мога да чакам – прошепна той с дрезгав глас.

– И аз. Побързай!

Тя се изви нагоре и извика, докато Джамал навлизаше с мощен, но нежен тласък дълбоко навътре във влажния ѝ център. Тя беше гореща, ужасно гореща.

Той я взе бързо, грубо, почти на голата земя, страстта му бе изгаряща, нажежена до бяло. Зара се извиваше под него, надигаше се, за да посрещне тласъците му със заслепяваща страст, ръцете ѝ бродеха по плътта му и устата ѝ отвърщаше на неговите целувки. Тя посрещаше всеки бърз и рязък тласък на хълбоците му и атаките на езика му. Чуваеше собствените си стонове и хлипания, докато тялото ѝ се гърчеше, неподвластно на никакъв контрол. Той я целуваше диво, жестоко, сякаш не можеше да ѝ се насити и искаше да попие всеки звук от нейната наслада в тялото си.

Навлизаше и се отдръпваше, после отново навътре и навън... и отново и отново.

– Хайде, сладка магъоснице! Хайде! Не мога да чакам.

Зара свърши в миг на безумен прилив на разтапяща горещина, поглъщана от свирепи, болезнени вълни на удоволствие, което се надигаше, прииждаше и я отнасяше във владенията на заслепяващия екстаз. Писькът ѝ бе заглушен от устата на Джамал, точно както неговият хрипкав стон бе заглушен от нейната. Тялото му се стегна, докато изтласкваше семето си в нея.

Минаха дълги минути, преди Джамал да се отмести полека и да се изправи на крака.

– Не исках това да се случи. Аллах да ми е на помощ, защото не се владее, когато стане дума за тебе. – Навлече с едно плавно движение шалварите си и върза връвта. После се наведе, за да помогне на Зара. – Времето тече.

Още замаяна от силата на любенето им, Зара позволи на Джамал да ѝ помогне да се изправи и да завърже връвта на собствените си шалвари.

– Хайде, трябва веднага да тръгваме.

Зара най-накрая си възвърна гласа.

– Говорех напълно сериозно, като ти казах, че няма да ходя никъде с тебе. Не мога да оставя баща си. Той има нужда от мене.

– Няма да му помогнеш с нищо, ако си мъртва – каза рязко Джамал. Искаше да я шокира, за да я накара да му сътрудничи. – Султанът има ужасни планове за тебе и Юсеф, които ще те накарат да пожелаеш по-скоро да беше мъртва.

– Баща ми...

– Дори ако сега се измъкне, Юсеф няма да може да ти помогне. Въпрос на време е да го хванат. Султанът иска само едно, да украси стената си с неговата глава.

– Да ме изплашиш ли се опитваш?

– Ще бъда брутално откровен. Облечи си джелабата, трябва да тръгваме незабавно.

Когато тя не направи нищо, за да се подчини, той опипа наоколо си в тъмното, намери робата ѝ, сгъната в долната част на постелката, и я навлече през главата ѝ. После я хвана за ръката и я повлече към отвора на шатрата.

Зара отказа да помръдне от мястото си.

– Трябва да предупредя баща си. Още има време да отведем хората

на сигурно място.

На Джамал никак не му се искаше да употребява насилие, но Зара не му оставяше никакъв избор. Понеже тя упорито отказваше да тръгне по собствена воля, той беше принуден да поеме нещата в свои ръце. Надяваше се тя да му прости.

– Зара – изрече той, обръщайки я с лице към себе си. – Не исках нещата да станат по този начин, но не мога да те оставя тук. Опасността е прекалено голяма.

– Не можеш...

Тя не успя да довърши изречението. С лек вик на угризение Джамал изнесе юмука си напред и ѝ нанесе бързо и силен удар в долната челюст. Ударът не беше достатъчно силен, за да причини трайни увреждания; силата му беше такава, че тя да стои мирна поне един-два часа. Той я подхвана, преди да е докоснала земята.

– Прости ми, сладка магьоснице – прошепна, докато надигаше платнището и поглеждаше предпазливо навън.

Нищо не се беше променило. По-малко от час бе минал след влизането му в шатрата на Зара, макар да му се струваше цяла вечност. Черната безлунна нощ сега беше негов съюзник. Часовият още дремеше, опрян на дървото. Нямаше огньове, които биха могли да го издадат, когато излезе от шатрата, носейки Зара на ръце. Върна се по пътя, по който беше дошъл, промъквайки се под гъстата сянка на дърветата до мястото, където го чакаше Харун.

– Слава на Аллаха, че се върна – каза лейтенантът му с въздишка на облекчение. – Още малко и щях да тръгна да те търся.

– Слава на Аллаха, че не си тръгнал.

– Предполагам, че това в ръцете ти е господарката Зара. Какво и е?

– В безсъзнание е. Трябваше да приложи сила.

Харун се намръщи. Не беше присъщо на Джамал да удря жени.

– Ако имаш план, може би е време да го споделиш с мене.

– Точно това възнамерявам, приятелю. Поверявам я в ръцете ти. Трябва да я заведеш в Рая и да ме чакате там. Качвай се, а аз ще ти я подам. Можете да яздите така до най-близкото село. Имам пари у себе си, достатъчно са, за да купиш кон за Зара и да я закараш в безопасност до Рая.

Широко отворените очи на Харун издадоха колко е шокиран.

– Какво ще правиш?

– Не ти трябва да знаеш. – Джамал целуна Зара по устните и я предаде в ръцете на доверения си лейтенант. – Внимавай, приятелю.

Държиш живота ми в ръцете си.

Бръкна под робата си, извади кесията със златни монети, която държеше напъхана в джоба си, и я подаде на Харун.

– Искаш много от мене, Джамал. На господарката Зара това никак няма да ѝ хареса, когато се свести. Тя е войнствена жена, свирепа като всички мъже воини, които познавам.

– Прави каквото трябва, за да я опазиш да не се върне при баща си.

– Как ще обясниш отсъствието ми пред капитан Хасдай?

– Ще измисля нещо. Трябва много да внимаваш, приятелю. Зара е сръчна. Пази я с цената на живота си. Кажи на Нафиза и Хамет да я държат затворена в харема. Ще оправя нещата с нея веднага щом се върна.

– Късмет – каза Харун, леко развеселен. – Няма да се питам дали не си луд, Джамал. Макар да знам, че трябва да не си с всичкия си, за да се противопоставиш на султана. Исмаил не е човек, който приема поражение. Той иска Юсеф и Зара.

– Мога да се справя с Исмаил, Харун. Сега върви. Побързай. Аллах да е с тебе.

– Аллах да е и с тебе, приятелю – отвърна Харун, като смушка с колене коня си, за да тръгне.

Джамал го загледа как се отдалечава в тъмната нощ, после се обърна към стана на Юсеф. Знаеше, че нещата между него и Зара никога няма да бъдат както трябва, ако допуснеше баща ѝ и синьото племе да бъдат избити от султанската армия. Сега обмисляше как най-успешно да се приближи до Юсеф, когато часовият изведнъж се събуди, видя го и нададе предупредителен вик. Джамал не се опита да избяга, когато от шатрите се изсипаха мъже и моментално го обградиха. След няколко минути Юсеф си проби път до него.

– Кълна се в брадата на Аллага, как се озова тук? Сам ли си?

– Трябва да говоря насаме с тебе, Юсеф – каза Джамал.

Юсеф почувства как изтръпва от страх и погледна към шатрата на Зара. Спеше ли дъщеря му?

– Много добре, последвай ме. Сигурно е много спешно, за да дойдеш в стана ми без армия зад гърба си. На косъм се отърва да не ти свалят главата от раменете.

Джамал не каза нищо, влизайки подир Юсеф в шатрата му. Кадията запали една маслена лампа и се обърна към Джамал.

– Обясни ми.

– Дойдох да те предупредя. Армията на султана станува наблизко. Знаят, че си тук, и планират да нападнат на разсъмване. Ако не бях

дошъл да те предупредя, щяха да ви избият в леглата ви.

Юсеф присви очи.

– Защо да ти вярвам? Ти си човек на Исмаил.

– Не съм ничий човек. Правя го заради Зара. Искам да я направя своя съпруга и не желая смъртта ти да провали бъдещото ни щастие.

– Твоя съпруга! – изфуча Юсеф. – Много си самоуверен, шейх Джамал. Може би трябва да доведем Зара тук и да я питаме дали иска да стане твоя съпруга. Дъщеря ми решава самостоятелно и не може да бъде принудена да се омъжи.

– Чуй ме добре, Юсеф, имаш много малко време, за да избягаш от султанските войници. Настоявам да вдигнете стана още сега. Трябва да защитиш жените и децата. Исмаил иска главата ти. Ще те преследва неморно, докато не те хване. Може да си се примирил със съдбата си, но аз няма да допусна това да се случи със Зара. Вземам я със себе си.

– Зара никога няма да тръгне доброволно – заяви Юсеф. Виждаше, че Джамал е прав, но знаеше, че ще му трябва нещо повече от думи, за да убеди Зара. Джамал си пое дълбоко дъх и каза:

– Зара вече не е тук. Замина с лейтенанта ми преди повече от час. Ще се върна при нея в Рая веднага щом бъде възможно.

Юсеф, вбесен, посегна към ятагана си, но внезапно отпусна ръка.

– Зара по собствено съгласие ли тръгна?

Джамал поклати глава.

– Искаше ми се да е така, но не е. Тя отказа да тръгне, затова взех нещата в свои ръце. Зара е всичко за мене, макар тя да мисли другояче. Докато не успея да я убедя в любовта си, тя ще се намира на сигурно място.

Изражението на Юсеф се смекчи.

– Можех да те убия, Джамал, но това нямаше да върне дъщеря ми. За съжаление, говориш истината. Преследват ме. Един ден ще ме хванат и не искам Зара да сподели съдбата ми. Наистина ли я обичаш?

Джамал се усмихна.

– Тази жена ме обърква до безкрайност. Внася пламък в живота ми, макар че понякога ме подлудява с непреклонната си гордост. Тя е опърничава, непокорна, дива и упорита. Никога през живота си не съм обичал жена, преди да срещна Зара. Ще я пазя с цената на живота си.

Юсеф сви устни. Това го казваше мъж, който би могъл да има която и да е жена в кралството и извън него.

– Ти май добре познаваш дъщеря ми. Ако си спомняш, веднъж те помолих да се ожениш за Зара, вместо да я правиш своя наложница.

– Тогава бях заслепен от страстта си. Но сега само хабим време в приказки. Трябва да се върна, преди да са разбрали, че ме няма. Наказанието за предателство е смърт. Къде ще отидеш?

Юсеф потърка брадата си, размишлявайки над възможностите.

– Имам едно предложение – каза Джамал. – Познаваш ли добре Западна Сахара?

Юсеф се усмихна.

– Достатъчно, за да не умра от глад или жажда. Ние сме номади, шейх Джамал. Отиваме където ни отнесе вятърът.

– Моят съвет е да се укриете в Сахара. Когато капитан Хасдай дойде с хората си, ще види, че следите ви водят към пустинята. Съмнявам се, че ще ви последват там, където ги дебне смъртта. Само човек добре познаващ Сахара, ще се осмели да навлезе в нея. След време можеш да се върнеш в укрепеното си село в планините Риф и да отглеждаш стадата си. Ако искаш да живееш в мир, съветвам те да престанеш да нападаш султанските кервани.

– Знам, че ме съветваш за добро, шейх Джамал, но аз съм патриот и трябва да постъпвам така, както сърцето ми заповядва. Единственото, което мога да ти обещавам, е, че ще останем в нашето оградено село през цялата зима. Сбогом, Джамал, грижи се добре за дъщеря ми. Много я обичам.

Двамата си стиснаха ръцете и Джамал бързо се отдалечи. Беше направи това, което искаше да направи, но не можеше да се отърве от едно натрапчиво предчувствие. Стигна в стана на Хасдай точно когато налягалите по земята войници започнаха да се раздвижват. Когато се опита да се промъкне тихомълком в шатрата си, двама войници изскочиха от проредяващата утринна дрезгавина и се насочиха към него с извадени ятагани.

– Какво означава това? – запита сърдито Джамал. – Къде е капитан Хасдай?

– Тук съм – каза Хасдай, излизайки иззад хората си. – Къде беше?

– Да се облекча – каза Джамал, мислейки бързо.

– Нямаше те цялата нощ, господарю.

– Да не би да поставяш под съмнение лоялността ми, Хасдай?

– Часовите са те видели да се отдалечаваш заедно с лейтенанта си, но са започнали да се съмняват едва когато сте се забавили да се върнете. Тъкмо щях да нареда патрулът да почне да ви търси, когато ти се върна. Къде беше и къде е Харун?

– Не можех да стоя на едно място. Реших да изляза да по-яздя и да

разгледам неприятелския стан. Харун настоя да ме придружи.

– Къде е той сега?

– Пратих го с важно поръчение. Капитанът на кораба ми ме очаква в Танжер, за да отплаваме с „Корсар“. Нямах време да му пратя съобщение, защото трябваше спешно да се явя в Мекнес. Харун трябва да каже на капитан Брахим, че ще закъснея.

Това беше набързо скалъпено обяснение, но Джамал не можа да измисли друго.

– Ще ти отпусна благого на съмнението, господарю, но отсега нататък ще бъдеш под строго наблюдение по време на нападението. Пригответи хората си. Тръгваме веднага. Ако Аллах е с нас, ще намерим берберските бунтовници все още спящи.

Войниците на Джамал се събраха около шатрата му, готови да полчат неговите заповеди. Когато Хасдай се отдалечи достатъчно, Джамал им събщи, че е пратил Харун с важна мисия в Рая и че те трябва да се измъкнат и да го последват, без капитан Хасдай да разбере, че заминават. Каза им и да съобщят на Харун, че трябва да отведе принцеса Зара на неговия кораб в Танжер и веднага да я прати при майка му в Англия. Дори у тях да се бе появило любопитство, войниците му не казаха нито дума, защото му бяха безусловно верни. Когато Джамал потегли заедно с войниците, за да нападнат неприятеля, той хвърли поглед назад и видя своите хора да се отделят от основната група и да тръгват в противоположната посока.

Неприятелят беше изчезнал. Това, че синьото племе беше тръгнало внезапно оттук, си личеше по многобройните изоставени лични принадлежности. Следите им водеха право към пустинята отатък гористите хълмове и тревистите равнини.

Капитан Хасдай изруга и изгледа кръвнишки Джамал.

– Неприятелят е бил предупреден за нападението ни. Юсеф знае, че няма да посмеем да го преследваме навътре в пустинята, защото не сме пустинни бойци. Синьото племе познава всички водоизточници и оазиси, но ние не знаем къде са.

Той прикова Джамал с неумолимия си тъмен поглед.

– Арестуван си за предателство, шейх Джамал.

– Да не си луд? – изфуча Джамал.

– Хванете го! – заповяда Хасдай. Войниците веднага обкръжиха Джамал.

Изведнъж Хасдай забеляза, че войниците на Джамал ги няма.

– Къде са твоите хора? – Изведнъж му проблесна. – Сетил си се да

ги отпратиш, иначе щяха да споделят съдбата ти. Ти ни предаде. Предупредил си Юсеф за предстоящото нападение – обвини го Хасдай. – Арестуван си. Когато се върнем в Мекнес, султанът ще реши съдбата ти. Не ми се иска да го правя, господарю, но ти не ми оставяш никакъв избор.

Примирен за момента с участието си, Джамал запитва:

– Веднага ли се връщаме в Мекнес?

Хасдай поклати глава.

– На султана никак няма да му хареса, ако не тръгна след бягащите бербери. Сега ще те заведат обратно в стана и ще стоиш под стража, докато аз се върна. Ако Аллах е с нас, ще можем да хванем Юсеф, преди да е навлязъл много навътре в пустинята.

– Конете ви не могат да се мерят с ездитните камили на берберите, отглеждани в този суров пустинен климат.

– Достатъчно! – каза рязко Хасдай.

Той много добре знаеше, че няма шанс да намери Юсеф, но лоялността му към султана беше непоклатима. Отправи резки нареждания към помощника си и скоро Джамал се озова вързан със здрави кожени ремъци, натоварен на седлото на коня си и отправен към стана под надзора на половин дузина негри здравеняци, които трябваше да останат да го пазят.

Зара се свестяваше полека, усещайки как едни здрави ръце я държат да не падне от седлото, чувстваше под себе си сигурния ход на коня по скалистата равнина. Здравите гърди, към които беше притисната, не принадлежаха на Джамал – тя го усети интуитивно. Ръката, която я държеше, беше голяма и месеста, с дебели пръсти и широки нокти. Нямахше нищо общо със силните, аристократични ръце на Джамал, които можеха да бъдат нежни или груби в зависимост от ситуацията.

– Вече се събуди, господарке. Добре – каза Харун, когато усети, че Зара се размърдва в ръцете му.

Тя обърна глава да погледне Харун и в същия миг в челюстта ѝ отново избухна болка. Почувства се предадена.

– Той ме удари! Джамал ме удари. Защо, Харун?

– Искаше да те защити. И понеже ти не пожела да тръгнеш доброволно, той взе нещата в свои ръце.

– Къде е той? Къде ме водиш?

– Джамал е още с войниците си. Аз ще те отведа в Рая, където ще си на сигурно място.

– Баща ми е в опасност! Джамал ще нападне моя народ. – Тя се

обърна и заблъска с юмруци по гърдите на Харун. – Трябва да се върнем. Трябва да ги предупредя.

– Обещах на господаря си, че ще те заведа в Рая. Затова стой спокойно, господарке. Знам го как мисли. Той се интересува от тебе, господарке, и няма да допусне смъртта на Юсеф да ви раздели. След като те повери на мене, се върна във вашия стан. Предполагам, че е отишъл да предупреди баща ти.

– Можеш ли да бъдеш абсолютно сигурен, че тъкмо това е направил Джамал?

– Човек не може да бъде сигурен в нищо освен в смъртта, господарке.

– Тогава трябва да се върнем.

– Вече е много късно. Наближаваме село Тинерхир. Джамал ми нареди да купя кон за тебе. Ще купим и храна на пазара за пътуването през Високия Атлас.

Зара не каза нищо, но умът ѝ заработи трескаво. Харун беше само един мъж, а тя беше умна жена. Нямахше да отиде никъде, докато не разбере каква е участта на нейния народ. А и това, което Джамал ѝ беше сторил, беше непростимо. Не ѝ изглеждаше като мъж, който би ударил жена, но беше направил точно това.

Когато влязоха в Тинерхир през високата сводеста порта, Харун беше напълно спокоен. Зара изглеждаше примирена и той предположи, че е успял да я убеди, че отиването в Рая е само в неин интерес.

Освободиха Джамал от ремъците, за да се нахрани и да се облекчи, но после веднага го вързаха. Шестимата мъже, които Хасдай беше оставил с него, знаеха колко голяма е отговорността им и бяха нашрек. Ако оставеха шейх Джамал да избяга, султанът щеше да вземе главите им след дълги и ужасни изтезания.

Струваше му се, че е минала цяла вечност, но всъщност само след седмица Хасдай и изтощените му войници се завърнаха в стана. Бяха преследвали Юсеф дотам, докдето бяха сигурни в себе си. Скоро бяха останали без вода и храна, бяха загубили няколко коня, загинали от обезводняване, а половината войници се оплакваша от топлинен удар.

Хасдай рядко не успяваше в мисиите си за султана и сега беше вбесен.

– Никога не съм помислял, че може да си предател, господарю. За разлика от тебе, аз никога не бих позволил на жена да ме води за нос.

Принцеса Зара трябва наистина да е ненадмината в леглото, за да предадеш заради нея нашия господар. Не се лъжи, господарю, няма да избегнеш наказанието. Мулай Исмаил ще узнае за предателството ти и ти ще си понесеш последиците.

– Не се съмнявам, Хасдай – беше мрачният отговор на Джамал.

Зара намери идеалната възможност да избяга от Харун и се възползва от нея. Харун беше заспал. Беше легнал на земята, увит в одеялото си и положил глава на седлото си. Беше вързал китката на Зара за ръката си с един кожен ремък и беше заспал дълбоко. Ако тя помръднеше, той щеше веднага да усети подръпването и да се събуди. Ритуалът винаги беше един и същ. Всяка вечер Харун връзваше Зара за себе си. Макар че тя му се виждаше покорна, той беше научил, че повечето жени са коварни създания, и не се доверяваше на случайността.

Когато Харун връзваше клупа около китката ѝ тази вечер, Зара беше стиснала юмука си. Щом клупът се озова на място, тя го отпусна и сега въжето беше достатъчно хлабаво, за да го изхлузи от слабата си китка. Докато Харун спеше, тя развърза възела и освободи ръката си.

Надигна се внимателно и пропълзя към мястото, където беше вързан конят ѝ. Харун беше купил за нея в Тинерхир чистокръвна арабска кобила и Зара много хареса красивото животно. Без да си дава труда да я оседлава, тя поведе кобилата в тъмнината, отдалечавайки се от хъркащия Харун. Когато измина десетина метра, скочи на голия гръб на животното и препусна като вихър в нощта.

Харун се събуди призори, видя, че Зара се е изплъзнала от кожената примка, и побесня. Спомни си какво беше обещал на Джамал и разбра, че трябва да тръгне след нея. Знаеше накъде се е запътила Зара и трябваше само да я последва.

Ръцете на Джамал бяха вързани, така че се налагаше да управлява жребца си с колене, макар че минаваха през пресечени планински местности. Но Хасдай не беше глупак. Джамал не оставаше развързан за повече от няколко минути. Бяха напуснали стана си и пътуваха през гъстите гори на Високия Атлас. Беше студено, високо над главите им прозираха заснежени върхове. Бягството изглеждаше невъзможно, но Джамал въпреки това си оставаше нащрек. Пътят до Мекнес беше дълъг.

Зара клекна зад едно дърво на склона високо над оттеглящата се армия. Беше чула тропота на подковите и беше забелязала прашния облак, затова ѝ се стори разумно да се скрие. По този път обикновено минаваха

кervани, но на нея ѝ се стори, че тези ездаци препускат твърде бързо, за да са кervан.

Предпазливостта ѝ се отплати, когато разпозна султанските войници, явно оттеглящи се от планината. После видя Джамал и замръзна. Ръцете му бяха вързани на гърба и плътно около него язدهа войници. Джамал беше арестуван! Тя отвори уста в мълчалив протест.

Бързият ѝ ум прехвърли фактите и веднага намери отговора. Харун не я беше излъгал, когато твърдеше, че Джамал е предупредил Юсеф за предстоящото нападение. Сигурно бяха забелязали отсъствието му от стана и сега той беше изпаднал в много неприятно положение. Джамал беше извършил предателство и това със сигурност означаваше смъртна присъда.

Зара беше така погълната от съзерцанието на минаващата армия, че не долови почти нечутите стъпки зад себе си. Тrepна силно, когато една ръка запуши устата ѝ.

– Това е армията на султана. Не викай.

Харун! Как беше могъл толкова бързо да я настигне? Зара кимна в знак на съгласие и ръката на Харун се дръпна от устата ѝ.

– Видя ли какво се е случило, Харун? Хасдай е арестувал Джамал. Какво означава това?

Изржението на Харун беше мрачно.

– Капитан Хасдай сигурно е открил, че Джамал е предупредил Юсеф. Предполагам, че го водят в Мекнес да го екзекутират.

Зара издаде сподавен вик.

– Не! О, Аллах, не! Не можем ли нищо да направим? Къде са хората на Джамал?

– Доколкото го познавам, бих казал, че е намерил някакво оправдание да ги отпрати, преди да са го арестували. Ние сме само двама, а те са над сто души, Зара – добави той сухо. – Не можем да направим нищо, за да му помогнем.

Зара се изчерви. Разбира се, Харун беше прав. Шансовете не бяха на тяхна страна. Освен ако... Умът ѝ работеше трескаво.

– Трябва да намерим баща ми. Той ще ни помогне да спасим Джамал.

– Сега Юсеф и хората му вече са навътре в Сахара. Това е единственото място, където Хасдай няма да ги последва.

– Ако капитан Хасдай се връща в Мекнес, съмнявам се, че баща ми ще остане дълго време в пустинята – изрече замислено Зара.

– Къде другаде може да отиде?

– В нашето укрепено село в планините Риф. Исмаил няма да се сети да го търси там. Жените и децата са уморени да бродят насам-натам и копнеят за домовете си. Зимата приближава. Селото може лесно да бъде отбранявано срещу нападения, ако Исмаил изпрати армията си обратно към планините Риф. Макар да се съмнявам, че ще го направи. Трябва да яздим бързо като вятър, Харун. Ако такава е волята на Аллаха, баща ми ще ни помогне да спасим Джамал.

След три седмици, след като прекосиха Високия Атлас и заобиколиха Мекнес, Харун и Зара пристигнаха в берберското селище, където беше родена Зара. Юсеф ги беше изпреварил с един ден.

Юсеф се смая, когато видя Зара да влиза в селото. Беше се примирил със загубата ѝ, но сега тя беше тук и го молеше да ѝ помогне да спаси мъжа, който я беше взел за робиня. Макар Юсеф да вярваше, че Джамал не е безразличен към Зара, мисълта да помага на шейха не му беше на сърцето. Да се опита да спаси човек, който най-вероятно щеше да загуби главата си, му изглеждаше изгубена кауза.

– Моля те, татко – умоляваше го Зара. – Дължим живота си на Джамал. Не знам как точно капитан Хасдай е научил за предателската му постъпка, но е узнал и от нас зависи да спасим Джамал.

Юсеф впери поглед в лицето на дъщеря си. Въпреки неохотата си не можеше да откаже на молбата ѝ. Но имаше някои неща, които трябваше непременно да узнае, преди да обвърже хората си с каузата на Джамал.

– Обичаш ли шейха, Зара? Няма ли в нашето племе мъж, за когото би се омъжила?

– Изпитвам силни чувства към Джамал, макар Аллах да знае, че неговите чувства към мене не са точно такива. Той ме смята по-скоро за своя собственост, но така е с всичко, което смята за свое. – Тя се изчерви и отмести поглед. – Няма друг мъж, когото да искам, татко.

– Аллах знае, че този съюз е малко вероятен – каза Юсеф с въздишка. – Въпреки това, той рискува живота и репутацията си, за да ни предупреди, и ще плати висока цена за предателството си.

Брадичката на Зара се издаде упорито напред.

– Не и ако аз мога да му помогна. Ще ми помогнеш ли, татко? Харун чака отговора ти.

– Кажи ми само едно нещо, дъще. Ако успеем, знаеш, че Джамал трябва да избяга от Мароко. Няма място в тази страна, където да може да се скрие от гнева на султана. Джамал знаеше пред каква опасност се изправя, когато дойде да ни предупреди. Въпросът ми е: ще отидеш ли с него, когато той напусне Мароко?

Зара се изчерви и леко докосна корема си. Беше сигурна, че носи дете от Джамал, дете, което вече обичаше. Искаше го, дори и ако Джамал не го искаше.

– Ще ми е трудно да те оставя, татко. Освен това, защо мислиш, че Джамал ще иска да дойда с него?

– Той няма да тръгне без тебе, в това съм напълно сигурен. – Когато Зара се нареди да протестира, Юсеф добави бързо: – Искам да не ти се случи нищо лошо. Не бих казал това, ако не вярвах, че Джамал те обича.

– Той е обичал много жени – въздъхна Зара. Не беше сигурна в любовта на Джамал така, както беше сигурен баща ѝ.

– Ще реша, когато дойде време за това. Първо трябва да спасим Джамал, докато главата му още седи на раменете.

– Тогава да направим плана си. Повикай Харун да дойде тук.

Джамал зърна конусовидните покриви на кулите, издигащи се високо над Мекнес, и усети странно облекчение. Многоседмичното уморително пътуване беше към края си и той вече знаеше каква ще е частта му. Не се страхуваше от смъртта. Но наистина не искаше да умре, без за последен път да е зърнал макар за миг красиво лице на Зара. Добре, че поне тя беше в безопасност, помисли той. Във всичките години досега Харун никога не го беше предавал. Той щеше да се погрижи Зара да стигне жива и здрава при майка му в Англия.

Тесните криволичещи улички на стария квартал гъмжаха от хора. Всички се взираха любопитно в многобройния отряд въоръжени бойци, запътили се към двореца. Притискайки се към стените, за да не попаднат под копитата на конете, хората говореха на висок глас за затворника, когото стражите водеха към двореца. Онези, които познаваха Джамал, останаха като ударени от гръм, и скоро мълвата за арестуването му се разнесе далеч пред него по тесните улички.

Влязоха през портата, минаха покрай житницата, разделените градини и бараките на войниците и най-накрая навлязоха на територията на самия дворец. Умора се виждаше по лицата на войниците, които Хасдай освободи веднага; те се отправиха незабавно към бараките. Никой от тях не завиждаше на задачата на капитана си – да съобщи на султана, че Юсеф отново му се е изплъзнал.

– Слез, шейх Джамал – заповяда Хасдай. – Султанът е осведомен още от мига, когато влязохме през портата на двореца, и веднага ще ни повика. Почти няма нещо, което Исмаил да не знае. Мрежата му от шпиони е много голяма.

Джамал прехвърли крак през седлото и се спусна на земята. Обърна се и протегна ръце към Хасдай.

– Развържи ме. Не мога да избягам, дори да исках.

Хасдай не беше толкова сигурен. Джамал беше хитър като лисица. След като внимателно обмисли молбата му, той извади ножа си и преряза вървите.

Последвалата болка беше толкова силна, че Джамал прехапа език, за да не извика. Кръвта нахлу в китките му и трябваше да минат няколко минути, преди да успее да проговори.

– Благодаря ти.

Хасдай може би щеше да му отговори, но в този момент към тях се приближи един страж от дворцовата охрана. Той спря пред Хасдай, хвърли бегъл поглед към Джамал и каза:

– Султанът те чака да му докладваш в главната зала на двореца.

Хасдай изправи рамене и побутна Джамал да тръгне пред него. На капитана никак не му се отиваше на тази аудиенция. Променливото настроение на Мулай Исмаил не се поддаваше на предсказване. Ако се разсърдеше достатъчно много, можеше без колебание да осъди на смърт и Хасдай наред с Джамал. Капитанът можеше да посрещне смело смъртта; боеше се от мъченията.

Главната зала на султанския дворец беше препълнена. Явно унижението на Джамал трябваше да стане публично достояние. Малцина се осмеляваха да погледнат шейха в очите, за да не си навлекат неприязънта на Исмаил. Джамал вървеше напред, осъзнавайки, че дрехите му са окъсани и има ужасен вид. Беше изтощен, мръсен и не преставаше да се безпокои за Зара. Сега тя трябваше да е вече близо до Танжер, където корабът му я чакаше, за да я отведе на безопасно място.

Джамал падна на колене пред султана и почтително го поздрави.

– Къде са моите врагове? – прогърмя Исмаил. – Щом като сте се върнали без тях, предполагам, че сте ги оставили да избягат? Можете да станете и да обясните.

Хасдай изглеждаше смутен, пристъпвайки от крак на крак. Беше виждал султана разярен и знаеше какво да очаква. Погледна към Джамал и си пожела да имаше някакъв начин да избегне всичко това. Винаги бе уважавал шейха и му се бе възхищавал, но дължеше лоялност на султана.

– Аз ще обясня, Хасдай – каза Джамал, съжалявайки се над него. И се обърна направо към султана. – Не обвинявай капитан Хасдай, велики Исмаил. Само аз съм виновен за провалената експедиция.

Мънистените черни очички на Исмаил се спряха върху Джамал.

– С нетърпение чакам да чуя обяснението ти, шейх Джамал. Сгреших ли, като ти се доверих отново? По какъв начин си ме предал?

Джамал си пое дълбоко дъх, за да успокои гласа си.

– Наречи го както искаш, но признавам, че аз предупредих Юсеф за планираното нападение, като с това му дадох възможност да избяга.

Исмаил скочи на крака с почервеняло от гняв лице.

– Предателство! – изрева той, насочвайки към Джамал дебелия си пръст, украсен с пръстени. – Защо ме предаде? – Джамал отвори уста да отговори, но Исмаил го прекъсна. – Не, не го казвай. Вече се досетих. Заради берберската принцеса. Тя те е омагьосала. Какъв глупак си, Джамал. Някоя жена не струва колкото живота на някой мъж. – Усмивката, отправена към Джамал, беше наистина зловеща. – Наказанието ти трябва да съответства на провинението. Първо мъчение, мисля аз, а после бавна смърт. Когато болката стане нетърпима, помисли за мимолетното удоволствие, което ти е дала берберката, и я прокълни заради това, че те е омагьосала.

– Нека ти напомня, велики султано, колко голяма полза имаше от моите пиратски набези. Лоялността ми никога не се е пречупвала през всичките години, откакто ти служа. Единственото ми оправдание е, че не можех да понеса мисълта за смъртта на Зара. Виновен съм, че обичах прекалено силно. Ако само смъртта ми ще ти донесе удовлетворение, тогава така да бъде.

– Виновен си, че си обичал неразумно – нападна го рязко Исмаил. – Ще умреш заради грешката си. Нищо друго няма да ме задоволи и ти добре го знаеш. – Той потърка замислено брадичката си. – Но имаш право. В миналото ми служеше вярно и обогати хазната ми. Затова ще ти направя отстъпка. Преди да започне мъчението ти, ще ти отпусна две нощи, в които да се помириш с Аллах. На втората нощ можеш за последен път да изпиташ наслада с жена. Ти като че ли хареса малката ми Зайнаб. Ще ти я пратя. След смъртта ти всичките ти богатства, включително корабът и парите в съкровищницата ти, ще бъдат конфискувани от мое име.

Две нощи. Щеше да има само две нощи, в които да мечтае за Зара и за това, което би могло да бъде. Колкото до богатствата и притежанията му, те не означаваха почти нищо за него. Единственото, което имаше значение, беше Зара и нейната безопасност. С волята на Аллаха сега тя навярно пътуваше към Англия.

Джамал с изненада разбра, че е затворен в същата стаичка, в която го бяха настанили последния път, когато султанът заповяда да го докарат под стража в двореца. Имаше достъп до хамама и малката градина, оградена с високи стени, но и двете не му даваха никакви надежди за

бягство. Стените бяха непреодолимо високи, а парчетата начупено стъкло, зазидани най-отгоре, представляваха допълнителна пречка.

Остана дълго време загледан в стената, питайки се дали няма да може да си направи въже от чаршафите, достатъчно дълго и здраво, за да издържи тежестта му. Но нямаше къде да го закрепят нито от едната страна на стената, нито от другата. В градината нямаше дървета, само цветя и храсти, а от другата страна на стената също нямаше никакви дървета. Той въздъхна и се върна в стаята. Поне не беше в кулата, помисли, изтягайки се на тясната кушетка. Беше уморен. Ужасно уморен...

Спа през цялата нощ. Когато се събуди на другата сутрин, осъзна, че това ще бъде последният му ден на земята.

Зара се смеси с група робини при чешмата и се заслуша в бърбуренето им. Едва вчера беше пристигнала в Мекнес с баща си и Харун. Усилията ѝ бяха възнаградени, когато узна, че жените са от султанския дворец. Всички оживено разискваха осъждането на Джамал и екзекуцията, насрочена за следващия ден.

– Толкова е романтично – въздъхна една дребна забулена жена с нежни кафяви очи. – Говорят, че шейхът предал султана заради една жена.

– Ако аз бях тази жена, щях да се разтопя от удоволствие, Талия – заяви друга жена.

– Ти си била с него, Зайнаб. Какъв е шейх Джамал?

– Много е красив – каза Зайнаб с въздишка – и галантен. Но обича друга. Султанът ми заповяда да му доставя наслада в тази последна нощ от живота му.

– На драго сърце бих си разменила мястото с тебе – изрече с лека завист Талия.

– Хайде, време е да се връщаме – каза Зайнаб. – Трябва да се приготвя за Джамал. Той трябва да умре като щастлив мъж.

Това накара останалите жени да се разхихикат, докато вдигаха стомните с вода и се отдалечаваха от чешмата. Зара ги последва, продължавайки да следи разговора им.

– В кулата ли ще даваш наслада на шейха, Зайнаб? – запита Талия, потрепервайки леко.

Никога не беше виждала кулата, но беше чувала, че е ужасно място.

– Шейх Джамал не е затворен в кулата. Дадох му малка стая в

двореца. Знаеш я, в дъното на източното крило. Има хамам и малка оградена градинка. Стената е много висока, за да я прескочи, а стаята е много малка, почти няма мебели, не е много по-приятна от кулата.

Зара получи всички сведения, от които имаше нужда, и побърза да се върне при баща си, за да му каже къде да заведе конете. Останалото беше нейна работа. Не биваше да греши.

След няколко часа Зара мина през портата на двореца, Беше изцяло прикрита от джелабата, лицето ѝ беше плътно забулено и благодарение на това влезе безпрепятствено в двореца през вратата за жените.

Зара добре съзнаваше на каква опасност се излага, но реши да не обръща внимание на това. Когато бе пристигнала вчера в Мекнес, хората в града говореха само за едно – че най-доверените хора на султана ще бъдат измъчвани и екзекутирани. Зара и баща ѝ бяха облекли бели роби вместо отличителните сини дрехи, които можеха да издадат, че са бербери, и без риск се смесиха с тълпата. Ако всичко тръгнеше както бяха планирали, Юсеф и Харун щяха да дойдат с конете под източната стена малко след полунощ.

Слънцето беше още високо в небето, но преди да се стъмни, Зара трябваше да направи много неща, за да спаси живота на Джамал. Успехът ѝ зависеше от това, дали ще намери робинята Зайнаб и от нейната готовност да ѝ помогне. Нарамила стомната с вода, Зара се запъти към кухнята.

– Сипи водата в котела – заповяда ѝ някой.

Тя се подчини, обърна се и срещна погледа на една остроока жена, която бъркаше нещо в гърнето, сложено на огъня.

– Помогни тук, момиче. Обърни агнето на шиша и го полей.

Зара побърза да изпълни нареждането.

След като свърши и тази работа, тя подметна небрежно:

– Виждала ли си Зайнаб?

– Зайнаб вече не работи в кухнята. Ще я намериш в харема. Заповядаха ѝ довчера да даде удоволствие на осъдения затворник. – И жената се изсмя. – Поне ще умре като щастлив мъж.

Зара работи мълчаливо още малко време. Когато робинята се обърна, тя тихо излезе от кухнята. Молейки се да не я познае Бадрия, отговорничката на харема, Зара се втурна по плетеницата от коридори към женското отделение. Беше благодарна, че поне отчасти познаваше двореца от краткия си престой тук като пленница, иначе щеше безвъзвратно да се загуби.

– Къде отиваш, жено?

Зара замръзна. Повикването на стража беше последното, което искаше да ѝ се случи. Сниши почтително поглед, отвръщайки:

– Нова съм в двореца Казаха ми да отида в хамама, за да прислужвам на наложниците на султана.

– Върви – каза намусено стражът – и не закъснявай.

Зара побърза да отmine без коментар. Влезе в харема възможно най-незабелязано. Макар че беше точно толкова разкошен, какъвто си го спомняше, тя не се спря, за да гледа омаяно богатите килими под краката си, нито пишно украсените кушетки, покрити с коприна и брокат, или пък групичките шушукащи си жени, облечени в живописни харемски одеяния. Как щеше да намери Зайнаб в тази тълпа от красиви наложници?

Опитвайки се да се държи колкото може по-далече от Бадрия, Зара вървеше почти покрай стените на огромната зала, проправяйки си път към хамама. Банята беше невероятно оживена. Тя огледа внимателно навсякъде, но не можа да различи Зайнаб сред купчината красиви жени, защото край чешмата я беше видяла забулена. Обиколи бавно помещението, вслушвайки се в откъслечните разговори, като се надяваше да открие по някакъв начин коя е Зайнаб. Упорството ѝ бе възнаградено, когато дочу две жени да си говорят за Джамал.

– Той е твърде млад и красив, за да умре – каза една стройна червенокоска.

– Иска ми се аз да бях избрана, за да направя последната му нощ на земята незабравима – въздъхна една нежна красавица с очи на сърна.

– Знаеш, че нашият господар няма да изпрати някоя от собствените си наложници или съпруги да дава наслада на един предател – изрече високомерно първата жена. – Зайнаб не е нищо повече от робиня. Исмаил не оказва чест на предателя, като му праща Зайнаб. Виж я. – И тя насочи елегантния си пръст към една дребничка брюнетка. – Робините не бива да бъдат глезени така.

Зара обърна поглед към въпросната жена. Не жена, реши тя, Зайнаб беше още дете, макар и с развита чувственост. Сладните ѝ черни очи издаваха сексуални познания, далеч надхвърлящи крехката ѝ възраст. Копринената завеса на лъскавата ѝ черна коса едва прикриваше пълните ѝ гърди, увенчани с големи тъмни зърна. Огледът на Зара приключи, когато Зайнаб отиде към масата за масажи и легна на нея.

Понеже наблизко нямаше никакви други прислужници, Зара побърза към масата с разгуптяно сърце.

– Лежи мирно, Зайнаб – каза тя с ласкав глас, потапяйки пръсти в

бурканче с ароматен крем, и започна да го нанася по гърба и бедрата на Зайнаб.

После започна да втрива крема в гладката златиста кожа на младата робиня.

– Завиждат ти всички султански жени – каза полугласно Зара. – Мечтаят си да заемат мястото ти в леглото на шейха.

– Тъжно е – изрече Зайнаб. – Не мога да повярвам, че шейх Джамал е извършил предателство. Той е толкова почтен мъж.

– Добре ли го познаваш? – запита Зара.

Очите на Зайнаб се замъглиха.

– Достатъчно добре, за да знам, че няма да извърши предателство без основателна причина. Нали разбираш – каза тя, снишавайки поверително глас, – Джамал обича една жена толкова много, че е готов да умре заради нея. Говорят, че извършил предателство, за да може берберската принцеса и баща ѝ да избягат от войниците на султана. Надявам се довечера да му дам толкова много удоволствие, че да забрави голямата си любов.

Докато ръцете на Зара масажираха нежната плът на Зайнаб, умът ѝ не преставаше да работи. Това, което имаше намерение да направи, беше опасно, можеше да загуби живота си, но спасението на Джамал си струваше риска.

Зара доближи уста до ухото на Зайнаб.

– Чуй ме добре, Зайнаб. Моля те, не ме издавай. Аз съм Зара, берберската принцеса, чийто живот Джамал спаси.

– Ти си жената, която шейхът обича? – Тя погледна към отговорничката на банята и евнусите, които обслужваха наложниците, и с облекчение забеляза, че вниманието им е насочено другаде. – Смела си, но е много глупаво да дойдеш тук така.

– Джамал рискува живота си за мене. Не мога да направя нещо по-малко за него.

– Защо си тук? Голяма опасност те заплашва.

– Не мога да оставя Джамал да умре. – Отговорът на Зара беше прост, но покъртителен.

– Ти го обичаш – каза Зайнаб.

– Повече от живота – призна Зара.

Очите на Зайнаб станаха огромни.

– Трябва веднага да бягаш и да се спасиш. Не можеш с нищо да помогнеш на Джамал. Много късно е.

– Отказвам да приема това. – Тя сниши глас. – Мога да го спася с

твоя помощ. Ти си млада, Зайнаб, и не знаеш какво е да обичаш един мъж толкова много, че да рискуваш живота си за него.

– Как копнея за такава любов – въздъхна жално Зайнаб. – Но и двете знаем, че това не е възможно. Ще умра в двореца, без да съм познала истинската любов. Тялото ми принадлежи на султана и на онзи, на когото той избере да го даде, но никога няма да позная удовлетворение. Тук съм от толкова отдавна, че дори не помня родителите си. Били са бедни и са ме продали в робство още когато съм била съвсем малка.

– Ще ми помогнеш ли, Зайнаб? Нека заема мястото ти при Джамал. Баща ми и лейтенантът на Джамал ще се опитат да го изведат тази нощ. Джамал трябва да знае за плановете ни и да бъде готов.

– Ще ме заключат в стаята с шейха довчера. Вратата ще се отвори чак утре по пладне. Какво ще стане с мене, ако шейхът избяга? Султанът ще поиска смъртта ми. Бих ти помогнала, ако можех, Зара, но съм много млада, за да умра.

– Няма нужда да умираш, Зайнаб – успокои я Зара. – Не искаш ли да бъдеш свободна и да намериш любовта, за която мечтаеш? Нека отида при Джамал вместо тебе. Можеш да се измъкнеш през вратата за жените и да отидеш при баща ми. Той ще те пази. Ще ти кажа къде да го намериш. Джамал ще те възнагради за помощта ти. Ще имаш възможност да отидеш където поискаш. Ако ми помогнеш, ще се освободиш завинаги от порочните прищевки на султана.

– Само да можеше да стане така – изрече замислено Зайнаб. – Първото препятствие е вратата за жените. Заключва се за през нощта и няма да мога да изляза навън. – Изведнъж очите ѝ блеснаха. – Познавам стража, който пази вратата. Мисля, че ще ме пусне да изляза навън, ако се съглася да...

Тя не довърши изречението и сведе поглед.

– Ще го направиш ли? – запита Зара.

– Сладкият вкус на свободата овлажнява устата ми. Щом напусна Мекнес, се надявам да отида много надалече, където Исмаил да не може да ме открие. Съмнявам се той да се обезпокои чак толкова от загубата на една обикновена робиня.

Въодушевена, Зара се наведе по-близо и прошепна:

– Нека да подготвим плановете си.

Джамал огледа с подозрение високите стени, обграждащи градинката. Беше прекарал по-голямата част от деня във внимателно виждане с

цел да открие места, удобни за закрепване на краката, но повърхността навсякъде беше гладка. Обезсърчен, той се отдалечи от стената.

Мракът се спусна тежко над земята и Джамал разбра, че не след дълго Зайнаб ще дойде да облекчи последните му мигове на земята. Султанът бе показал още едно от лицата на извратената си същност, когато бе позволил на Джамал да вкуси за последен път от екстаза, преди да бъде предаден на мъчителна смърт. Съвършено ясно му беше, че великодушното на Исмаил е още едно доказателство за садистичната му натура.

Джамал си спомни за младото момиче, което скоро щеше да прекрачи прага на стаята му. Зайнаб беше сладка, но у нея го нямаше огъня на Зара. И все пак той щеше да се радва на компанията на друго човешко същество, което да облекчи последните му часове.

Изведнъж вратата се отвори и една жена влезе в стаята. Беше облечена в развяваща се роба, лицето ѝ беше гъсто забулено. Носеше поднос, от който се излъчваше изкусително ухание. На Джамал му се стори странно, че може да изпитва глад сега, когато беше с единия крак в гроба. Загледа изпитателно как Зайнаб влиза в стаята и поставя подноса с храна на масата. На прага на вратата бе застанал стражът, който открито се възхищаваше от грациозното полюляване на хълбоците ѝ.

– Вратата ще остане заключена до утре на пладне – каза стражът. – Възползвай се от последните си часове, шейх Джамал, защото няма да има наслада в мъчителната смърт, предвидена за тебе.

Той се засмя на собственото си остроумие, затвори вратата и я заключи.

Леко напрежение се промъкна в стройното тяло на Джамал, докато наблюдаваше Зайнаб. Не си беше дал труда да запали лампата. С изключение на лунните лъчи, промъкнали се през отворените прозорци, стаята тънеше в сенки и полумрак. Джамал усети, че Зайнаб е някак си различна, но не можеше да определи в какво се крие разликата. Приближи се към лампата и я запали. Мека златиста светлина нахлу в стаята, обгръщайки безмълвно движещата се жена в ореол на тайнствена красота.

– Сподели храната ми, Зайнаб – покани я Джамал, разчупвайки напрегнатото мълчание.

Зара се приближи, изпивайки с очи лицето на Джамал, а тревожният ѝ поглед търсеше следи от наранявания. Като не откри нищо такова, тя си позволи отново да диша.

– Много си тиха тази вечер, малката ми. Свали си воала. Бих искал да погледам нещо красиво и да взема този спомен със себе си в смъртта.

Зара не помръдна. По гласа на Джамал можеше да заключи, че той има високо мнение за Зайнаб. Беше ли намерила тя екстаз в обятията му? Двете не бяха говорили за това, което се бе случило между Джамал и робинята.

– Какво има, Зайнаб? Какво не е наред? Изглеждаш ми различна. Чувствам...

Не можеше да каже какво точно чувства, защото не би могъл да понесе разочарованието, ако се окажеше, че греша.

– Какво чувстваш, господарю?

Джамал замря. Надежда и страх се бореха у него. Не можеше да бъде. Но все пак... Ръцете му се разтрепериха, когато посегна да отмести прозрачната тъкан, покриваща главата и лицето ѝ. Очите му се отвориха широко, когато пред тях се разпиляха свободно копринените руси плитки и видя любимото лице на Зара в цялата му златиста красота.

Студен, отчайващ страх накара сърцето му почти да спре.

– Аллах, не! Сънувам ли? Каква е тази жестока шега? Зара е на сигурно място на борда на кораба ми. Не бих понесъл да е другояче.

– Не сънуваш, Джамал. Нима мислеше, че ще те оставя да отидеш на смърт, без да се боря? И баща ми е тук. Както и Харун. Няма да те оставим да умреш.

Жертвата на Зара извика сълзи в очите на Джамал. Не знаеше ли тя, че сега и за двама им няма изход? Щяха да умрат заедно. Погледите им се срещнаха и изведнъж тя се озова в прегръдките му. Той зацелува устата, бузите, челото ѝ, после отново се върна към устата. И двамата не говореха, само вкусаха интимността без думи. Накрая Джамал се отдръпна леко.

– Сама си подписала смъртната си присъда, любов моя. Защо го направи? Бих могъл да приема смъртта, като знам, че си в безопасност. Как успя да се изплъзнеш от Харун? Какво прави баща ти в Мекнес? Ако го познаят...

– Чу стража, Джамал. Вратата ще остане заключена до утре на пладне. Баща ми и Харун планират бягството ни. Ще доведат бързи коне до източната стена в най-тъмните часове на нощта.

Джамал поклати глава, поразен от иронията на обстоятелствата.

– Стената не може да бъде изкачена. Вече огледах всяка педя от градежа. Най-отгоре има зазидани парчета счупено стъкло... ще ни разрежат на късчета, дори да можем да се изкатерим. Всичко е напразно, любов моя.

Изведнъж лицето му просветна.

– Може би не всичко е загубено. Ще излезеш от стаята забулена, както и дойде. Само ти и аз ще знаем, че жената, която е била с мене тази нощ, не е Зайнаб. Впрочем – зачуди се той – какво става със Зайнаб? Как я уговори да направи това? Не си ѝ направила нищо, нали?

Червейчето на ревността се размърда под кожата на Зара.

– Не я застрашава никаква опасност. Ти като че ли си доста привързан към нея.

– Зайнаб е мило дете.

– Опитно дете – поправи го Зара.

Джамал се усмихна въпреки сериозността на положението.

– Ревнуваш ли, любов моя?

Зара го изгледа възбудено.

– Сега не е време да говорим за подобни неща. Само знай, че няма да напусна тази стая без тебе. Сега готов ли си да ме изслушаш?

– Ще те изслушам, но това няма да промени нищо. Стената не може да бъде изкачена.

– Баща ми ще намери начин да ни измъкне оттук. Вярвам безусловно и на него, и на Харун. Имат още много време да проучат положението и да намерят решение. Ние не можем да правим нищо друго, освен да отмерваме часовете и да чакаме сигнал от двамата.

– Ах, Зара, твоята непоклатима вяра е толкова въодушевяваща. Не знаеш колко много те обичам.

Зара замря.

– Какво каза?

– Обичам те, сладка магъоснице. Може да е вече късно за нас, но когато си тръгнеш оттук, искам да отнесеш спомена за последните ни мигове заедно.

Той я привлече в прегръдките си и тя покорно се прилепи към него, зашеметена от любовното му признание. Сериозно ли говореше или само казваше онова, което тя би искала да чуе?

– Направих те своя робиня, но аз самият бях поробен – прошепна Джамал срещу устните ѝ. – Легни с мене, сладка магъоснице. Позволи ми да те любя. Искам да се изпълня със сладкия ти аромат. Искам да умра с твоя вкус на устните и с твоето ухание в ноздрите.

– Няма да умреш – възрази яростно Зара. – Няма да го позволя.

Джамал се засмя.

– Моята свирепа войничка! Ако баща ти и Харун успеят в начинанието си, никога повече няма да се съмнявам в тебе. Междувременно нека тази нощ бъде само наша, нека я направим незабравима.

Джамал привлече Зара към себе си, обсипвайки с целувки устата, клепачите, бузите, брадичката ѝ. Тя изстена, когато той отново плени устата ѝ. Огън плъзна в кръвта ѝ, свивайки се на топка ниско в корема.

– Ще те любя, сладка моя магьоснице, през всичките часове, които ни остават. Спомените, които ще създадем тази нощ, ще траят през целия ти живот. Ако умра утре, искам да помниш, че не съм обичал никоя жена като тебе.

– Няма да умреш! – възкликна Зара. – Когато си тръгна оттук, ще е заедно с тебе.

Джамал ѝ отпрати тъжна усмивка.

– Все така непримирима, моята красива Зара. Обичам страстта ти, сладка магьоснице. Дай ми я сега.

Вдигайки я на ръце, той я отнесе до тясната кушетка, сложи я на ръба и коленичи пред нея. Взе краката ѝ един след друг и свали обувките ѝ. Ръцете му нежно развързаха връвта и смъкнаха шалварите. Зара повдигна хълбоците и седалището си, докато Джамал смъкваше шалварите по краката ѝ и ги хвърли настрана. Усмихвайки се, като я гледаше право в очите, той започна да изследва корема ѝ, продължавайки надолу, за да погали краката и вътрешната повърхност на гладките ѝ златисти бедра, като спря точно над гладкия нежен триъгълник.

Допирът му я накара да пламне. Огън се разли из вените ѝ.

– Джамал, моля те.

– Разтвори краката си за мене, сладка Зара.

Тя се подчини сляпо и радостно, отчаяно жадувайки за допира му, чак до болка. Почувства как едната му ръка се плъзва по дължината на крака ѝ, наслаждавайки се на гладкостта на кожата ѝ. Усещаше как дългите му, умели пръсти разделят листчетата на женствеността ѝ и дразнят малкото ѝ чувствително съкровище. Тя изстена, когато той пъкна пръстите си дълбоко в нея. Жадни пламъци разпалиха огън в плътта, която той галеше; цялото ѝ същество се устреми към върховното удоволствие, което тя знаеше, че ще получи от него.

Пръстите му се движеха навътре и навън в копринената бразда, а Зара препускаше към освобождението. Но Джамал още не беше готов да я освободи от еротичното удоволствие, което ѝ налагаше. Внезапно той издърпа пръстите си. Зара издаде протестен вик.

– Търпение, сладка магьоснице.

Слизайки надолу, той зарови лице между краката ѝ. Зара се изви рязко под интимната му ласка, когато устата му се впи в плътта ѝ. След миг езикът му се плъзна навътре, движейки се напред-назад в горещата ѝ влажна ножница, вкусвайки сладкия ѝ нектар. Той усети как мускулите ѝ започват да се свиват и разбра, че тя е на ръба. Последното навлизане на езика му я докара до раздиращата кулминация. Виковете, които насладата изтръгваше от нея, бяха най-сладката музика, която някога беше чувал.

Минаха дълги мигове, преди Зара да се свести. Когато това стана, тя видя, че Джамал бе хвърлил дрехите си и лежеше гол до нея, лениво галейки гърдите ѝ, докато тръпките ѝ полека отзвучаваха. Мъжествеността му пулсираше от живот и жажда, все още незадоволена. Зара му хвърли бегъл поглед.

– И моят ред ще дойде – обеща той, долавяйки мислите ѝ. – Най-напред ще хапнем, после ще се изкъпем. Ела – и той ѝ подаде ръка.

Зара би го последвала до края на земята, стига да беше поискал. Обичаше този мъж със свирепа, неподдаваща се на времето страст. Това, че той отвърщаше на любовта ѝ, беше чудо.

Голи и безсрамни, те изядоха храната, изпратена за тяхно удовлетворение. Когато и последното парченце изчезна, Джамал вдигна Зара на ръце и я отнесе в хамама. Влезе във водата, която му стигаше до коленете, и я пусна да се плъзне надолу, плътно прилепена до тялото му.

– Ще те измия – каза Зара и посегна към бурканчето с ароматен течен сапун на ръба на ваната.

Потопи пръсти в него и нанесе сапуна по раменете и гърдите му.

Джамал изпъшка от удоволствие, когато ръцете на Зара се спуснаха по гладката му плът. Тя му се усмихна дяволито и започна да сапунисва хълбоците и краката му. Когато ръцете ѝ обгърнаха члена му, Джамал издаде дрезгав стон и отстъпи назад. Зара коленичи пред него, обви ръце около бедрата му и отвори уста, за да го поеме.

Джамал усети горещата ѝ, влажна уста да го обгръща, почувства как езикът и се плъзга нагоре-надолу и в кръг около гладката главичка, и прехапа устни, за да не свърши прекалено рано. Остави Зара да прави каквото иска, докато не почувства как соковете му напират да се излеят, и разбра, че няма да може да издържи повече.

– Стига, сладка магьоснице, подлудяваш ме. Сега е твой ред. Аз ще те изкъпя.

Зара затвори очи, когато силните ръце на Джамал полепнаха по

нежното ѝ тяло, разнасяйки по него сапун и жив огън с всяко поглаждане, с всяка ласка. Когато свърши, тя стенеше и трепереше. Той я вдигна рязко от ваната и я отнесе обратно на кушетката. Изсуши я нежно с мека кърпа и легна до нея. Започна да я целува, изследвайки нежно и продължително устата ѝ с езика си.

Тя вече се задъхваше, когато той освободи устата ѝ и устните му се преместиха по-надолу, като езикът му докосна за миг пулсиращата вена в основата на шията. Устата му продължи да се спуска надолу, проправяйки огнена пътека към гърдите ѝ, където с нежно облизване и засмукване превърна зърната в две щръкнали пъпки.

– Ако имах сега сребърни топчици, щях да удесеторя насладата ти, сладка магъоснице – прошепна Джамал. – Но уви, нямам нищо друго освен ръцете, устните и езика, с които да ти доставя удоволствие.

Зара се усмихна замечтано.

– Не е вярно, любов моя. Имаш мощно копие, което ми доставя най-голямото удоволствие, което някога съм познавала. Влез сега в мене. Повече от готова съм.

– Слава на Аллага, защото вече не мога да чакам.

Той се надигна на колене и хвана седалището ѝ, повдигайки хълбоците ѝ, за да навлезе в нея изведнъж с цялата си дължина, с един-единствен мощен тласък. Зара изстена от невероятната наслада, треперейки цялата, докато той влизаше и излизаше с дълги, ритмични тласъци. Ръцете му силно стискаха хълбоците ѝ, той влизаше и излизаше мощно и твърдо с цялата си дължина. Но Зара не искаше нежност, диви спазми разтърсваха крехкото ѝ тяло и тя се отдаваше цялата на удоволствието.

– Още – подканваше я Джамал с предрезгавял глас, докато хълбоците му се движеха, без да спират. – Свърши отново. Дай ми всичко, сладка магъоснице.

Зара не можеше да повярва, когато повторна кулминация, не по-слаба от първата, я разтърси от глава до пети. Стаята се разлюля пред очите ѝ, тя се понесе като прашинка в пространството. Почувства как Джамал се втвърдява, усети горещия поток на семето му да плисва в нея и чу възторжените му викове. Той остана дълго време в нея, подпирайки се на лакти, за да не я смачка с тежестта си. Накрая силите му се възвърнаха и той се отпусна до нея.

– Сега мога да умира като щастлив мъж – изрече Джамал, вгледан в дълбините на очите ѝ.

– Никой няма да умре – възкликна Зара. – Когато баща ми и Харун дойдат...

Джамал заглуши думите ѝ с целувка.

– Обещай ми нещо, Зара – каза той, след като целувките му я накараха да замълчи.

– Ако мога – отрони тя предпазливо.

– Ако сме все още в тази стая, когато дойде утрото, ти ще излезеш, щом вратата се отвори, и няма да се обръщаш. Иди с Харун в Танжер. Корабът ми ще те отведе на безопасно място, в Англия, а там майка ми ще се погрижи за тебе.

Тя се взря в него.

– Искаш твърде много от мене.

– Какво можеш да ми обещаеш?

Тя му се усмихна лъчезарно.

– Да те обичам вечно. Заедно или разделени, винаги ще те обичам.

– Ако не беше ми се противила, отдавна щеше да дойдеш до това заключение. Помисли колко време пропуснахме.

– Твърде горда съм, за да понеса робския живот. Или да бъда доминирана от господар. Искях да се отнасяш с мене като с равна, не като със затворничка. Аз съм берберска принцеса и свободата е много важна за мене. Искях да бъда свободна сама да избира своя другар.

– Вече не си робиня, Зара. В сърцето си аз те освободих още отдавна. Сега и думите ми те освобождават.

Зара му се усмихна широко.

– Великодушието ти ме смущава, господарю. В сърцето си никога не съм се смятала за робиня.

– Магьосница – каза Джамал, отвърщайки на усмивката ѝ. – Остават ни още много часове, преди баща ти и Харун да пристигнат.

– Убедих ли те, скептик такъв?

Джамал вдигна рамене.

– Защо не? Нищо не губя, като повярвам, че ще бъда спасен, и печеля много. Като те имам в ръцете си, бих могъл да повярвам в какво ли не. Нека не губим нито миг от скъпоценното време. Готов съм пак да те любя, Зара.

– О, да, Джамал, моля те.

Той бавно я възбуди, обсипвайки с нежни целувки цялото ѝ тяло, ръцете му накараха плътта ѝ да запее. Тя отвърщаше на пламенността му с ласка за ласка, целувка за целувка, докато Джамал се втвърди като камък и запулсира от жажда.

– Обърни се – подкани я той.

Тя се подчини безропотно. Той повдигна хълбоците ѝ и се настани

зад нея. Когато накрая влезе в женския ѝ отвор, тя се притисна рязко към него, подканвайки го с леки, страстни изпъшквания. Той се наведе над нея, ръцете му свободно изследваха гърдите ѝ и дразнеха зърната, превръщайки ги във втвърдени розови пъпки.

Пот лъщеше по кожата му, желанието се набираше, горещо и тежко, в слабините му. Ароматът на гореща женска плът и сексуална възбуда изпълваха ноздрите му, докато навлизаше дълбоко и силно във влажния ѝ проход. После ръцете му се преместиха по-ниско, намирайки набъбналото ѝ съкровище, и той започна нежно да го масажира с върха на палеца си. Заглушавайки вика си във възглавницата, Зара започна цялата да трепери.

– Почакай, сладка магьоснице. Скоро ще се извисим заедно.

Зара вече се рееше в небесата, усещайки как душата ѝ напуска тялото и полита нагоре, за да срещне луната и звездите. Тялото на Джамал се разтърси в яростна кулминация и се срина до нея.

Сигурно бяха задрямали, защото Джамал се събуди след малко, усещайки със сигурност, че не са сами. Придърпа завивката върху голо-то тяло на Зара и се надигна, взирайки се в сенчестите ъгли на стаята. Една фигура, загърната в тъмни дрехи, влезе в стаята през отворената врата на градината и се поклони.

– Аллах да е с тебе, господарю. Готов ли си да тръгнеш с принцесата?

Джамал скочи на крака, без да се притеснява от това, че е гол.

– Харун? Ти ли си?

– Аз съм, господарю. Не трябва ли да събудиш господарката Зара? Ще ви почакам при стената.

– Аллах да бъде благословен! Как си се прехвърлил през стената, без да те видят стражите?

– По-късно, Джамал. Юсеф и конете вече губят търпение. Трябва да побързаме. Необходимо е да се отдалечим колкото може повече от Мекнес, преди султанът да научи, че те няма, и да прати армията си да те преследва.

И като се обърна рязко, Харун изчезна в мрачините на градината.

– Зара се събуди от звука на гласовете. Отвори очи точно когато тъмната сянка мина през вратата.

– Джамал! – Светкавично се надигна, придърпвайки чаршафа над голите си гърди. – Къде си?

– Тук съм, любов моя.

Тогава тя го видя. Беше напълно облечен и се насочваше към нея.

– Тъкмо щях да те събудя. Харун беше тук. Чака ни в градината. Трябва да се облечеш много бързо.

Радост се разля по красивите ѝ черти, когато скочи от леглото.

– Сега вярваш ли ми, невернико?

– Никога повече няма да се съмнявам в тебе, – засмя се Джамал, докато я прегръщаше силно. – Побързай, сладка магьоснице. Не знам как Харун ще ни прехвърли през тази стена, но ако някой може да го направи, това ще е той.

След минути двамата намериха Харун при стената. Джамал с изненада видя едно въже да виси, придържано от здрава кука. Той го дръпна и видя, че е изключително добре закрепено.

– Как не се нарязва на парчета по тези счупени стъкла отгоре на стената? – запита Джамал.

Харун се ухили.

– Виж.

Джамал се взря нагоре към ръба на стената. Различи нещо бяло, разстлано върху част от нея.

– Какво е това?

– Дебела постелка от овчи кожи. Юсеф се досети. Когато стигнах горе на стената, обърнах куката и спуснах въжето в градината. После не ми беше трудно да слеза долу.

Джамал още не беше убеден.

– Щом се качим горе на стената, как ще слезем?

– Това е още по-умно измислено. Почакай и ще видиш. Впрочем, беше моя идея. Юсеф настоява господарката Зара да се качи първа.

– Можеш ли, Зара? – запита загрижено Джамал.

– Лесно е – отвърна Зара. – Само ме повдигни.

Джамал я хвана през кръста и я вдигна, а тя се залови здраво за въжето. После, като опираше крака в стената, тя полека се изкатери нагоре. Когато стигна гребена, се отпусна на овчите кожи и погледна надолу, питайки се как ще слезе сега на другата страна.

– Какво ще прави тя сега? – поиска да разбере Джамал. – Надявам се, знаеш какво следва, нали, Харун? Ако Зара се нарани, никога няма да си го простя.

– Само гледай – каза снизходително Харун.

Лицето на Джамал се изкриви болезнено, когато Зара скочи от гребена на стената и изчезна от погледа му.

– Аллах да ѝ е на помощ! Какво стана?

– Не сега, Джамал. Ти си следващият. Аз идвам след тебе и ще

махна въжето. Султанът ще има да се чуди как си избягал.

С пълна вяра в Харун Джамал сграбчи въжето и се покатери по стената чак до гребена ѝ. Спря за миг, за да се взре надолу в тъмнината. Едва различи облечените в тъмни дрехи фигури, застанали под стената. Радост изпълни сърцето му, щом забеляза една магарешка каручка, натоварена догоре със сено.

– Скачай! – долетя до него гласът на Зара през гъстия мрак и той се подчини веднага.

Тупна право в сеното. Ударът му взе дъха, но иначе му нямаше нищо. Зара се примъкна към него.

– Добре ли си?

– Нищо ми няма, а ти как си?

Тя разтърка седалището си.

– Понатъртих се на едно-две места, но нищо сериозно.

– Слизайте оттам и двамата! – изсъска Юсеф. – Харун вече се качи на стената.

Двамата се смъкнаха от каручката и отправиха погледи нагоре към Харун. Най-напред се спусна въжето и те веднага го изтеглиха. След това Харун скочи право в каручката заедно с постелката от овчи кожи.

– Къде е стражът, който обикновено патрулира тук? – запита Джамал.

– Погрижих се за него – отвърна Харун. – Хайде, трябва да тръгваме, докато градът още спи.

Изведнъж от сенките под стената се отлепи един мъж. Покатери се на каручката и без да каже нито дума, взе юздите. Тупна задницата на магарето и то задърпа каручката по пустата уличка. След минути мъжът и каручката изчезнаха в нощта.

– Елате, Зайнаб ни чака наблизо с конете.

– Зайнаб ли? Робинята? Да не си полудял, Юсеф? Какво прави тя тук?

– Зара ѝ предложи нашата закрила. Зайнаб настоя да ни придружи и не ми даде сърце да ѝ откажа. Тя няма да е в безопасност в града. Исмаил ще прерови навсякъде за нея, щом отсъствието ѝ се разкрие. Ще сметне, че тя е била в стаята ти, когато си изчезнал, и е последната, която те е видяла. Ако Исмаил я намери, тя ще бъде сурово наказана за участието си в твоето бягство.

– Бягството нямаше да бъде възможно без Зайнаб – каза Зара. – Тя е добре дошла при нас, нали, Джамал?

– Разбира се, но трябва да побързаме. Налага се да стигнем в

Танжер колкото може по-скоро, преди Исмаил да е конфискувал кораба ми.

Бегълците потънаха в сенките, следвайки Юсеф, и забързаха по тесните улички на стария град. Зайнаб ги чакаше с конете в една пресечка. Качиха се мълчаливо на седлата и потеглиха. Юсеф даде знак за почивка едва след като стигнаха на няколко мили извън града.

Небето беше още тъмно, не се виждаше никакъв признак за приближаващото се зазоряване. Тънкият лунен сърп висеше ниско в небето. Зара загледа как се плъзва зад един облак и изчезва. Без никой да ѝ казва, тя знаеше, че е дошло време баща ѝ да се върне в планинското си убежище. Сърцето ѝ се късаше. Една част от нея искаше да остане с Юсеф, да язди до него, както винаги беше правила. Но друга част, понежната, която съвсем наскоро беше открила, признаваше, че тя вече не е същата жена. Щеше да има дете, детето на Джамал, и трябваше да защитава този малък нов живот, който растеше в нея. Но беше ли готова да напусне тази сурова, непрощаваща земя, която толкова обичаше? Беше ли готова да последва Джамал на едно непознато ново място, при чужденци и неверници?

Размишленията на Зара бяха прекъснати, когато Юсеф заговори, обръщайки се към нея:

– Време е да се разделим, дъще. Трябва да се върна в планините Риф. Ще ми липсваш, но ще бъде себично от моя страна да не искам по-добър живот за тебе.

Зара беше сигурна, че звукът, който долови, беше от срутващото се в развалини нейно сърце.

– Не мога да те оставя, татко. Джамал ще ме разбере. Трябва да остана и да се боря.

Джамал побутна коня си по-близо до нейния и взе юздите от ръцете ѝ. Гласът му беше твърд и неумолим.

– Единственото, което разбирам, е, че ще дойдеш с мене. Юсеф мисли като мене. Най-добре е за тебе за напуснеш Мароко. Ти си моя, Зара. Няма да допусна да ме изоставиш.

– Пази я добре, Джамал – каза Юсеф, примирен със загубата на любимата си дъщеря.

– Зара ще живее с мене в наследствения дом на графовете Ланфорд в графство Кент – каза Джамал. – Пращай посланията си до нея на този адрес.

– Кои са графовете Ланфорд? запита Зара. – Ти ми каза, че майка ти живее в Англия. Те твои роднини ли са?

– Аз съм Джамал Брантли, граф Ланфорд – призна Джамал. – Преди дядо да почине, бях само маркиз. Наследих титлата миналата година заедно с големи имения в Ирландия и Англия и съответно значително състояние.

Зара беше смаяна. Какви тайни криеше още Джамал?

– Имаш ли съпруги и наложници в Англия?

Той се засмя.

– В Англия е позволено мъжът да има само една съпруга. Някои мъже поддържат любовници, но още не съм чувал за англичанин с харем. Не се страхувай, сладка магьоснице, ти си единствената жена, която искам.

Това, което не каза, беше, че майка му е избрала една млада благородничка, за която искаше да го ожени. Въпреки че той не желаше този съюз, майка му много я харесваше.

– Може ли да поговоря насаме със Зара? – запита Юсеф.

– Разбира се, но моля те, помни, че е опасно да се бавим. Ще спрем за малко първо в Рая, а после отиваме направо в Танжер.

– Ще бъда кратък.

Джамал не искаше да пуска юздите на Зара, но го направи неохотно и се отдалечи, за да се посъветва с Харун.

– Какво има, татко? – запита Зара. – Да не си променил решението си? Искаш ли да остана с тебе?

– Искам да бъдеш щастлива, Зара. Ако не можеш да отидеш в Англия с Джамал, няма да те насилвам. Наистина ли искаш да станеш негова съпруга? Сърцето ми казва, че обичаш този мъж.

– Не мога да те лъжа, татко. Наистина обичам Джамал. И вярвам, че и той ме обича. Но Англия е толкова далече. Ще трябва да започна живота си наново на непознато място, където всичко ми е чуждо.

– Значи искаш да останеш в Мароко?

Тя сведе поглед.

– Нося детето на Джамал.

– А, сега разбирам. – Той я погледна с присвити очи и сурово изражение. – Ако ми го беше казала, нямаше да допусна да излагаш на риск живота си заради него.

– Затова не ти казах. Той дори още не знае.

Изведнъж Джамал се появи край тях.

– Опасно е да се бавим.

– Джамал е прав, дъще. Трябва да вървиш. – Той вдигна ръка за сбогом. – Аллах да пази вас и...

– Татко! – Зара поклати глава. Искаше тя лично да каже на Джамал за детето. – Аллах да пази и тебе, татко.

Хлипания задавиха гърлото ѝ, когато Юсеф се отдалечи в нощта.

За да избегне всякакви рискове, Джамал пое юздите на коня на Зара и двамата препуснаха редом. След по-малко от час стигнаха в Рая. Джамал беше толкова сигурен, че бягството му няма да бъде открито, преди да са изминали доста път до Танжер, че реши да спре тук за кратко и да се подсигури.

Изтръгнат от съня си, Хамет стоеше пред своя господар, кършейки ръце, и слушаше внимателно думите на Джамал.

– Нямам много време, Хамет. Двамата със Зара трябва да тръгнем преди зазоряване. Има да се направят много неща, преди хората на султана да пристигнат да конфискуват дома и имуществото ми. Слава на Аллага, че по-голямата част от богатството ми беше пренесено в Англия при последното пътуване. Сега ще взема само една кесия златни монети със себе си в Танжер. Останалото трябва да се разпредели по равно между войниците, слугите, робите, Нафиза, доктор Давид бен Израел, тебе и Харун. Има достатъчно пари в съкровищницата ми, за да станете всички богати.

Точно тогава Харун влезе в залата, последван от всички, които живееха и работеха в двореца.

– Събудих всички, Джамал. Те очакват заповедите ти.

– Някои от вас може би вече знаят – каза Джамал, обръщайки се към голямата група мъже и жени, застанали в преддверието, – че ме издирват, защото съм осъден на смърт от султан Мулай Исмаил. Дължа живота си на господарката Зара, баща ѝ и Харун. В Мароко вече не е безопасно за мене. Смятам да напусна страната с кораба си. Тъй като нося отговорност за всички вас, желая всички роби да бъдат освободени. Роби, войници и слуги – всички ще получат кесия със злато, достатъчна, за да може всеки от вас да започне нов живот.

Сред събраните се надигна развълнуван шепот.

– Харун ще се погрижи за разпределянето. Предлагам всички да напуснете Мароко, преди войниците на Мулай Исмаил да са пристигнали да конфискуват собствеността.

Доктор Давид бен Израел пристъпи напред.

– Винаги съм искал да видя Англия, господарю. Ще има ли място на кораба ти за моята скромна личност?

– И аз, господарю – пристъпи напред Нафиза. – Аз съм стара жена, няма къде да ида. Моля те, вземи ме със себе си. Мога да ти помагам, на

тебе и на твоята господарка.

– И аз искам да дойда с тебе, господарю – обади се Хамет с достоинство в гласа. – Никой англичанин не може да се грижи за тебе така, както аз.

– Няма нужда да казвам, че ще дойда с тебе, Джамал – заяви Харун. – Бил съм в Англия много пъти. Ще ти служа и там така, както ти служиш тук.

Джамал беше наистина развълнуван.

– Сигурни ли сте, приятели? Англия не е слънчевата страна, с която сте свикнали. Там е студено и влажно.

– Ще бъде голямо приключение – заяви Давид бен Израел. – Може да съм стар, но не толкова, че да не се наслажда на едно ново приключение.

Нафиза и Хамет закимаха утвърдително.

– Много добре – съгласи се Джамал. – Но такава голяма група, пътуваща за Танжер, ще събуди подозрение. Ето какво предлагам. Ние със Зара отиваме в Танжер, казваме се на моя кораб и отплаваме незабавно за Могодор, пиратското убежище на атлантическото крайбрежие. Исмаил няма да се сети да ни търси там. Онези от вас, които искат да дойдат с мене в Англия, ще се качат на „Корсар“ в Могодор. Доверете се на Харун, той ще ви заведе дотам в пълна безопасност.

Харун се намръщи.

– Мястото ми е при тебе, Джамал.

– Другите имат нужда от тебе повече, отколкото аз в момента, приятелю. Не се страхувай, ние със Зара няма да имаме никакви неприятности. Освен това, тук имаш да свършиш много работа, преди да дойдат хората на султана. Разпреди златото и среброто така, както ти казах. Изнеси от двореца всички ценни неща, разпреди и тях, и запасите от храна между селяните. По-добре те да ги вземат, отколкото султанът. Ако стигнем първи до Могодор, ще ви чакаме. Ако ти стигнеш пръв, ще те търся в Пиратския хан на кея.

– Не искам да ходя в Англия.

Тълпата се разстъпи и напред излезе Саха.

Джамал изруга. Беше забравил за бившата си наложница. Сега Саха принадлежеше на Харун и Джамал нямаше думата за нейната съдба.

– Ще вървиш там, където съм и аз – отсече Харун. – Пригответи се за пътуването, заминаваме призори. – Той се обърна към Хамет, Нафиза и лекаря. – Вървете и се пригответе за пътуването. Вземете само каквото ви е най-нужно, защото най-важното е бързината.

– Още нещо, Харун – допълни Джамал. – Оставям Зайнаб под твоите грижи. Тя иска да придружи Зара в Англия и не ми дава сърце да ѝ откажа.

Макар на Харун никак да не му се искаше да играе ролята на бавачка за една петнадесетгодишна съблазнителка, той кимна утвърдително.

След като всички излязоха от преддверието, Джамал влезе в спалнята си, където беше оставил Зара. Надяваше се тя да си е отпочинала за краткото време, което ѝ беше отпуснал. Намери я заспала дълбоко, подпряла буза на дланта си. Изглеждаше толкова привлекателна, толкова невинно изкусителна, че трябваше със силата на волята си да се въздържа да не съблече от себе си всичко и да я вземе още тук и сега. За съжаление, нямаше време. Когато стигнеха на кораба му, щяха да се наслаждават на воля един на друг. Може би нямаше да я пусне да стане от леглото, докато не стигнат в Лондон. Усмихна се при мисълта да се люби със Зара ден и нощ, колкото и седмици да бяха необходими, за да стигнат до местоназначението си.

Присядайки на ръба на кушетката, той положи нежна целувка на челото ѝ. Зара промърмори насън и се усмихна, което окончателно обърка Джамал.

– Събуди се, сънливке. Време е да тръгваме.

Тя се размърда и отвори очи. Посегна към него и той я притисна до себе си.

– Готова съм. Кое време е?

– Два часа остават до разсъване. Нафиза ни е опаковала дрехи, слугите приготвиха храна. Трябва да хапнеш нещо, преди да тръгнем.

Сякаш думите на Джамал го бяха повикали, в стаята влезе Хамет с поднос, отрупан с храна.

– Приготвена е и допълнително храна за пътуването ви, господарю. Аллах да бди над тебе и твоята господарка.

– И над тебе, Хамет. Ще се видим пак в Могодор.

Докато Зара ядеше ориз с агнешко и пиеше ментов чай, Джамал ѝ обясняваше какво се беше случило, докато тя си почиваше.

– А ако не са щастливи в Англия? – запита тя, отхапвайки от бадемовите сладки, от които се стичаше мед.

– Тогава „Корсар“ ще ги откара обратно в Мароко или някъде другаде по света, където пожелаят да се установят.

– А ако аз не съм щастлива, Джамал?

Той мълча толкова дълго, че Зара помисли, че не я е чул. Накрая той изрече:

– Ще те направя щастлива и никога няма да искаш да ме напуснеш, сладка магьоснице. Ще те науча на английски по време на пътуването ни към Англия, ще ти разкажа за всички обичаи, които несъмнено ще ти се видят странни. Повярвай ми, Зара. Обичам те. Никога няма съзнателно да те направя нещастна.

И когато той запечата обета си с целувка, Зара се замоли дано да бъде така.

Луната се измъкна иззад облаците, когато Зара и Джамал се качиха на отпочинали коне и излязоха от вратите на Рая. Хамет и Харун ги изпратиха, а после се върнаха в двореца, за да изпълнят заповедите на господаря си за разпределянето на богатството му.

Налегнат от тъга, Джамал не погледна назад, отдалечавайки се в изблидната нощ. Да загуби дома, който беше гордостта и радостта на баща му – това беше все едно да го отделят от една съществена част от самия него. Докато Мулай Исмаил беше жив, Джамал знаеше, че няма да може да се върне в страната, която обичаше, а тази мисъл го съкрушаваше. Но в същото време го изпълваше със странно вълнение.

Винаги му бе харесвало да посещава Англия. Беше английски граф, достатъчно богат, за да прави каквото си иска, да ходи където желае. Пред него се отваряше цял един нов живот и понеже по природа беше оптимист, той се опита да се съсредоточи върху всички възможности, които му предлагаше Англия.

Пиратството ставаше все по-опасно, а плячката – все по-малка. Колкото и да обичаше възбудата от ограбването на кораби в открито море, време беше да обърне талантите си към други начинания. Сега имаше Зара. Тя беше цялата възбуда, от която се нуждаеше. Не би могъл да мечтае за по-голям дар от това, да лежи в прегръдките ѝ и да се люби с нея всяка нощ, докато бъдат живи.

Мислите на Зара бяха по обърквачи и не толкова оптимистични. Да изостави баща си и всичко, което досега бе познавала и обичала – това за нея беше ужасно болезнено. Не знаеше нищо за Англия и за народа ѝ. Малкото, което Джамал ѝ беше казал, никак не я успокояваше. Поне жените не бяха принудени да живеят в хареми и да забулват лицата си, когато излизат навън, помисли тя с леко удовлетворение.

Зара не можеше да не се пита дали Джамал ще се промени, когато пристигнат в Англия. Тя винаги мислеше за него като за арабин, но в действителност той беше наполовина англичанин. Как щеше тя да се сравнява с бледите английски рози, за които толкова беше слушала? Опита се да не мисли за Англия и как ще я приемат там, а вместо това се съсредоточи върху детето, което растеше в нея.

Джамал спря за почивка малко след разсъмване, за да могат и конете да пият вода. Зара беше толкова уморена, че се наложи той да я свали

от седлото. Остави я под сянката на едно клонесто маслиново дърво и отиде да напои конете на близкия поток. Когато се върна, Зара вече беше заспала. Той я остави да спи два часа, преди да я събуди.

– Не можем повече да се бавим – каза, като я събуждаше с целувки. – Приготових малко храна и напълних меха с вода. След като хапнем и задоволим жаждата си, ще трябва пак да потеглим.

Седем дни и седем нощи по-късно те стигнаха до амфитеатралните хълмове, заобикалящи Танжер. Стратегически разположено срещу Гибралтарския проток, оживеното пристанище свързваше Европа и Африка чрез морето. Мулай Исмаил съвсем наскоро беше отвоювал града от португалците.

Джамал сметна за разумно да продаде уморените животни при градските порти и получи сносна цена за чистокръвните арабски коне. Влязоха в стария град пеша и тръгнаха по тесните улички, претъпкани с хора. Вървяха накъм пристанището, където беше закотвен корабът на Джамал.

– Наоколо като че ли има повече войници от обикновено – прошепна Джамал, когато отминаха поредните двама войници на султана, набиращи се на очи с тънномахагоновия цвят на кожата си.

Както изискваше ислямският закон, Зара беше облечена в джелаба и лицето ѝ беше забулено, Но под белия тюрбан на Джамал всеки можеше да разпознае лицето му.

– Това не ми харесва – изшептя той, когато двама войници се сбутаха и ги загледаха втренчено. – Не е нормално в Танжер да има толкова войници. Следвай ме. Много е опасно да бъдем на улицата през деня.

Той мина през една порта и Зара го последва. С изненада видя, че се е озовала в малка, пищна градина. Джамал като че ли знаеше точно къде отива – хвана я за ръка и я поведе по един украсен с рисунки коридор. Една жена, облечена в прозрачни харемски дрехи, побърза да ги посрещне. Дълга абасонова коса обграждаше екзотичното ѝ лице със златиста кожа. Издължените ѝ като на котка черни очи бяха очертани с въглен, устните и бузите ѝ бяха изрисувани с червило.

– Добре дошли в Дома на многото наслади, млади господари. Какво ще е вашето развлечение днес?

– Съпругата ми и аз имаме нужда от отделна стая за няколко часа, Зинобия. Ще ти платя добре за нея. И за мълчанието ти по повод посещението ни – добави той загадъчно.

Многозначителна усмивка припламна в очите на Зинобия.

– Шейх Джамал! Колко ни липсваше в Дома на многото наслади! –

Оценяващият поглед на Зинобия се спусна по тялото на Зара. – Молбата ти е необичайна, но понеже си отдавнашен приятел, ще се погрижа да имаш цялото усамотение, което ти е необходимо. Последвайте ме.

Когато Зара разбра в какъв дом е попаднала, тя замръзна. Многого наслада, наистина. Явно Джамал често беше посещавал такива заведения и добре познаваше „многого наслади“, които те предоставяха.

– Ела, Зара – каза Джамал, хващайки я за ръката. – Тук ще бъдем в безопасност до настъпването на нощта, когато можем да излезем на улицата незабелязано. Дотогава ще е дошъл приливът и „Корсар“ ще отплава в мига, когато се качим.

Зинобия ги заведе в отделение от няколко просторни, изпълнени с въздух стаи, една от които беше хамам; това много се хареса на Зара. Тя беше цялата напрашена и мръсна, и толкова изпотена, че не можеше да понася собствената си миризма.

– Имате ли нужда от прислужница? – запита Зенобия.

– Ако имаш такава, на която може да се вярва – каза Джамал. – Гладни сме и имаме нужда от нови дрехи. Прати прислужница да ни донесе чисти ризи, шалвари и връхни дрехи. – Той посегна под джелабата си, извади кесията със златни монети, която бе вързал за връвта на шалварите, извади две блестящи монети и ги подаде на Зенобия. – Благодаря ти.

– Неприятности ли имаш, господарю? – запита жената.

– По-добре да не знаеш. Ще тръгнем, преди да се свечери. Междувременно съпругата ми има нужда да си почине. Пътуването я измори.

Погледът на Зенобия още веднъж опипа стройната фигура на Зара, сякаш за да проникне под плътните дрехи и да огледа тялото ѝ под тях.

– Ще ви оставя насаме – каза тя. Съблазнителна усмивка се плъзна в ъгълчето на пълните ѝ устни. – Няма да бъда далече, ако ви потрябвам.

Замайващият мирис на парфюма ѝ остана във въздуха дълго след като тя излезе от стаята. Зара махна воала си и погледна втренчено към Джамал.

– Ти като че ли добре познаваш тази Зинобия.

– Ревнуваш ли? – запита Джамал развеселен.

Тя се отпусна тежко на кушетката и кръстоса ръце пред гърдите си.

– Не, избощо.

– И не би трябвало. Домът на много наслади е първата спирка на мнозина моряци, които се връщат след месеци, прекарани в морето. Тоест тези, които могат да си го позволят. Които не могат, отиват в

бордеите край пристанището, където се предлагат не толкова добри условия. Аз съм мъж, сладка моя магьоснице. Зинобия и подобните на нея са само красиви развлечения, с които мъжът се забавлява и после забравя. Те утоляваха страстта ми след дългите месеци без женски ласки.

Зара го изгледа убийствено, все още сърдита. Щеше ли той да търси други жени, когато тя наедрееше заради детето, което щеше да ѝ пречи да задоволява желанията му? Мислеше ли той, че всички жени са само предмети, с които мъжете да си играят? Тя искаше да бъде обичана, а не само оценявана изключително заради женските си атрибути. Искаше да бъде равна с него във всяко отношение.

– Нека не спорим за такива обикновени неща. И двамата имаме нужда от баня, а ти изглеждаш така, сякаш ще заспиш права. Ела. Баня, храна и после сън.

Той ѝ помогна да се съблече, после свали и собствените си дрехи. Когато я вдигна и я отнесе в хамама, тя положи глава на гърдите му, вслушвайки се в туптенето на сърцето му. Водата беше топла и успокояваща. Те се изкъпаха, а после Джамал ѝ помогна да измие косата си. Когато свършиха с къпането, седнаха един до друг във водата, облегли глави на перваза. Зара беше почти заспала, когато Джамал я извади от ваната и я изсуши. Когато двамата се върнаха в спалнята, чакаха ги храна и чисти дрехи.

– Много съм уморена, за да ям – въздъхна Зара.

– Трябва да ядеш. – Той се вгледа в лицето ѝ и това, което видя, не му хареса. – Очите ти изглеждат подути, а кожата ти е крехка като пергамент. Не ми изглеждаш добре, любов моя. Съжалявам, че те изтощих толкова.

Сега беше най-подходящият момент да му каже за детето, реши Зара.

– Не е това, Джамал, аз...

Шум при вратата накара думите да замръзнат в гърлото ѝ.

– Джамал! Войници идваха да те търсят.

Той уви една кърпа около слабините си и отиде да отвори вратата.

– Какво казваш, Зинобия?

– Отпратих ги. Никой не знае, че си тук, но помислих, че трябва да знаеш, че те търсят. Не им казах нищо.

– Ще бъдеш щедро възнаградена, Зинобия. Благодаря ти. – Джамал затвори вратата и се върна към кушетката.

– Как са успели султанските войници да стигнат Танжер преди нас? – запита загрижено Зара. – Имахме много голяма преднина и спряхме

съвсем за малко в Рая.

– Не знам, но няма какво да направим сега. Ако късметът ни още работи, ще можем да се промъкнем на борда на „Корсар“, без да ни забележат.

– А ако не успеем?

– Кълна се, че каквото и да се случи, ти ще си в безопасност. Нищо няма да те нарани, сладка моя магьоснице. Имаш думата ми. Ела да хапнеш нещо с мене. Прегладнял съм.

Кускусът беше студен, плувнал в застинала пилешка мазнина. Стомахът на Зара се сви от убиващата апетита гледка. Тя хапна малко сирене и мек бял хляб, изяде няколко зърна грозде и малко фурми и пи много от ароматния ментов чай. После Джамал и даде няколко хапки от лепкавия бадемов сладкиш. Изненада я, когато езикът му нежно облиза медената глазура, полепнала по устните ѝ.

Това чувствено действие доведе до целувка, после още и още и скоро Зара вече се огъваше под горещите му ласки, усещайки вкуса му на устните си. Джамал разбра докъде ще ги доведе това и полека я отстрани от себе си.

Прокара върховете на пръстите си по очертанията на скулите, по ръбовете на устата и извивката на веждите ѝ.

– Ти си много уморена, сладка моя магьоснице. Нямам право да искам да ми отвръщаш. Почини си, скоро ще бъдем на борда на „Корсар“, свободни да се отдаваме на всеки каприз.

– Люби ме – каза Зара, притегляйки главата му, за да вкуси устните му. – Не съм чак толкова уморена. Искам те, Джамал.

– Не трябва да те слушам, но съм прекалено слаб, за да устоя на това, което и двамата искаме.

Едната му ръка обхвана златистия водопад на косата ѝ. С другата я придърпа близо до себе си. Отново я зацелува, показвайки ѝ колко я желае с дръзкото навлизане на езика си. Тя се прилепи до него, сякаш беше самият ѝ живот. Когато той дръпна устата си от нейната само за да я погледне, очите ѝ бяха полупритворени и сладни.

– Легни и ми позволи да ти доставя удоволствие – прошепна той срещу устните ѝ.

Тя го загледа объркана, когато го видя да вдига капака на малката кутия на масичката до леглото и да изважда оттам една кадифена торбичка. Когато дръпна връвчицата, в дланта му паднаха две сребърни топчици.

Очите на Зара се разшириха.

– Откъде знаеше какво има в кутията?

Той ѝ се усмихна загадъчно.

– Във всяка стая в Дома на многото наслади има такава кутия. Вътре има много неща, предназначени да дават наслада. Отвори бедрата си за мене, сладка магьоснице.

Зара разтвори крака. Джамал премести тежестта си между белите ѝ бедра и раздели нежните гънки на женския ѝ проход. Постави вътре сребърните топчици една по една и събра краката ѝ. Залюля я леко насамнатам, наведе се и заоблизва острите връхчета на гърдите ѝ, докато не ги превърна в твърди малки розови пъпки.

Неописуемо, раздиращо удоволствие се втурна из тялото ѝ, започвайки от пръстите на краката, за да мине като стихия през всяко нервно окончание. Тя цялата се разтрепери. Кожата ѝ лъщеше от непоносимата горещина. Стонвете ѝ се сляха в едно дълго ридание, конвулсии разтърсиха тялото ѝ. Когато вече нямаше какво да даде, Джамал внимателно извади сребърните топчици и я притегли върху себе си. Тя го възседна и го пое в себе си.

Препусна като в несвят, миниатюрни експлозии не преставаха да избухват в нея. Тогава Джамал издаде дрезгав стон и се вцепени, изпълвайки я с горещото си семе. Зара се поддаде на изтощението, отпусна се върху него и заспа. Джамал галеше гърба и седалището ѝ, шепнейки нежни думи, които тя не можеше да чуе, и благодареше на Аллаха, че му е изпратил такава жена като Зара.

Зара поспа само няколко часа, преди Джамал да я събуди.

– Събуди се, любов моя. Достатъчно тъмно е и можем да минем безопасно през стария град.

Зара се размърда, отвори очи и се усмихна.

– Харесва ми да се събуждам в ръцете ти.

Той се усмихна в отговор.

– Ще го запомня. Искаш ли да хапнеш нещо?

Тя поклати глава, спомняйки си за мазната храна, която им бяха поднесли.

– Не мога да хапна нищо. Ще бъда готова след малко. И аз като тебе нямам търпение да стигнем на кораба ти. Ще ни чакат ли?

– Надявам се. Пратих човек при капитан Брахим преди известно време с молба да снабди кораба с храна и други припаси, да събере екипажа и да ме чака. Той сигурно се чуди защо закъснявам.

Облякоха се бързо под светлината на лампата, която бяха оставили да свети. Чуваха се разни шумове и Зара разбра, че по това време на

нощта Домът на много наслади ще бъде пълен с клиенти. Преди да напуснат стаята, Джамал остави на масичката още две златни монети за Зинобия.

– Тази стая е в дъното на дома – каза той, когато отвори вратата и огледа пустия коридор. – Има задна врата, която води към малка пресечка. Използвал съм я един-два пъти, познавам пътя. Върви след мене.

Зара помисли, че Джамал знае твърде много за този дом на удоволствията, но не се съсредоточи върху тази тема. Когато завиха зад ъгъла, имаха лошия късмет да срещнат в коридора един мъж и една жена. Когато се разминаваха, Зара придърпа воала пред лицето си, а Джамал отвърна глава. За техен късмет двойката почти не им обърна внимание, заета със собствените си сластолюбиви намерения. Зара си отдъхна облекчено, когато стигнаха пресечката без повече препятствия.

Вървяха в сенките на тесните, пусти улички. Сергиите бяха затворени, така че успяха да се придвижат бързо през стария град. Щом забележеха войник, завиваха зад ъгъла, за да не ги види. Макар че многото завои удължаваха пътя им до пристанището, изглеждаше им разумно да избягват войниците. Накрая стигнаха до пристанището, където ги чакаше неприятна изненада.

– Сниши се! – изсъска Джамал, дръпвайки Зара надолу зад едни бъчви със сушена риба. – Пристанището гъмжи от войници на султана.

Благодарна на тъмните си дрехи, Зара се сви до Джамал, питайки се какво ще правят сега. Изведнъж двама войници тръгнаха към тях и Джамал сложи пръст на устата си, показвайки й, че трябва да пази тишина.

Войниците стигнаха на няколко крачки от мястото, където Зара и Джамал бяха клекнали зад бъчвите. Следващият шум, който чува, беше от струя урина, докато мъжете се облекчаваха на стената.

– От цял час се стискам – каза първият мъж с въздишка на облекчение.

– По-скоро ми се иска да съм в леглото с някоя курва, а не да стоя тук да пазя – изръмжа вторият.

– И аз, но ако не хванем шейх Джамал, султанът ще ни вземе главите. Добре, че стражът се освободил от въжетата и съобщил на Исмаил, че Джамал е избягал. Иначе щяхме да пристигнем много късно, за да предотвратим бягството му от Мароко. Отваряй си очите, Мохут, Исмаил иска главата на шейх Джамал на всяка цена.

– Да, трябва добре да наблюдаваме „Корсар“. Рано или късно шейхът ще се опита да се качи на борда.

Двамата се отдалечиха, оплаквайки се, че не са си доспали и че

нощта е ужасно студена.

– Какво ще правим? – прошепна Зара, когато войниците се изгубиха.

– Можеш ли да плуваш? – запита Джамал.

– Не, не съм имала възможност да се науча. Сега за първи път се доближавам толкова до морето.

– Тогава ще те нося на гръб. „Корсар“ е закотвен много наблизко. Познах очертанятията му. Разстоянието не е голямо. Трябва да се пъкнем във водата по-далече от това място, където войниците не са толкова много. Ще плуваме по-дълго, но ще е по-безопасно. Когато стигнем кораба, ще се покатерим по котвената верига. Вярваш ли ми, че ще те заведе в безопасност до кораба?

Зара преглътна и отмести поглед встрани.

– Ще имаш повече шансове сам, Джамал. Върви без мене. Не се тревожи, аз ще се върна в моето село.

Джамал я изгледа, сякаш бе загубила ума си.

– Никога няма да ме убедиш да те изоставя. Аз съм добър плувец. Няма какво повече да говорим.

Зара не посмя да спори повече, защото той беше твърдо против идеята да тръгне сам. Тя знаеше от опит, че когато Джамал си научи нещо, никой не може да промени намерението му.

Джамал преброи дванадесетина войници, пазещи пристана. Няколко минути наблюдава движението им, опитвайки се да намери най-доброто място, откъдето да влязат във водата. Не искаше да се отдалечава твърде много от пристана, защото това щеше доста да удължи разстоянието до кораба и трябваше да плуват много по-усилено.

Хвана Зара за ръката и я стисна.

– Ще се държим в сянката на складовете и ще заобиколим към далечния пристан. Там войниците са по-малко.

– Мислиш ли, че ще стане?

– Ще стане – изрече уверено Джамал. – Върви след мене. Запълзяха покрай стените, прикривайки се зад бъчви и сандъци, когато видеха да приближава някой войник.

– Достатъчно далече сме – прошепна Джамал. – Можем да влизаме във водата. Моли се на Аллаха да не ни забележат, когато излезем от сянката. Между нас и водата няма нищо, зад което да се скрием. Готова ли си?

Зара преглътна мъчително и кимна. Беше срещала опасността много пъти и сега нямаше да се огъне.

Джамал излезе смело на светлото между стената и водата. Бяха се отдалечили от района на пристанището и не можеха да разчитат на убежище.

Докато се придвижваха бързо към водата, един глас се извиси от тъмнината зад тях:

– Стой!

Тропот от бягащи стъпки отекна в твърдия пясък зад гърба им.

– Бягай! – извика Джамал, извърщайки глава, за да се увери, че Зара го следва по петите. – Ще бъдем в безопасност във водата!

Малко им остана да го направят.

Зара се спъна в робата си и падна точно когато Джамал стигна до водата. Тя тупна на земята и силният удар ѝ изкара въздуха. Остана неподвижна, не можа да помръдне, когато преследвачът ѝ стигна до нея. Войникът посегна и я изправи на крака.

Сърцето на Джамал заби яростно, когато погледна назад и видя Зара пленена от войника. Той вече беше хвърлил заплитащата се в краката му роба и беше нагазил в плитката вода, но се обърна и се затича на помощ на Зара.

– Бягай, Джамал! – изпищя тя, когато разбра какво възнамерява да прави той. – Спасявай се!

Думите ѝ не стигнаха до съзнанието на Джамал. Без да мисли за собствения си живот, той скочи да отърве Зара. Беше оставил тежкия си ятаган в Дома на многото наслади, но имаше нож. Измъкна го от пояса си и се втурна към войника.

– Махни си ръцете от нея! – изкрещя му той. Войникът се изсмя и обърна Зара като щит срещу нападащия Джамал.

– Султанът заповяда да те убием още щом те намерим, шейх Джамал.

Той отметна Зара като парцалена кукла и се хвърли върху Джамал.

Джамал метна мълниеносен поглед към Зара, отбивайки атаката на войника. Нападението беше бързо, но Джамал отскочи моментално настрана. Ятаганът мина на косъм от него. Той продължи да обикаля и да отскача, много по-бърз от противника си. Но макар и въоръжен с късия и остър нож, Джамал нямаше предимство. Ятаганът беше тежък и опасен, а войникът си служеше доста добре с него. Въпреки отбранителната тактика на два пъти успя леко да рани шейха.

Изведнъж Джамал видя пробив в отбраната на противника и се хвърли в смъртоносна атака. И щеше да успее, ако войникът не беше вдигнал ягатана точно когато Джамал се хвърли напред. Ятаганът

прониза слабините му в мига, когато ножът на Джамал се заби в сърцето на противника. И двамата се строполиха долу. Войникът беше умрял още преди да докосне земята. Джамал беше тежко ранен.

Въпреки това той успя някак си да се изправи на крака. Дочуха се приближаващи се стъпки, над пристана отекнаха викове. Войниците бяха чули шума от схватката и бързаха насам.

– Във водата – заповяда Джамал със стиснати зъби.

Зара трепереше от страх. Навсякъде имаше кръв. Джамал беше целият окървавен.

– Ранен си. Не можеш да ме носиш във водата. Спасявай се.

Без да обръща внимание на молбите ѝ, той я дръпна към водата.

– Хвърли робата – изпъшка, пронизван от остра болка. Беше в шок и кървеше обилно. Нямаше представа как ще спаси и нея, и себе си, но беше немислимо да остави Зара. По-добре да се удавят, отколкото това, което султанът им готвеше.

Зара свали джелабата и я остави на брега. Двамата с Джамал влязоха във водата малко преди войниците да стигнат до тях. За тяхно щастие никой от преследвачите им не умееше да плува. Застанаха на брега и завикаха, размахвайки ръце във въздуха, когато видяха Джамал да повежда Зара към дълбоката вода. Докато двамата се отдалечаваха, Зара чу капитана да вика да изпратят лодка.

В мига, когато краката на Зара се отделиха от дъното, тя усети страх. Искеше да стисне здраво Джамал през врата, но прояви достатъчно здрав разум да разбере, че ако го направи, и двамата са обречени. Беше твърде тъмно, за да различи нещо във водата, но Зара знаеше, че Джамал губи много кръв. Ако не се удавят в ледената вода, акулите със сигурност ще ги намерят.

Тя усети, че потъва, и видя живота си да минава пред очите ѝ. Тогава като по чудо ръката на Джамал се уви около раменете ѝ, подкрепи я и я дръпна със себе си в ледената вода. Тя нямаше представа откъде намира толкова сили, но благодари на Аллаха за това. Един-два пъти силите му отслабнаха и двамата потънаха, но всеки път той успяваше да се възстанови и я повличаше със себе си към повърхността.

– Не се предавай – изрече той, задавяйки се от нахлупата в устата му солена вода. – Почти стигнахме. Ритай с крака, ще ти помогне да се движиш напред.

Зара искаше да изкрещи, че няма да се справи, но тъй като той имаше достатъчно смелост да опита, и тя нямаше право да се оплаква. Започна да рита с крака и се учуди колко помага това. Минаха часове или

поне така ѝ се струваше. В действителност бяха минали само петнадесетина минути, преди пред тях да се изпречи кърмата на „Корсар“.

– Котвената верига, хвани котвената верига – изпъшка Джамал, когато силите вече започнаха да напускат тялото му.

Ръката му отпусна раменете ѝ точно когато Зара сграбчи брънките на котвената верига. Тя се хвана за нея като маймуна и заглежда тъмната повърхност на водата, търсейки Джамал. Не го видя и извика високо името му. Изведнъж той се появи на повърхността недалече от нея и тя посегна отчаяно към него със свободната си ръка. Хвана мократа му коса и го дръпна към себе си.

– Джамал, чуваш ли ме?

През мъглата от болка, полуудавен и твърде слаб, за да отговори, Джамал чу Зара да го вика и събра достатъчно сили, за да изръмжи в отговор.

– Хвани се за котвената верига. Ето тук. – И тя насочи ръката му към железните брънки. – Сега се дръж, а аз ще се кача да извикам помощ.

– Лодките...

– Чувам ги, но не ги виждам. Може войниците да са си помислили, че сме се удавили, и да са се върнали. Не се предавай, любов моя. Каквото и да става, не пускай котвената верига.

Но ръцете на Джамал започнаха да отслабват. Зара обаче не допускаше мисълта, че може да го остави да се удави. Твърде далече бяха стигнали двамата. Мислейки мълниеносно, тя издърпа връвта на шалварите си и върза Джамал за котвената верига – колкото можа с премръзалите си пръсти. Широките шалвари се свлякоха до глезените ѝ и тя ги изрита. Доволна, че той няма да бъде отнесен от водата, Зара започна бавно да се изкачва по котвената верига.

Трябваше да спре на два пъти и да си отдъхне, преди да стигне горе. Опита се да не мисли какво причинява това напрежение на детето ѝ и остави себе си и детето в милостивите ръце на Аллаха. Когато накрая стигна до перилата, беше твърде слаба, за да се прехвърли сама на палубата. Напълни дробовете си с въздух и завика достатъчно силно, за да привлече вниманието на вахтените:

– Кой е там?

– Помощ! Моля, помогнете. Повикайте капитана.

Вахтеният взе една лампа и отиде да ѝ помогне. Сложи лампата долу и я издърпа на палубата.

– Коя си ти? Какво правиш тук?

– Няма време – изпъшка Зара. – Шейх Джамал има нужда от помощ. Ранен е и не може сам да се изкачи догоре. Вързах го за котвената верига. Бързо, помогнете да го издърпаме.

Мъжът се вгледа в Зара, все едно беше русалка, излязла от морето. Вдигна високо фенера и се втренчи със зяпнала уста в стройното ѝ тяло. Дългата мокра коса, гърдите, изпъкващи под мократа риза, извивката на изящните ѝ хълбоци, дългите голи крака; без съмнение това беше жена... и то красива.

– Какво става? Коя е тази жена?

Един мъж изникна от тъмното до вахтения. Зара се надяваше това да е капитанът.

– Вие ли сте капитан Брахим?

– Откъде знаете?

– Няма време за обяснения. Хората на султана ни търсят. Завързах шейх Джамал за котвената верига. Той е тежко ранен. Трябва да го изтеглите, преди войниците да го намерят.

Името на Джамал накара капитана да се задейства.

– Джамал е тук, така ли? И се държи за котвената верига? – Той взе фенера от вахтения и освети морето. Видяното го стресна.

– Вдигайте котвата! – извика капитанът.

Вахтеният веднага повика двама души да му помогнат. След минути почти целият екипаж се събра на кърмата.

Зара загледа напрегнато как прерязват връвта, която държеше Джамал към веригата, и как го вдигат на палубата.

– Как е той? – хвърли се тя към моряците, когато го положиха да легне.

– Още е жив – каза капитан Брахим, – но положението му е лошо.

– Опитва се да каже нещо – каза Зара и коленичи до Джамал.

– Могадор – изпъшка Джамал. – Вдигайте... платната. Няма време... за губене.

Капитан Брахим издаде заповед и екипажът се втурна да я изпълни. По палубата закипя оживена дейност, платната се изпънаха, поеха вятъра и корабът бавно тръгна напред.

– Занесете шейха в каютата му – нареди Брахим. – Полека. – И се обърна към Зара. – Коя си ти, жено?

Зара се олюля, силите изведнъж ѝ изневериха. Светът около нея се завъртя и я повлече.

Брахим я подхвана, преди да беше докоснала палубата. Занесе я в каютата на господаря си и я положи до Джамал. После насочи

вниманието си към него. Не беше лекар, но познаваше печата на смъртта, щом го видеше.

Зара се свести след няколко минути. Първото, което видя, беше мрачното изражение на Брахим.

– Как е той? – запита тя.

– Прегледах раната, жено. Наистина е много зле. По моето скромно мнение дори опитен лекар не може да го спаси.

– Личният лекар на Джамал очаква „Корсар“ в Могодор – обясни Зара. – Той е учен и компетентен; няма да остави Джамал да умре.

Дори при попътен вятър до Могодор са пет дни път – и Брахим изгледа съчувствено Зара. – Сега съдбата на Джамал е в ръцете на Аллаха.

– Той няма да умре! – възкликна Зара. – Донеси сандъчето с лекарства; аз сама ще го лекувам. Трябва да го задържим жив, докато стигнем в Могодор. Моли се за попътен вятър, капитане.

Макар че нямаше ни най-малка представа коя е Зара, капитанът се подчини, без да задава въпроси. Когато излезе, Зара свали окървавените дрехи на Джамал. Първият поглед към зеещата рана в слабините му на кара горчива жлъчка да се надигне в гърлото ѝ. Раната беше ужасяваща. За щастие кръвенето беше намалало, както заподозря Зара, под въздействието на студената солена вода. Дали солта щеше и да я дезинфекцира, запита се тя, докато го покриваше с чаршафа.

Капитан Брахим се върна със сандъчето с лекарства..

– Тук няма много нещо, само мехлеми и превръзки. – Той остави сандъчето на масата и вдигна капака.

– Раната трябва да се зашие; ще можеш ли?

Брахим поклати глава и лицето му преbledня.

– Джамал винаги сам се грижеше за раните на моряците. Аз нямам опит. Не може ли да почака, докато стигнем Могодор?

– Не. Раната трябва да се почисти и да се зашие веднага.

Разочарована от липсата на медицински познания у капитана, Зара се захвана за работа, възползвайки се от малкото си придобит опит. Прекара дълго време над раната – почисти я от кръв и гной, като се чудеше колко малко беше останало острието на ятагана да го направи евнух, и благодареше на Аллаха, че това не беше се случило.

– Донеси ми игла и копринен конец – каза тя, борейки се с пристъпите на гадене, които се надигаха от деликатния ѝ стомах.

Замайващата миризма на кръвта и ужасната горещина в каютата пораждаха тъпа болка в корема ѝ. Тя преглътна мъчително, отпъждайки горчилката, която се надигаше към устата ѝ.

Когато стомахът ѝ се успокои, Зара взе иглата и конца, вдяна го и се обърна към Джамал. Той дишаше плитко, лицето му беше толкова бледо, че тя се уплаши дали ще издържи грубата ѝ намеса. Лежеше

неподвижно... ужасно неподвижно. Гърлото ѝ се сви, когато направи първия шев.

Пот се стичаше в очите ѝ и я тя изтри. Не обръщаше внимание на факта, че беше облечена само в риза и че краката ѝ бяха голи от бедрата до глезените. Само едно нещо имаше значение за нея: Джамал трябваше да оживее.

– Готово – каза тя с треперещ глас и се облегна на стената.

– Добре се справи, жено – каза Брахим. Наля чаша вода от каната и ѝ я подаде. – Сега бъди така добра да ми кажеш коя си.

– Зара.

Гласът на Джамал или по-скоро слабо негово подобие изтръгна радостен вик от устата на Зара.

– Джамал, ти се събуди!

– Къде съм?

– На борда на „Корсар“. Капитан Брахим пое към Могодор. Всичко ще бъде наред.

– Лъжеш, сладка магьоснице. Умирам. Къде е капитанът?

Брахим пристъпи напред.

– Тук съм, господарю.

Джамал хвана ръката на Зара.

– Искаме да се оженим, капитане. Сега. Трябва веднага да изпълниш церемонията.

– Няма време за...

Джамал се закашля, борейки се за въздух, и изрече:

– Сега е времето. Зара трябва да бъде моя съпруга, преди да умра. Наложително е тя да стане графиня Ланфорд, преди да стигне в Англия. Ожени ни сега и пригответи документите, докато още мога да напиша името си.

– Моля те, Джамал, не се вълнувай – замоли го Зара. – Няма нужда от церемония сега. Може да почака.

Джамал не ѝ обърна внимание.

– Получи заповедите си, капитане. Доведи свидетелите.

Капитан Брахим излезе бързо.

– Предлагам да покриеш краката си, любов моя – прошепна Джамал. – Ще намериш дрехи в сандъка до краката на койката.

В гласа му се долавяше лек смях, но Зара не се остави това да я заблуди. Сигурно ужасно го болеше, защото лицето му бе изгубило всякакъв цвят и заваляше думите, сякаш му беше много трудно да ги изговори.

Зара намери един кафтан в сандъка и го облече бързо. Седна до Джамал в мига, когато капитанът се върна с двама моряци от екипажа.

– Сигурен ли си, че това искаш, господарю? – почувства се задължен да го запита Брахим.

– Повече от живота си – изрече едва-едва Джамал. – Ако още не сте се запознали, това е принцеса Зара; жената, която плени сърцето ми. Ожени ни, приятелю. Времето изтича.

Джамал усещаше как животът го напуска. Очите му се замъгляваха, беше застанал сякаш пред дълъг тунел. Отказваше да предприеме пътешествието към другата страна, докато не дадеше на Зара покровителството на своето име.

Капитан Брахим изпълни кратката ислямска церемония, която свърза Джамал и Зара. С последни сили, които бързо чезнеха, Джамал подписа документите. Въздъхна и затвори очи. Сега беше доволен. Каквото и да се случеше с него, Зара имаше закрилата, която ѝ беше обещал. Майка му щеше да уважи неговия избор на съпруга и всичко щеше да бъде наред.

– Ще те оставя с невестата ти – каза Брахим. – Когато мъжът е пред последния си дъх, трябва да бъде в ръцете на любимата си жена.

Джамал като че ли не чу думите на капитана.

– Вярвам, че ще вземеш приятелите ми от Могадор и ще съпроводиш Зара в безопасност до Англия. Когато умра, корабът е твой.

– Господарю, аз...

– Оставете ни – прошепна Зара.

Джамал като че ли се беше предал, но тя нямаше да го допусне. Той още не знаеше за детето и тя реши, че сега е най-подходящият момент да му го каже. Може би като узнаеше, че ще стане баща, това щеше да го накара да се бори по-усилено за живота си.

Тя коленичи до койката и приглади косата на челото му.

– Джамал, чуваш ли ме? – Никакъв отговор. – Моля те, Джамал, не ме напускай. Имаш да живееш за толкова много неща. Аз нося детето ни.

Джамал чуваше глас, който го зовеше, но беше твърде уморен, за да отговори. Входът на тунела зееше пред него и той чувстваше, че там има спокойствие, каквото никога досега не беше изпитвал. Нещо обаче не му позволяваше да направи тази първа и окончателна крачка.

– Джамал! Имам нужда от тебе! Детето ни има нужда от тебе. – Гласът ѝ се издигна отчаяно и гневно. Как можа да я доведе чак дотук и сега да я изоставя! – Нямах право да ме оставяш!

Гневът ѝ най-накрая достигна до него. Макар че тайнственото обещание на тунела още го примамваше, вече не беше толкова важно да стигне на другата страна. Клепачите му трепнаха, когато чу гласа, който го зовеше да се дръпне от ръба на вечността. Усещаше, че е много важно да го чуе и да му отговори.

– Джамал! Ще родя твоето дете. Моля те, върни се! – Трепването на клепачите добър знак ли беше, запита се Зара. Реши да мисли така, продължавайки да шепне на ухото му, да му разказва колко много го обича, колко отчаяно се нуждаят от него тя и детето им.

Нямам дете, помисли Джамал. *Защо Зара ме мъчи така?* Той понечи отново да отплува и изведнъж рязко се спря, когато чу настоятелен глас, който му натякваше за някакво дете. Вдъхновен от тези интригуващи думи, той решително обърна гръб на тунела и заплува към гласа, възседнал вълна от жива болка.

Зара усети мига, когато Джамал се върна при нея. Клепачите му се отвориха и той се взря в нея.

– Джамал, чуваш ли ме?

– Защо ми се сърдиш? – прошепна той със слаб глас. Зара премига, за да съдържи сълзите си. Джамал още не я беше напуснал, но тя знаеше, че това може да се случи всеки момент.

– Не чу ли какво ти казах?

Джамал сви вежди, опитвайки се да си спомни странното преживяване в тунела.

– Чух... глас. Викаше ме да се върна от тунела. Не исках да се връщам, но гласът... твоят ли беше?... ме обвиняваше, че изоставям детето си. Нямам дете. Какво означава това, Зара?

Думите на Джамал за тунела озадачиха Зара, но тя не се замисли повече върху тях. Той се беше върнал при нея, поне засега, и тя беше благодарна за това малко чудо.

– Нося твоето дете, любов моя. Досега не намирах подходящ момент да ти го кажа. Мислех, че ще ме изоставиш, и това ме плашеше.

Джамал се вгледа в нея, не можейки да разбере какво му казва.

– Толкова съм уморен.

Вратата на каютата се отвори и капитан Брахим влезе, готов да утеши страдащата вдовица. Смая се, виждайки Джамал още жив. Не само жив, но и говорещ.

– Да не си магьосница, жено? Бих се заклел...

Изведнъж Джамал като че ли се съживи.

– Съпругата ми има изключителна сила, Брахим. Достатъчна, за да

ме изтръгне от вратите на смъртта. Имам много неща, за които да живея. Ще стана баща.

Беше чул! Облекчение се разля из тялото на Зара.

– Да, любов моя, наистина имаш много неща, за които да живееш.

Но клепачите на Джамал отново се затвориха. Брахим скочи към него.

– Какво?...

– Той спи – каза Зара, забелязвайки едва доловимото, но все пак осезаемо повдигане и спадане на гърдите му.

– Не знам какво чудо се е случило тук, но благодаря на Аллаха за него. Имаш ли нужда от нещо, господарке?

– Вода и бульон. Джамал има нужда от храна. И аз трябва да хапна нещо.

Джамал спа през цялата нощ и по-голямата част от деня след това. Беше още жив, но се мятеше в огън, редуващ се с пристъпи на ледени тръпки. С помощта на двама мъже от екипажа, които бяха изявили желание да й помогнат, Зара изми изгарящото в треска тяло на Джамал със студена морска вода, за да свали температурата. Когато започна да го тресе от студ, тя отпрати моряците и се вмъкна в леглото до него, за да го стопли с тялото си. Той още беше тежко болен, но поне беше жив. Ако вятърът останеше все така благоприятен и ако Аллах бъдеше милостив, щяха да стигнат в Могодор навреме и доктор Давид бен Израел щеше да го спаси. Зара се молеше от все сърце да се случи чудо.

Животът на Джамал още висеше на косъм, когато корабът пусна котва в Могодор. Капитан Брахим и няколко моряци отидоха с лодка до брега и с облекчение откриха Харун да ги чака на пристана.

– Слава на Аллаха, че вече сте тук – каза Брахим, стискайки ръката на Харун. – Къде са останалите ти другари?

– Чакат в хана известие за пристигането ви. Дойдохме в Могодор едва снощи. Къде е Джамал?

– Шейхът е смъртно ранен от един султански войник. Имало патрули покрай брега, когато той и принцесата пристигнали в Танжер. Джамал успял да изплува до кораба въпреки раната.

Харун сграбчи раменете на капитана и го стисна силно.

– Не ми казвай, че Джамал е мъртъв, защото няма да го повярвам.

– Не, не е мъртъв, но е на косъм. Цяло чудо е, че е още жив при тази тежка рана. Аллах със сигурност е бил с него, защото шейхът успял да преплува заедно с господарката Зара до кораба. Лекарят му трябва веднага да се погрижи за него.

– Ще доведе всички. Вече наех лодки да ни закарат до кораба. – И Харун бързо се отдалечи. Ханът не беше далече и той скоро се върна с останалите. Качиха се на лодките заедно с целия си багаж. Доктор Давид бен Израел притискаше до гърдите си сандъчето с лекарства, не смеейки да го повери на никого. Молеше се дано неговите познания по медицина да са достатъчни, за да спаси Джамал.

Лекарят побърза да иде при шейха още в мига, когато кракът му докосна палубата. Зара гледаше тревожно как той преглежда раната на Джамал, която като че ли беше загnojяла.

– Кой го е лекувал? – запита лекарят.

Аз – отвърна Зара, – но нямам нужните умения. Почистих и заших раната колкото можях.

Направила си точно каквото трябва, господарке. За нещастие не си имала нужните лекарства, затова се е развила инфекция. Раната трябва да се отвори и да се почисти отново. Няма да е приятна гледка, господарке. Може би трябва да излезеш и да оставиш Хамет или Нафиза да ми помагат.

– Ще остана – настоя Зара.

За съжаление волята на Зара беше по-силна от стомаха ѝ. Тя беше изтощена от дългите дни и нощи бдение над Джамал, а освен това – бременна. Когато в малката каюта се разнесе зловонието на отворената загnojяла рана, тя започна да се олюлява. Лекарят забеляза колко е преbledняла и я накара да излезе навън. Тя понечи да се възпротиви, но Хамет, който стоеше наблизко в случай, че потрябва, я вдигна на ръце и я изнесе на палубата. Свежият солен въздух бързо я свести и Хамет я отнесе в друга каюта да си почине.

– Не се тревожи, господарке, шейхът е в добри ръце – каза ѝ той. – Ученият доктор няма да го остави да умре. Ще пратя Зайнаб при тебе.

Зайнаб влезе в каютата след няколко минути.

– О, господарке, толкова се тревожим за шейх Джамал. Какво ужасно произшествие. Но сега сте в безопасност. Капитан Брахим каза, че ще отплаваме с прилива.

– Нямах търпение да стигнеш в Англия, така ли? – запита Зара.

Зайнаб вдигна крехките си рамене.

– Нямам си никого в Мароко. Ако султанът ме намери, все едно съм мъртва. Какво друго ми остава? Искам само да ти служа.

Зара въздъхна. Искаше ѝ се и тя да мисли толкова оптимистично за Англия, колкото Зайнаб.

Зара изглеждаше толкова крехка, толкова изтощена, че Зайнаб

веднага се разтревожи:

– Трябва да поспиш, господарке, изглеждаш ми болна.

– Не съм болна, Зайнаб. Нося детето на Джамал. Но ти си права, трябва да си почина, ако искам да задържа детето. Много прекеждия преживях.

И Зара затвори очи. Зайнаб почака, докато тя се унесе, после тихо напусна каютата.

– Какво каза? – запита Саха, когато чу Зайнаб да разказва на Нафиза за състоянието на Зара. Трите се бяха събрали в каютата, която трябваше да споделят.

– Господарката Зара носи детето на Джамал – повтори Зайнаб. – Не е ли прекрасно? – И тя въздъхна замечтано. – Толкова са влюбени...

– Ами! Тази войнствена жена не заслужава мъж като Джамал. Той скоро ще се умори от нея и когато това стане, ще бъде тук, за да го утешавам.

– Ти принадлежиш на Харун – каза Нафиза и изгледа Саха с унищожителен поглед. – Ако Джамал те искаше, нямаше да те подари на него.

– Нашият господар има буен темперамент – отвърна Саха. – Без съмнение вече съжалява за прибързаната си постъпка.

Нафиза изсумтя презрително.

– Няма изгледи Джамал да се обърне към тебе за утеха когато и да било, господарке Саха. Капитан Брахим каза, че Джамал и Зара са се оженили на борда на „Корсар“ преди пет дни. В Англия е позволено мъжът да има само една съпруга и там няма хареми.

Джамал се е оженил за берберката? – извика Саха невярващо. – Не мога да повярвам, че ще направи подобна глупост. – Тя се усмихна хитро, поглеждайки към Нафиза. – Ако Зара наистина носи дете, Джамал няма да получава голямо удоволствие от тялото ѝ, когато наедрее. Ще погледне към мене с други очи. Ако ме поиска отново, Харун няма да застане на пътя му.

Дребната Зайнаб сложи ръце на тънкия си кръст и изгледа разярено Саха.

– Не ми харесваш, Саха. Ти си суетна и егоцентрична. И си ужасно разглежена. Ако се опиташ да направиш нещо на Зара, ще се разправяш с мене.

Тъмните очи на Зайнаб гледаха така свирепо, че Саха отстъпи назад уплашена. Нафиза се изсмя от все сърце.

– Намери си майстора, Саха.

– Това дете ли? Тя не ме плаши. – Но действията на Саха опровергаха думите ѝ – тя се обърна и бързо излезе от каютата.

Джамал се възстановяваше чудесно. Лицето му бе добило цвят и вече сам можеше да поема течности. Инфекцията, която изсмукваше силите му, бе спряна и смъртта вече не изглеждаше толкова близка перспектива. Все така прекарваше повечето време в сън, но лекарят каза, че това е оздравителен сън. Когато беше буден, искаше Зара да стои при него. Макар че тя не говореше много, присъствието ѝ в каютата му действаше успокоително.

Плаваха вече няколко дни, когато Зара влезе в каютата на Джамал и го намери седнал в леглото. Беше много отслабнал, но тя се зарадва, като зърна познатата искрица в очите му. Той протегна ръка и тя я пое, оставяйки го да я притегли към себе си на леглото.

Усмихна му се с лъчезарно изражение.

– По-добре си.

– Благодарение на тебе.

– Лекарят ти спаси живота.

– Животът ми беше спасен дълго преди да пристигне лекарят. – Той се замисли. – Почти си бях отишъл, сладка моя магьоснице. Вече чуках на вратите на смъртта, когато ти ме повика да се върна. Не исках да се връщам. Болката беше толкова силна, страданието – толкова непоносимо. Бях на една крачка от вратите на рая. Обещанието за вечен мир и спокойствие ме привличаше към смъртта. Тогава чух гласа ти.

Помоли я за вода и Зара поднесе чашата към устните му.

– Страхувах се, че не си ме чул – каза тя. – Бях толкова уплашена.

Той се вгледа в лицето ѝ, като че ли заслушан в някакъв спомен.

– Откога знаеше за детето ни?

Погледът ѝ се спусна към сключените в скута пръсти. За първи път сега Джамал споменава за детето им след мига, когато му беше казала. Радваше ли се?

– Преди да пристигна в Мекнес, за да те спася.

– Кълна се в брадата на Аллаха! – Въпреки че беше много слаб, не му беше трудно да изрази недоволството си. – Рискувала си живота си, за да спасиш моя, а си била бременна! Можеше да те хванат или да те ранят, или... – Той потръпна. Дори не искаше да мисли колко лесно можеше да я загуби.

– Трябваше! Не можех да те оставя да умреш. Нищо лошо не ми се случи. И двамата сме живи, а детето ни е добре вътре в мене. – Тя положи длан на корема си. – Радваш ли се за детето?

Джамал сложи ръка върху нейната.

– Много се радвам. Ти преживя толкова много. Тръпна, като си помисля как скочи от стената и тичаше през стария град към пристанището. И това ужасно плуване до „Корсар“. – Той поклати глава. – Чудо е, че оцеля през тези дълги часове на седлото, без да ти се случи нещо лошо. Детето ни е силно, сладка моя магьоснице. Силно като майка си.

– Спомняш ли си, че капитанът ни ожени, Джамал?

– Разбира се. Искях да имаш закрилата на моето име. Натрупал съм голямо богатство и наследих също толкова много, повечето пари са инвестирани добре в търговия или вложени в английски банки. Искях всичко това да е твое, когато., ако не успея да стигна до Англия.

– Вече няма такава опасност. Доктор Бен Израел каза, че ще се възстановиш напълно. Имал си късмет. Ако ятаганът беше улучил малко по-надясно, нямаше да можеше да създадеш друго дете.

– Слава на Аллаха в неговата безкрайна милост – въздъхна Джамал.

– Уморен си. Почини си сега. Ще отида да ти намеря нещо за ядене.

– Никакъв бульон и безвкусен ориз – каза той с гримаса, изразяваща отвращението му. – Имам нужда от сили, за да мога да консумирам брака ни.

Тя му се усмихна с цялото си лице.

– Ако съдя по моето положение, бих казала, че бракът ни със сигурност е консумиран. – Обърна се към вратата. – Скоро ще се върна и ще ти донеса нещо, с което хубаво ще се нахраниш.

Джамал се усмихна. За първи път, откакто го бяха ранили, наистина чувстваше, че няма да умре. Беше откъснат от действителността толкова дълго време, но днес сутринта се бе събудил със съвсем ясна глава. Беше отправил предизвикателство против смъртта и дължеше завръщането си към живота на Зара. Само като си помислеше за своята войнствена съпруга, това го караше да се усмихне.

– О, ти си по-добре. Харун ми каза, но трябваше сама да се уверя.

Джамал с изненада видя Саха да влиза в каютата му.

– Още не съм готов да се срещна със създателя си. Има много за какво да живея. Зара носи детето ми. Ще бъда баща.

Устните на Саха се извиха в презрителна гримаса.

– И аз това разбрах. Искях да говоря насаме с тебе. – Тя се приближи към койката със ситни стъпки. – Скоро Зара много ще наедрее и няма да може да ти доставя удоволствие. Познавам те, Джамал. Ти не си мъж, който за дълго ще се откаже от удоволствията си. Когато се отвориш от обезобразеното тяло на Зара, аз съм готова да ти дам това, което

тя не може.

– Ти принадлежиш на Харун – напомни й Джамал. – Той е новият ти господар. Гледай да доставяш удоволствие на него.

– Казаха ми, че в Англия не се признавало робството. Ще бъда свободна сама да избирам мъжа си. Избирам тебе, господарю.

– Не ти ли казаха и че на англичаните им е позволено да имат само една съпруга и не държат хареми?

– Но имат любовници – каза тя хитро. – Аз ще бъда твоя любовница. – Тя хвана ръката му и я сложи на гърдите си. – Гърдите ми са пълни и твърди. – Привлече ръката му надолу към корема си. – За разлика от Зара моят корем е плосък. – Дръпна ръката му още по-надолу и я притисна към заобленото си хълмче. – Ножницата ми е гореща и стегната, а малкото ми съкровище пуска соковете си, копнеейки за твоята уста.

– Заради любовта на Аллаха, остави ме, Саха!

Разяри се при мисълта, че е твърде слаб, за да издърпа ръката си от изненадващо силната хватка на Саха.

Зара избра точно този момент, за завръщането си. Беше ядосана, но не и изненадана от дързостта на Саха. Тя стоеше до леглото, притиснала ръката на Джамал между краката си. Зара изсумтя одобрително, когато чу Джамал да заповядва на Саха да си върви. Без да обръща внимание на думите му, Саха разтвори крака и още по-плътнo притисна ръката му към себе си. И тримата намиращи се в каютата не забелязаха нечие присъствие. Харун Стоеше зад Зара. Беше я забелязал да влиза в каютата с поднос и помисли, че няма да е зле да навести Джамал, докато той се храни.

– Саха! – изрева Харун. – Какво означава това?

– Контролирай жена си, Харун – заповяда Джамал със слаб глас. – Вържи я за леглото, ако трябва, но я дръж настрана от мене.

Сграбчвайки Саха за лъскавата коса, той я извлече от каютата.

– Ще я набия – закани се Харун. – Занемарих задълженията си напоследък, но веднага ще поправа положението. Трябваше да оставя тази малка вещица в Мароко, да ѝ се наслаждава султанът.

– Не съм викал Саха тук – каза Джамал, когато останаха насаме със Зара. – Не искам друга жена освен тебе.

Зара остави подноса и бухна възглавницата под главата на Джамал.

– Соковете ти бушуват в тебе, Джамал. Ще дойде ден, когато няма да мога да ти давам удоволствие. Предполагам, че Саха е мислела за бъдещето. Когато стана отвратително дебела, може да пожелаеш друга жена.

Погледът на Джамал и говореше какво точно мисли той за нейната логика.

– Толкова ниско мнение ли имаш за мене, че допускаш, че ще взема друга жена, когато наедрееш заради детето ни? Това някога може би щеше да бъде вярно, но аз вече не съм онзи търсец удоволствия мъж, който никога не беше познал любовта. За толкова егоистичен ли ме смяташ, да мисля само за собственото си удоволствие? Ти сериозно ме засегна, сладка моя магьоснице. Не съм се любил с друга, откакто те срещнах, и никога няма да го направя. Сега, когато се разбрахме, покажи ми какво си донесла за ядене.

Зара започна да пъха хапки сочно агнешко с ориз в устата на Джамал, докато той не се засити. Когато свърши, той я подкани да легне до него. Сгушена до здравата му страна, Зара се почувства по-щастлива, отколкото някога си бе представяла. Англия вече не я плашеше толкова, колкото досега.

Всеки ден Джамал ставаше все по-силен. Зара, Нафиза и Зайнаб прекарваха дълги следобеди в каютата му, за да учат елементарни думи от английския. Саха отказваше да участва в импровизираните уроци, заявявайки, че не иска да има нищо общо с неверниците или с техния език.

Времето силно застудя и океанът се набразди от силните зимни ветрове. Пуснаха котва във френското пристанище Брест; Джамал се чувстваше достатъчно силен, за да посети града и да купи дрехи за жените, Харун и Хамет. Тъй като винаги държеше на борда на кораба няколко костюма на английски джентълмен, както и подходящи обувки, трябваше да прибави към собствения си гардероб само едно подплатено с кожи наметало и шапка.

Първия път, когато Зара облече новите си дрехи, се почувства така, сякаш някой я задушаваше.

– Дали някой мъж, който мрази жените, е създал тези стягащи дрехи? – запита тя Джамал, докато двамата бяха в каютата му. – Ако имам избор, щях да нося широки шалвари, риза и джелаба, като моя народ.

Макар че не харесваше особено английските женски дрехи, Зара помисли, че Джамал изглежда много красив в бялата ленена риза, сатенената жилетка, тесните шалвари и високите до коленете ботуши.

– Винаги съм се чудил как английските жени се съгласяват да търпят такива мъчения, за да изглеждат привлекателни – призна Джамал. –

Предпочитам те гола, и то ден и нощ. Наемам се да те държа в такова състояние колкото мога по-често. Ела. – И той потупа койката до себе си. – Скоро ще стигнем в Англия и трябва да поговорим.

Зара седна до него, вглеждайки се в любимото лице. Той още не беше съвсем оздравял, но очите му вече не тънеха в сини сенки. Беше потслабнал, но бързо си възвръщаше и теглото, и силите.

– За какво ще говорим?

Дали вече не съжаляваше, че я е взел със себе си?

– Веднъж ме запита дали нямам съпруга в Англия и аз казах, че нямам.

Зара усети палубата да се разклаща силно под нея.

– Излъгал си ме! Имаш съпруга.

– Не, сладка магьоснице, ти си моята единствена съпруга. Но майка ми е избрала една жена за мене. Запознах се с нея по време на последното си пътуване до Англия, но тя не ми хареса. Въпреки това мама е твърдо решила този съюз да се осъществи. Знам, че ще те хареса, когато те опознае, но исках да те предупредя. Майка ми е чудесна жена, топла, сърдечна и великодушна. Щом осъзнае, че ти си жената, която искам, ще те приеме с отворени обятия. Ще бъде ужасно доволна от решението ми да се установя да живея в Англия, да приема титлата на дядо и да стана член на Камарата на лордовете.

Зара не беше сигурна как ще бъде приета. Отправи му треперлива усмивка.

– Винаги можеш да се разведеш с мене, ако майка ти не ме одобри. Това е много просто.

– Не и в Англия. Освен това, защо ще искам да се развеждам с жената, която е пленила сърцето ми? С жената, която носи моето дете в себе си?

Той обърна лицето й към себе си и започна да откопчава роклята й.

– Сега знам защо английските жени запазват девствеността си до брака – пошегува се тя, докато откопчаваше неумело дребните копченца. – Просто не могат да свалят проклетите дрехи.

– Какво правиш? Не мога да се преобличам тук. Оставих си кафтана в моята каюта.

– Отсега нататък ще бъдеш в моята каюта. Уморих се да спя сам. А когато стигнем в Англия, ще живеем в една стая и ще спим в едно легло. Не ми харесва английският обичай съпрузите да спят в отделни стаи.

Зара въздъхна.

– Англичаните имат странни обичаи. Ще ми отнеме много време да

свикна с тях. Може би никога няма да свикна.

– Хич не ме интересува. Аз те харесвам такава, каквато си. – Разговаряха на английски, защото Джамал настояваше.

– Англичаните се изразяват много странно. Нима „проклет“ не е ругатня?

Джамал се усмихна.

– Това е дума, която една жена никога не трябва да казва пред хора.

– Като говорим за Англия, какво ще стане с Харун, Нафиза и Зайнаб? Ами доктор Давид бен Израел? Какво ще е мястото им в твоето домакинство?

– Нафиза може да бъде бавачка на детето ни. Тя и майка ми се познават отдавна, още когато татко беше жив и мама живееше в Мароко. Хамет иска да бъде мой личен слуга. А Зайнаб може да прислужва на тебе. Ще им плащаме много добре за изпълнението на задълженията им, те ще могат да се движат свободно насам-натам. Колкото до добрия доктор, той ще остане мой личен лекар и ще живее в дома ми.

– Остава Харун. По-трудно ще е да се намери служба за него.

– Харун вече много пъти е идвал в Англия. Познава обичаите и езика. Ще ми служи така, както той пожелае. Приятелството му е много ценно за мене и искам той да е наблизо, дори ако реши да не живее в дома ми.

– Може ли да го направи? Искам да кажа, да живее отделно от тебе?

– Харун не е беден. Неговият дял от пиратството ни през годините никак не е малък. Посъветвах го да вложи парите в английското корабоплаване и той ме послуша. Печалбите му са депозирани в Английската банка и сметката му расте всяка година. Аз направих същото и съм натрупал цяло съкровище. Ти си се омъжила за изключително богат мъж, сладка магьоснице.

– Така се погрижихме за всички освен за Саха – замисли се Зара. – Тя не е щастлива. Струва ми се, че Харун се разочарова от нея.

– Съдбата на Саха е в ръцете на Харун. Остави ги засега. Помогни ми с моите дрехи. Искам да се любя със съпругата си. Много отдавна не съм те държал в прегръдките си.

– Не, не можеш! Още не си достатъчно добре. Раната ти ще се отвори и докторът ще се сърди, задето толкова скоро съм те накарала да вършиш такива изтощителни неща.

Той ѝ се усмихна съблазнително.

– Не се страхувай, сладка магьоснице. Ще намеря начин да те любя,

без да си навредя.

„Корсар“ хвърли котва в лондонското пристанище в един влажен и навъсен декемврийски ден. На Зара ѝ се стори, че това е предзнаменование за нещата, които ѝ предстоят, но се опита да се отърси от мрачното си настроение. Дватамата с Джамал бяха по-влюбени от преди, а детето ѝ растеше здраво в нея, макар че за близо четири месеца то представляваше само една лека издутина под талията ѝ. Гърдите и талията ѝ бяха наедрели, но коремът ѝ беше само леко заоблен.

През шестседмичното пътуване до Англия времето ги бе държало предимно затворени в каютата. През дългите часове принудителен престой на закрито всички освен Саха се научиха да говорят английски, колкото да бъдат разбирани и да се изразяват сносно. Раната на Джамал беше почти заздравяла, а силите му се бяха възвърнали. Ако Зара имаше някакви съмнение в силите му, стигаше ѝ само да си припомни честотата и мощта на любовните му изпълнения.

– Готова ли си да слезем на брега, любов моя? – запита Джамал, докато двамата стояха на перилата, наблюдавайки приставането на кораба.

Увита до очите в кожи, Зара потръпна от студения вятър и се загледа любопитно в мизерните постройки, обграждащи пристанището, и в оживеното движение на кея.

– Толкова различно е от Танжер. Всичко изглежда сиво и мръсно. Къде са блестящите бели постройки? Разкошните зелени градини? Планините?

– Тук няма бели постройки, Зара. Всичко е покрито с въглищен прах. Ако искаш зеленина, трябва да идеш на село. Колкото до планини, има ги само в Уелс и Шотландия. Имам много имения, пръснати из цяла Англия и Шотландия. Едно от тях със сигурност ще ти хареса.

– Къде отиваме сега?

– В дома ми в Кент. Мама не обича Лондон. Прекарва повечето си време в провинцията. Харун ще тръгне преди нас да я предупреди за пристигането ни. Казах му да не казва на мама за женитбата ни. Искам сам да ѝ кажа. Харун трябва само да съобщи, че пристигам с петима души и че трябва да се приготвят стаи.

– Сигурен ли си, че това е разумно? Да не кажеш на майка си за нас, искам да кажа?

– Искам тя да го чуе от собствената ми уста. И искам най-напред да

те представя. Не се тревожи, тя ще те обикне.

– Как да наричам майка ти?

– Тя се казва Елоиз, лейди Ланфорд. Наричай я просто „милейди“, докато не ти каже как да и казваш. Ще се справиш чудесно. Знам го.

– Колко е пътят до Кент?

– Не е много далече, но искам да пътуваме полека, заради тебе. Ще спрем някъде край пътя за първата нощ. Пътуването с карета през декември може да е рисковано, ако пътищата са заледени. А има и пътни агенти, с които трябва да се съобразяваме.

– Пътни агенти ли?

– Крадци, които спират пътниците и ги ограбват. Но на нас това няма да ни се случи. Възнамерявам да наема конни стражи, които да обезопасяват пътуването ни.

– Дъската за слизане е сложена, господарю – каза капитан Брахим, приближавайки се към тях. – Сега ли ще слезете с господарката?

– Аз слизам пръв, за да наема карета, с която да отидем в Ланфорд Манър, и конни стражи, да ни пазят. Когато се върна, всички потегляме за Кент.

– Ами корабът? Искате ли да остане закотвен в лондонското пристанище?

– Стига да нямаш нищо против да поостанеш в Лондон няколко седмици. Ще ти намеря товар, който да закараш обратно в Мароко. Реших да ти дам „Корсар“ като отплата за върнатата служба. Аз имам достатъчно вложения в Англия, с които да се занимавам, включително и в корабоплаването. Пиратството вече не ме привлича. Какво ще правиш с кораба, си е твоя работа.

Брахим изглеждаше смяян.

– Господарю, ти си много великодушен. Хората много искат да разгледат Лондон и околностите му, освен това няколко седмици на сушата ще им дойдат добре. Ще им съобща добри новини.

– Няма да се бавя – каза Джамал на Зара, след като капитанът се оттегли. – Трябва да наема карета, достатъчно голяма, за да превози всички ни до Кент, и да купя кон за Харун. Почакай с другите в каютата, там е по-топло.

Тя вдигна устни към него за целувка.

– Бързо се връщай, любов моя. Нямам търпение да се запозная с майка ти и да видя дома ти.

Зара загледа Джамал да се спуска по дъската – според нея той беше най-красивият мъж, когото някога беше виждала. Никога нямаше да се

умори да го докосва, да го целува, да намира екстаз в прегръдките му. Когато се любеше с него, това внасяше ново измерение в живота ѝ, което преди липсваше. Нищо не можеше да опише неизразимото удоволствие, което той ѝ даваше. Джамал знаеше точно как и къде да я докосне, за да предизвика най-интензивната наслада, която тя някога бе познавала.

Но Зара имаше и резерви. Англия беше чудновата страна. Колко време щеше да изтрае любовта на съпруга ѝ, питаше се тя. Щеше ли да намери бледите английски красавици за по-привлекателни от нея? Щеше ли да си вземе любовница, когато тя наедрееше твърде много, за да може да му доставя удоволствие? Ами майка му? Лейди Ланфорд искаше той да се ожени за богатата англичанка, с титла. Пред такава опозиция щеше ли Зара да оцелее в тази студена, сурова страна? Само времето щеше да покаже.

Джамал се върна на кораба много по-късно, отколкото бе очаквал. Не му беше лесно да намери такава карета, каквато искаше, за съпругата и приятелите си, затова накрая купи съвсем нова карета с впряг от четири коня. Вътре имаше достатъчно място да се настанят шест души, седалките бяха луксозно тапицирани с кожа, имаше меки възглавнички и фенери. Конете бяха добре подбрани и пъргави. Екипажът струваше цяло състояние, но Джамал беше решил да харчи нашироко. Най-важно за него беше удобството на Зара. Наемането на двама здравеняци за конни стражи и на опитен кочияш не беше толкова трудно, колкото откриването на подходяща карета.

– Много е красива – каза Зара с възхищение, когато се качи в нея.

Другите се струпаха наоколо очаровани. Зайнаб се стуши до Зара, треперейки от студ, въпреки че Джамал предвидливо беше купил за всички кожени връхни дрехи, за да не им е студено.

Първата вечер стигнаха до Чатъм и спряха в един хан, който изглеждаше беден и примитивно обзаведен, в сравнение с двореца на Джамал в Мароко, със застлания си с плочи двор, пищните градини и великолепните бани. Вечеряха английски ястия – пай с бърбеци, недопечено говеждо, варени картофи и зеле. Храната беше твърде тежка и отблъскваща за деликатното небце на Зара. Тъй като по това време на годината в Англия нямаше плодове, тя си легна гладна.

– Ланфорд Манър ще ти хареса – каза Джамал, осъзнавайки колко е нещастна Зара. – Има камини във всяка стая, за да прогонват студа, весели цветя и богати градини, които раждат прекрасни плодове през лятото.

Той я прегърна и затопли с горещото си тяло.

– Ако не ни се случи нищо непредвидено, ще стигнем в село Мейдстоун утре преди смрачаване. Ланфорд е на няколко километра от селото. Сега спи, любов моя.

Сънят не идваше лесно. Сериозни съмнения преследваха Зара. Тя нито разбираше, нито можеше да си обясни безпокойството си, защото ѝ се струваше, че майката на Джамал ще да е добра и приветлива жена. Една любяща майка не може да мрази съпругата на сина си, нали?

Каретата премина през Мейдстоун на следващия ден. Денят беше студен и навъсен, по улиците се виждаха много малко хора. По стъклата на каретата се беше полепил скреж. Понеже беше живяла години наред в планините, Зара страдаше по-малко от студа, отколкото Саха и малката Зайнаб, която никога преди не беше изпитвала на гърба си студеното зимно време и то никак не ѝ хареса.

Приглушена светлина се стелеше над свитата от студ земя, когато каретата свърна в една дълга алея, засадена от двете си страни с високи дъбове, чиито листа бяха опаднали до едно. Появиха се очертанията на голяма къща, изградена от сив камък, и Зара се напрегна, за да я види по-добре.

Къщата изобщо не приличаше на великолепните мраморни дворци в Мароко с широките си покрити галерии и високите засводени прозорци. Докато домовете в родната ѝ страна се строяха прилепени до земята, този внушителен градеж се състоеше от три етажa, и също толкова кулички. Макар Зара да не можеше да я опише като дворец, все пак постройката ѝ се стори чудовищно потискаща.

Джамал навярно беше прочел мислите ѝ, защото забеляза:

– Не е толкова потискащо, колкото изглежда. Вътре е учудващо приветливо.

Зара го изгледа с нещастна полуусмивка.

– Нямам търпение да го видя.

Каретата мина под свода на голямата порта и спря, за да слязат пътниците. Джамал скочи пръв долу и помогна на Зара да слезе. След това Хамет помогна на останалите пътници. Изведнъж вратата на къщата се отвори и една красива жена на средна възраст влетя в отворените обятия на Джамал.

– Ах, Джамал, колко съм се молила за този ден. Винаги си бил така непреклонен в решението си да останеш в Мароко, че почти се бях отказала от надеждите да се заселиш за постоянно в Англия. Най-съкровено то ми желание се изпълни.

След като пусна Джамал, тя си спомни за добрите маниери.

– Добре дошли. Добре дошли на всички – каза тя, обръщайки се към групата, която беше слязла от каретата и стоеше, треперейки, в студения ношен въздух. – Влезте вътре на топло. – Тя се усмихна на сина си. – Имам изненада за тебе, Джамал. Надявам се, че ще ти хареса.

Лейди Ланфорд ги въведе в приемната, където жените веднага се отправиха към камината, привлечени от приятната топлина на буйно разгорелия се огън. Зара с радост разбра, че Джамал не я беше излъгал, когато каза, че отвътре имението не е толкова страшно, колкото изглеждаше отвън. Усети, че започва да изпитва приятни чувства при вида на мебелите от черешово дърво, тапицираните столове и стените, блестящи от картини и изящни тапети.

Макар че тук нямаше нищо, което да ѝ напомня за просторните, незадръстени от мебели марокански дворци с техните цветни мозаични стени, постлани с плочки подове и дебели килими, тя усети, че и тук може да бъде щастлива. Излезе от унеса си, когато Джамал я хвана за ръка и я дръпна към майка си.

Зара стисна здраво ръката му и зачака. Но преди Джамал да успее да каже и една дума, в преддверието се чу шум. Лейди Ланфорд се обърна, за да приветства влизането на една привлекателна млада жена.

– Ах, Каролайн, тъкмо навреме. Джамал най-накрая пристигна. Елате да го посрещнете, скъпа. Помниш Каролайн, нали, Джамал? Тя е изненадата, за която ти споменах.

Джамал изстена объркан. Каролайн лейди Уелсли беше момичето, за което майка му се надяваше той да се ожени.

– Не беше ли разумно от моя страна да пратя за Каролайн, така че тя да бъде тук и да те посрещне? – обърна се към сина си лейди Ланфорд с грейнало лице.

– Надявам се, че не възразявате – добави лейди Каролайн, изчервявайки се заради Джамал. – Лейди Ланфорд настоя да бъде тук, когато пристигнете.

Зара сметна Каролайн за доста привлекателна с пепеляворусата ѝ коса и порцелановия тен. Носът ѝ беше мъничко по-дълъг и тя като че ли доста го виреше, но иначе формата на лицето ѝ беше почти съвършен овал. Тя се запита коя ли е Каролайн.

– Мамо, преди това да е стигнало твърде далече, искам да ти представя Зара и моите приятели.

Лейди Ланфорд отправи към групата новодошли най-очарователната си усмивка и Зара беше сигурна, че всичко ще бъде добре.

– Аз вече познавам Нафиза, Хамет и доктор Давид бен Израел, но не съм виждала досега другите три жени.

– Саха е... жената на Харун – каза Джамал, защото не намери поуместна дума. Майка му щеше да се досети какво точно означава това. – Зайнаб – посочи младото момиче до Зара – е прислужницата на Зара. А Зара – допълни, обгръщайки талията ѝ с ръка – е моята съпруга.

Лейди Ланфорд ахна смутена, отправяйки многозначителен поглед към лейди Каролайн.

– Страхувам се, че сме избързали, лейди Ланфорд – изрече Каролайн с рязък тон. – Явно синът ви предпочита друговерка пред порядъчна английска съпруга. Колко жалко. Знаете, че с мене върви цяло състояние.. Татко ще бъде ужасно разочарован. Той искаше за мене дук, но и граф щеше да го задоволи.

Тя се обърна, мина покрай групата и излезе с царствена грация.

Лейди Ланфорд се вгледа в Зара, забравила да затвори уста.

– Мамо, съжалявам, не исках да те шокирам – каза Джамал. – Няма ли да приветстваш Зара?

Лейди Ланфорд най-накрая си спомни доброто си възпитание.

– Простете ми, скъпа. Джамал не се е променил. Харесва му да шокира нещастната старица. Добре дошла в семейството. – И тя се насили да прегърне Зара. – Къде е намерил Джамал такава красавица като вас?

– Аз съм берберка, милейди – отвърна Зара. – Баща ми е Юсеф, кадията на берберите. Чували ли сте за него?

Лейди Ланфорд отстъпи назад, сякаш получила внезапен удар. Цветът напусна лицето ѝ и очите ѝ се превърнаха в два горящи въглена.

– Вие сте дъщеря на Юсеф?

Думите излязоха като съсък от устата ѝ.

– Мамо, какво има? Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак. Изплаши Зара.

– Зара, дъщеря на Юсеф – повтори лейди Ланфорд. – Отведи я отук, Джамал! Махни я от очите ми!

Зара отстъпи в ужас. Какво е сторила?

– Мамо, какво става тук?

– Нима не знаеш, Джамал? Никой ли не ти е казал?

– Какво да ми е казал?

– Знаеш, че баща ти беше убит в битка с берберите, нали? – Джамал кимна. – Явно, това, което не знаеш, е, че е бил убит от Юсеф, бащата на Зара. Не мога да я погледна, без да си спомня за бедния ми Ахаб.

Зара отстъпи назад объркана. Не беше възможно това да се случва с

нея. Точно когато имаше всичко, което можеше да иска от живота, то щеше да ѝ бъде отнето. Как би могъл Джамал да я обича, когато баща му бе намерил смъртта си от ръцете на Юсеф, нейния любим баща?

– Мамо! Нямах представа – извика Джамал, готов да защити Зара. – Но ти не можеш да държиш Зара отговорна за нещо, което баща ѝ е направил.

– Съжалявам – каза лейди Ланфорд и се обърна. – Отведи я Джамал. Ще трябва да мине време, преди да свикна с мисълта, че под покрива ми живее дъщерята на убиеца на твоя баща. Ще се погрижа приятелите ти да бъдат настанени в стаите си. Ще се срещнем по-късно в библиотеката и ще обсъдим това насаме.

– Мамо, аз...

– Не, синко, не казвай нищо. Вземи... съпругата си и ме остави. Трябва да остана за малко сама, за да се справя с това.

Зара усети земята да пропада под краката ѝ. Със замаяна глава последва Джамал в коридора и нагоре по витото стълбище. Когато стигнаха стаята на Джамал, той замислено се приближи до прозореца и се загледа унило в далечината.

– Съжалявам, Джамал. Нямах представа – започна Зара. – Толкова исках майка ти да ме хареса.

– Нещата ще се оправят. – Но треперенето на гласа му опровергаваше думите.

Защо не беше узнал името на човека, който беше убил баща му? Може би защото тогава това нямаше никакво значение, каза си той. Дори да знаеше името на мъжа, това нямаше да върне баща му. По онова време него го нямаше у дома, върна се едва много месеци след смъртта му.

– Не, няма! Как би могло?

Той се обърна към нея с оменкано изражение.

– Тя ще се опомни. Ще говоря с нея, докато ти си почиваш. Да ти пратя ли нещо да хапнеш?

Зара поклати глава. Не би могла да хапне дори една хапка. Нито пък можеше да се преструва, че шокиращото разкритие на лейди Ланфорд не е засегнало Джамал. Трябваше само да го погледне, за да разбере, че го гризе мъка. Аллах да ѝ е на помощ. Защо имаше толкова много пречки пред щастието ѝ?

След малко Джамал остави Зара насаме. Трябваше да говори с майка си, преди Зара да се разстрои още повече. Това не беше добре за бебето. По някакъв начин трябваше да убеди майка си, че Зара е жената,

която обича, единствената жена, която желае. Баща му бе загинал много отдавна. Нищо не можеше да го върне. Не беше справедливо да обвинява Зара за нещо, което баща ѝ е сторил.

Лейди Елоиз го очакваше в библиотеката. Той можеше да се закълне, че наистина е разстроена, и почувства остро болката ѝ.

– Добре ли си, мамо?

– Разкажи ми за Зара, синко – започна лейди Елоиз без никакви предисловия. – Как срещна дъщерята на Юсеф?

– Седни, мамо, докато ти разкажа как стана така, че Зара започна да означава толкова много за мене. Когато свърша, ще знаеш защо я обичам толкова много.

– Предпочитам да остана права. Слушам те, синко.

Джамал започна от самото начало, обяснявайки как беше срещнал Зара и всичко, което се бе случило, чак до сегашния ден.

– Така че виждаш, мамо, Зара неведнъж ми е спасявала живота.

– Не можеш ли да намериш друг начин да ѝ се отплатиш? – запита лейди Елоиз.

Докато Джамал говореше с майка си в библиотеката, Зара взе решение. Трябваше да присъства, когато Джамал и майка му обсъждат бъдещето ѝ. Решаваше се нейната съдба и тя искаше да има думата. Трябваше да обясни на лейди Ланфорд колко много обича сина ѝ.

С тази мисъл в главата Зара излезе от спалнята и се спусна по стълбището, без да срещне никого. Намери библиотеката, ориентирайки се по звука на гласовете, долитащи иззад притворената врата. Тъкмо щеше да почука, но замръзна с вдигната ръка, когато чу майката на Джамал да произнесе гневно името ѝ.

– Лейди Каролайн струва два пъти повече от Зара – извисяваше се гласът на лейди Елоиз. – Тя има значителна зестра и е идеалната партньорка за тебе.

– Не обичам лейди Каролайн, мамо.

– И аз не обичах баща ти, когато ме купи за харема си. Любовта дойде после.

– Аз се ожених за Зара и нищо не може да промени това.

– С ислямска церемония ли се ожени за нея?

– Разбира се.

Лейди Елоиз се усмихна доволно.

– Тогава ще е съвсем просто да се разведеш с нея и да се ожениш за

лейди Каролайн. Никога няма да приема дъщерята на човека, който уби любимия ми Ахаб.

Зара не изчака да чуе отговора на Джамал. Обърна се и избяга към стаята си.

Джамал се вгледа в майка си. Не беше допускал, че може да храни такава враждебност към някого.

– Съжалявам, че мислиш така, мамо. Разбирам чувствата ти, но не ги споделям. И аз обичам татко толкова, колкото и ти, но не Зара го е убила и аз не я държа отговорна за това. Ако не беше тя, сега нямаше да стоя тук пред тебе. Тя ми вдъхна воля да живея, когато бях готов да умра и спаси живота ми.

Лейди Елоиз отправи към Джамал поглед, изпълнен с тъга и съжаление.

– Знам, че не постъпвам разумно, синко, но не мога да направя нищо. Ти явно обичаш Зара. Само не ме карай и аз да я обичам.

Не намирайки думи, Джамал се обърна настрана, натъжен от упоритостта на майка си по отношение на Зара.

– Надявам се, ще промениш мнението си, когато я опознаеш. Сега отивам горе при съпругата си. Беше доста разстроена, когато излязох.

Зара беше повече от разстроена, беше съсипана. Как можеха двамата с Джамал да очакват, че ще намерят щастие, когато майка му я мразеше, задето е дъщеря на Юсеф? Нямаше бъдеще за нея тук в Англия, никакво бъдеще. Мястото на Джамал беше при лейди Каролайн, родена да бъде съпруга на граф. А тя самата трябваше да си остане в Мароко при баща си, помисли Зара. Глупава беше да си въобразява, че може да има някакво място в новия живот на Джамал като граф. Щеше да му бъде само пречка, ако останеше негова съпруга.

Дилемата ѝ имаше само едно решение. Тя трябваше да се върне в Мароко. Никога нямаше да застане между майката и сина. С времето Джамал щеше да я намрази, а тя не би могла да понесе това.

Вратата се отвори, подплашвайки неспокойните ѝ мисли. Джамал влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

– Добре ли си, любов моя? Защо не си почиваш?

Зара се обърна с гръб към прозореца, поглъщайки с очи Джамал, сякаш го виждаше за последен път.

– Чаках те. Говори ли с майка си?

Само с две стъпки той се озова до нея и я пое в прегръдките си.

– Остави майка ми. Тя ще се свести. Това, че си дъщеря на Юсеф, за нея беше голяма изненада. Дай ѝ време, любов моя. Когато научи, че

ще ѝ дадеш внуче, ще промени мнението си.

Той я целуна с дълга, изпиваща целувка, която извика сълзи в очите на Зара, толкова го обичаше. Би направила всичко, за да го ощастливи, дори да го напусне. В началото може би нямаше да я разбере, но по-късно щеше да оцени това, което бе направила за него. Той заслужаваше за съпруга английска красавица като лейди Каролайн. Не дъщерята на един берберски бунтовник.

Зара отвърна на целувката му, съзнавайки, че не ѝ остава много време с Джамал. Скоро щеше да отиде на „Корсар“ и капитан Брахим щеше да я върне в Мароко. Но сега искаше да вкуси сладостта на любовните ласки на Джамал, за да има спомени, които щяха да ѝ стигнат до края на живота ѝ.

Когато Джамал усети, че целувките на Зара го възбуждат, той нерешително я отстрани от себе си.

– Уморена си, любов моя. Пред нас е целият ни живот, ще имаме време да се любим. Не искам да нараня тебе или бебето ни.

– Не искам да чакам, Джамал. Люби ме сега. Искам те.

Той се вгледа в лицето ѝ, загрижен за нейното състояние. Отчаяние и страх прозираха в зелените дълбини на изразителните ѝ очи. Преди Зара никога не беше проявявала страх и това го разтревожи. Беше притеснена, но това беше нещо съвсем естествено, като се има предвид реакцията на майка му спрямо нея. Но ако това можеше да я успокои, той нямаше да откаже да се люби с нея.

– Ах, сладка магьоснице, истинска наслада е да се любя с тебе.

Той я съблече бавно, откопчавайки внимателно копчетата на корсажа ѝ, и полака свали роклята надолу. Целуна голите ѝ рамене, после устните, галейки вътрешността им с езика си. Под настоятелните му ласки тя се отвори за него, а езикът ѝ затанцува с неговия в сладко отдаване.

Роклята ѝ падна на пода пад плавното движение на ръцете му и той я вдигна в обятията си. Тя нямаше корсет. Една тънка връзка държеше ризата ѝ и когато той я развърза, гърдите ѝ се показаха освободени пред него. Той се вгледа в заоблените хълмчета, а в следния миг зарови лице между тях и пое едното зърно в устата си.

– Никога не съм вкусвал нещо по-сладко – изстена Джамал, докато облизваше и засмукваше първо едното, а после другото, превръщайки ги в стегнати розови пъпки. – Слънчева светлина и топъл дъжд. Нежни марокански нощи и лунни лъчи. Твоята златиста кожа ми напомня за всичко, което обичам.

Зара изстена, възпламенена от думите му. Трябваше само той да я

докосне и тя се превръщаше в огън.

Ризата и фустата ѝ бяха отстранени мигновено и сръчно. Последваха ги обувките и чорапите. Когато застана пред него гола и сияеща, ръцете ѝ се заеха с ризата му. Джамал се засмя на нетърпението ѝ, докато ѝ помагаше да го съблече. Когато и двамата останаха голи, той я вдигна на ръце и я отнесе на мекия пухен дюшек. Зацелува я така, че тя се прилепи плътно до него, сякаш той беше самият ѝ живот. След няколко целувки, които сякаш изсмукваха душата ѝ, той откъсна уста от нейната, колкото да я погледне.

Очите ѝ бяха сладни, а изражението – замислено; погледът му слезе от лицето ѝ и се спусна към заруменелите ѝ гърди и леко изпъкналия корем. Целуна мястото, където растеше детето му, а на лицето му се записа замайващо обожание.

Зара понечи да отвори уста, но не можа да издаде и един звук, когато той пхна ръка между бедрата ѝ. Потръпна, вдигна ръце към гърба му и започна да гали гладката му златиста плът. Докосна с устни гърдите му.

– Ти си великолепен – прошепна тя срещу разгорещената му кожа.
– Никога няма да има друг мъж като тебе.

Тъмните вежди на Джамал се вдигнаха.

– Друг мъж ли? По-добре да няма.

Той я целуна отново и отново, сладкият ѝ мирис го подлудяваше. Искаше да действа полека с нея, но страстта го подтикваше. Да докосне Зара означаваше да я желае.

Той започна да я изследва безкрайно ласкаво, ръцете, устата и езикът му вкусаха всеки инч от златистата ѝ кожа. Облизваше и засмукваше гърдите ѝ, целуваше нежната извивка на корема ѝ, оставяше влажна следа към копринената ѝ ножница, изтръгвайки от нея леки викове, когато езикът му се спусна вътре. Разтвори още малко краката ѝ и зарови глава между тях, вкусвайки течния огън на нейната реакция. Пръстите ѝ се забиха в раменете му, тя се изви рязко нагоре, зареяна като птица към места, където я очакваше насладата.

– Аллах да ми е на помощ! Умирам!

– Не, сладка магьоснице. Смъртта не е толкова сладка. Вкуси момента. Хайде, Зара, свърши заедно с мене.

Допирът на устните му, навлизането на езика му, осезаемата плътност на ръцете му, които направляваха хълбоците ѝ, отключиха живата страст, която тя не успяваше да контролира, и Зара се устреми към насладата, за да постигне върховното блаженство.

Джамал се надигна бавно, отпусна се полека върху нея и се плъзна вътре. Изпъшка, когато стените на горещата ѝ ножница го обхванаха плътно. Удоволствието беше толкова силно, че контролът едва не му изневери. Зара се притисна към него, за да го поеме по-навътре. Той ѝ даде всичко, което имаше, самата си душа, докато се притискаше към нея и тласъците му я изпълваха.

Зара се държеше здраво за раменете му, яздейки заедно с него към върха. Земята се разтърси, небето потрепери и тя разбра, че няма нищо подобно на онова, което двамата с Джамал току-що бяха споделили.

– Добре ли си? – запита той, когато дишането му се нормализира. – Нали не съм те наранил?

– Как може нещо толкова прекрасно да ме нарани?

– Във всеки случай, ще се чувствам по-добре, ако сега си поспиш хубаво.

– Ще си почина по-добре, ако легнеш тук до мене. Още не съм готова да ме оставиш.

– Няма друго място, където да остана с по-голямо удоволствие – каза Джамал, обръщайки Зара настрана, за да я настани плътно до себе си.

Сънят дойде веднага. Когато Джамал се събуди по-късно, беше съвсем тъмно и огънят в камината беше догорял. Той стана тихо, разпали въглените и се сгуши отново под завивките до Зара. Приглушен стон се изтръгна от устата му, когато тя притисна седалището си до слабините му. Отново се беше втвърдил. Членът му беше изпълнен и болезнено пулсиращ. Понеже не искаше да събуди Зара, той започна полека да се измъква от леглото.

– Не, остани тук.

– Мислех, че спиш.

– Както виждаш, не спя.

– Трябва да изляза, сладка магьоснице. – Той взе ръката ѝ и я постави на слабините си. – Виждаш ли какво направи с мене? Ако остана, не гарантирам, че този немирник между краката ми ще се държи прилично.

– Не искам от него да се държи прилично – И тя притисна седалището си към слабините му. – Моля те, Джамал.

Поддавайки се на молбата ѝ, той се настани зад нея и леко навлезе в овлаженената ѝ ножница. Този път започна да я люби бавно и полека, извличайки постепенно страстта ѝ. Когато най-накрая ѝ позволи да постигне облекчението, тя не можеше да спре да хлипа.

Обезпокоен, Джамал запита:

– Какво има, любов моя? Защо плачеш?

Тя не се осмели да му каже истината, че не може да понесе мисълта да го напусне. Благодарни на Аллах, че щеше да има детето си, което да обича.

– Плача, защото съм щастлива – излъга тя.

Той не й повярва.

– Още се безпокоиш заради майка ми, нали?

Зара сви рамене.

– Толкова исках тя да ме хареса.

– Ще те хареса. Дай й време. Ще дойде на себе си, като разбере колко те обичам. Да се облечем ли и да слезем долу за вечеря?

– Върви без мене – настоя Зара. – Прати ми тук поднос с храна. Не... не мога да понеса още един сблъсък.

Той я изгледа обезпокоен.

– Може би така ще е най-добре. Утре нещата ще изглеждат по-добре.

Зара му се усмихна тъжно.

– Нещата никога няма да изглеждат по-добре. Нито утре, нито когато и да било.

Решението на Зара да замине се засилваше с всеки отминал ден. Лейди Елоиз намираще безброй поводи да събира заедно Джамал и лейди Каролайн. Високомерната блондинка получаваше покани за вечеря едва ли не всеки ден. Една вечер каретата ѝ не дойде, за да я откара обратно, затова Джамал беше принуден да я изпрати. Друг път Зара гледаше ревниво как лейди Каролайн увлича Джамал в разговор, обсебвайки вниманието му почти през цялата вечер. Изглеждаха толкова подходящи един за друг, че Зара се почувства като натрапница.

Още по-зле ѝ стана един следобед, когато Каролайн се появи, за да отиде на езда с лейди Елоиз. Извинявайки се с умора, лейди Елоиз грациозно отклони предложението и изпрати Джамал. На Зара ѝ се стори, че той не протестира достатъчно енергично, отстъпвайки пред желанието на майка си. И му го каза, докато той се преобличаше в дрехи за езда.

– Не мога да бъда груб, любов моя – беше отговорът му. – Но възнамерявам да поговоря с мама. Усилията ѝ да ме свърже с Каролайн започват да ми досаждат. Обещавам, че няма да се повтори. Можеш да дойдеш с нас, ако искаш.

Последното, което Зара искаше, беше да напъха наедряващата си фигура в костюм за езда. Широките поли още прикриваха бременността ѝ, но не след дълго щеше да стане ясно, че чака дете.

– Днес не ми се язди.

Джамал веднага се разтревожи.

– Да не ти е зле?

– Бременна съм – каза рязко Зара, сякаш това обясняваше всичко.

Той ѝ се усмихна нежно.

– Знам. През нощта, докато спеше стгушена до мене, усетих бебето да помръдва. Не мога да опиша какво изпитвам, мога само да кажа, че беше вълнуващо.

Зара отказваше да се поддаде на думите му.

– По-добре върви. Не е учтиво да караш лейди Каролайн да те чака.

– Не ми пука за лейди Каролайн. Този фарс отиде вече твърде далеч. Не искам да разстройвам мама, но това трябва да престане.

На Зара отново ѝ се стори, че е застанала между лейди Ланфорд и сина ѝ, а това чувство никак не беше хубаво.

Минаха няколко дни, преди Зара да намери възможност да се измъкне. Денят беше слънчев и студен, идеален за лов със соколи. Харун и Джамал решиха, че няма да има по-подходящ ден да опитат двете ловни птици, които соколарят на Джамал току-що беше купил. Излязоха рано сутринта.

Лейди Елоиз, заявявайки, че денят е твърде хубав, за да го пропилее, отиде на гости. Не повика Зара да я придружи. Не че Зара имаше нещо против. Тя гледаше да избягва лейди Елоиз, на искаше на причинява на майката на Джамал още мъка, като ѝ напомня за присъствието си.

Знаеше, че няма да намери по-подходящ момент да тръгне към Лондон. Пригответи само берберските си дрехи и ботуши, които възнамеряваше да носи по време на пътуването, и ги напъха в един калъф от възглавница, за да ги носи по-лесно. За нещастие Зайнаб влезе в стаята ѝ с подноса с вечерята точно когато тя опаковаше нещата си.

– Заминаваш ли, Зара?

Зара пребледня, когато видя Зайнаб, застанала на вратата. Сега нямаше кой да ѝ помогне. Зайнаб щеше да прозре лъжата ѝ, така че тя беше принудена да ѝ каже истината.

– Заминавам.

Зайнаб остави полека подноса.

– Завинаги ли?

– Завинаги – заяви твърдо Зара. – Не мога да понеса да гледам лейди Елоиз да се мъчи заради мене. Джамал ще е по-добре без мене. Лейди Каролайн е жена, от каквата той има нужда.

– Не си с ума си. – заяви Зайнаб. – Джамал те обича. Ти носиш

детето му. Наистина ли мислиш, че ще те остави да си тръгнеш?

– Не знам – каза Зара толкова тихо, че Зайнаб трябваше да се напегне, за да я чуе. – За добро е. Джамал ще разбере и ще ме пусне.

– Ти си преуморена, Зара. Защо не си полегнеш? Ще помоля доктор Бен Израел да те прегледа.

Зара я хвана за ръката.

– Не, няма да казваш на никого! Обещай ми, Зайнаб. Само на тебе мога да се доверя.

– Не ме моли за това. Та ти дори не знаеш пътя за Лондон.

– Кочияшът ще ни откара – обади се глас откъм вратата.

Зара и Зайнаб се вгледаха в натрапницата. С изненада установиха, че това е Саха. Бяха толкова погълнати от разговора си, че не бяха забележали кога Саха е влязла в стаята.

– Ще ни откара? – повтори Зара. – За какво говориш?

– Реших да напусна тази проклетата страна – каза Саха. – Мразя Англия. Джамал каза, че мога да си замина, ако съм нещастна, а аз съм. Ще се върна в Мароко на борда на „Корсар“. Капитан Брахим ми обеща да ме вземе в харема си и аз смятам да се съглася. Той е красив и добър и може да осигури на жените си разкошни условия. – Тя се усмихна хитро на Зара. – Не беше нужно кой знае колко, за да убедя кочияша да ме откара в Лондон... Никога не ми е идвало на ум, че ти ще искаш да заминеш – продължи Саха. – Не мога да кажа, че те обвинявам. Говорих надълго и нашироко с лейди Ланфорд, нали разбираш. Тя никога няма да те приеме като съпруга на Джамал. С времето той ще те намрази.

Последната хаплива забележка тя произнесе с възможно най-сладкия си глас.

– Не я слушай, Зара – намеси се Зайнаб.

– Ами Харун? – обърна се Зара към Саха.

Саха вдигна рамене.

– Какво Харун? Тук е Англия и мога да правя каквото си поискам. Освен това – добави тя, като изгледа кръвнишки Зайнаб, – Харун напоследък е твърде зает със Зайнаб, за да ми обърне внимание.

Зайнаб се изчерви, осъзнавайки, че Харун наистина все повече се привързваше към нея.

– Изобщо не те е грижа за Харун. Той е добър човек и заслужава нещо по-добро от тебе.

– Никога не съм го искала – заяви Саха. – Честит да ти е. – И тя се обърна към Зара. – Идваш ли с мене?

– Не, Зара, не го прави – замоли я Зайнаб.

– Да, готова съм – каза Зара, без да обръща внимание на Зайнаб, и притисна калъфката към гърдите си.

– Господарят Джамал много ще се разсърди, като види, че те няма – предупреди я Зайнаб.

Жените не знаеха, че Джамал стои на прага на отворената врата и с все по-растящ гняв слуша разговора им.

– Много съм сърдит – разнесе се резкият му глас, всявайки страх у всички и най-вече у Зара. – Оставете ни – нареди той на другите, без да сваля поглед от бледото лице на Зара.

Студената властна нотка в гласа му накара жените да излязат веднага.

– Саха, преди да излезеш, искам да знаеш, че говорих с кочияша. Двамата с Харун смятаме, че трябва да заминеш. Харун те чака отвън при кочияша. Ще те придружи до Лондон и ще те предаде на капитан Брахим. Няма да излезеш оттук без пукната пара, макар да знам, че Брахим е хлътнал по тебе и ще се погрижи за благополучието ти.

– Господарю Джамал...

– Нищо не казвай, Саха, просто излез. Искам да говоря насаме със съпругата си.

Саха побърза да излезе, за да отиде при Харун. Нямахше търпение колкото може по-скоро да остави зад гърба си това противно място.

Зара не трепна под пронизителния поглед на Джамал.

– Мислех, че си отишъл на лов със соколи.

– Конят ми загуби подкова и трябваше да се върнем. Видях каретата готова пред главния вход и разбрах, че нещо не е наред. Мама взе леката карета сутринта. Знаех, че Саха иска да замине, и щях по-нататък да уредя това. Нямах представа, че и ти възнамеряваш да заминеш с нея, докато не чух разговора ви.

– Откога ни слушаш?

– Достатъчно дълго. Нима мислеше, че ще те пусна да си отидеш с детето ми, което расте в тебе?

Един мускул трепна в ъгъла на устата му, единственият признак на съдржания му гняв, с изключение на външното спокойствие. Не беше пресищо на Джамал да бъде толкова спокоен.

– Надявах се, че ще разбереш, че е за твоё добро. Никога не съм искала да застана между майка ти и тебе. След време щеше да ме намразиш.

– Нека аз да съдя кое е доброто за мене. Мислех, че си по-умна и няма да слушаш долните лъжи на Саха.

– Чул си и това?

Той кимна.

– Трябваше да ми вярваш, Зара. Нека аз да се справя с мама. Време е да ѝ кажем да бебето.

– Наистина ли не искаш да се жениш за лейди Каролайн?

Джамал изруга.

– Каролайн е една снобка със синя кръв. Гледа на мене като на романтична фигура. Заинтригуваха я моят смесен произход и богатството ми. Мама ѝ каза, че е съвсем просто да се разведе по ислямския закон, и Каролайн си е извадила погрешното заключение, че ще се разведе с тебе и ще се ожени за нея. Тя е прекалено заблудена, за да разбере, че наистина те обичам и няма да се откажа от тебе.

– Майка ти никога няма да ме приеме.

– Не майка ми се ожени за тебе, а аз. Когато ти и детето ще сте в състояние да пътувате, ще посетим всичките ми имена и ще изберем едно, в което да живеем. Ланфорд Манър винаги ми е било най-любимото, но искам ти да избереш дома ни. Мама обича Ланфорд Манър и подозирам, че би предпочела да остане тук.

– Не искам никога да съжалиш, че си се оженил за мене.

– А ти съжали ли, че се омъжи за мене!

– Никога!

– Това чувствам и аз. Дори не мисли да заминаваш. Сигурно си била много разстроена, за да сметнеш, че ще те пусна да си идеш. – Той я взе в прегръдките си и потърка нос в бузата ѝ. Невъзможно беше да продължи да ѝ се сърди, въпреки необмислената ѝ постъпка. Как беше могла да повярва, че ще му е по-добре без нея? – Обещаваш ли, че вече няма да правиш такива глупави неща?

Показвайки старото си вироглавие, Зара изправи рамене и се вгледа в него.

– Не мога да ти обещаю нищо, шейх Джамал, освен че ще те обичам с цялото си сърце.

– Ще се съгласиш ли на християнска сватба, с всичките ѝ там гости и приеми? Не искам законността на брака ни да се поставя под въпрос, нито пък наследственото право на детето ни.

Зара сви вежди. Не знаеше нищо за християнството.

– Това ще те направи ли щастлив? Трябва ли да се откажа от Аллах?

– Ние сме женени независимо каква религия изповядваме. Аллах знае, че сме женени, но трябва да покажем на християнския свят, че сме

съпруг и съпруга. Няма да настоявам, ако ти имаш нещо против.

– Прав си, Джамал. Трябва отново да се оженим, за да докажем на света, че сме свързани и пред Аллах, и пред християнския Бог.

– Да слезем ли долу и да кажем на мама за бебето?

Тя му се усмихна съблазнително.

– Не сега. Трябва да се убедя колко ме желаеш. Люби ме сега, Джамал.

Джамал ѝ отвърна с нежна усмивка.

– Ще бъде удоволствие за мене.

Тази вечер лейди Елоиз беше поканила гост в Ланфорд Манър. Когато слезоха долу за вечеря, Зара и Джамал с изненада видяха един мъж на средна възраст да говори с лейди Елоиз в елегантната приемна. Благородната му посивяла коса и спретнатите мустаци му придаваха изглед на спокойна увереност.

Лейди Елоиз вдигна очи, когато Зара и Джамал влязоха в стаята.

– А, Джамал, ето те и тебе. Ела да се запознаеш с лорд Робърт Къминс, граф Дърбин. Робърт, това е синът ми Джамал лорд Ланфорд.

Джамал подаде ръка и графът сърдечно я стисна. – Дърбин, приятно ми е да се запознаем – каза Джамал. – Наблизо ли живеете? Не си спомням да се сме се срещали преди.

– Купих имението Хинкли, когато се преместих от Ирландия преди няколко месеца. Така че станал ваш съсед. Запознах се с красивата ви майка на приема, даден в моя чест от лорд и лейди Фриймънт.

Той погледна нежно Елоиз и Джамал се запита какво става тук.

– А това трябва да е красивата ви съпруга – продължи Дърбин и се поклонил галантно над ръката на Зара.

– Това е лейди Зара – каза малко хладно Елоиз. – Джамал се ожени за нея в Мароко.

Мамо – каза Джамал ядосан, стискайки зъби, – искам да поговоря насаме с тебе. Бихте ли ни извинили, Дърбин?

– Разбира се. Аз ще забавлявам съпругата ви, докато вие говорите с майка си.

Елоиз тревожно се вгледа в лицето на Джамал, когато той решително затвори вратата на библиотеката и се обърна към нея.

– Какво е толкова важно, та не може да почака?

– Първо, искам да престанеш да третираш Зара като парий. Тя е моя съпруга и ще остане такава. Второ, престани да създаваш положения,

които ме карат да стоя в компанията на лейди Каролайн. Това дразни Зара и не искам тя да се тревожи точно сега. Караш ме ужасно да съжалявам, че се върнах в Англия.

– Не знаеш колко е трудно за мене, синко. Всеки път, щом погледна Зара, виждам жената, чийто баща уби моя любим Ахаб.

– Всеки път, щом погледна Зара, аз виждам жената, която обичам, и майката на моите деца. Зара носи дете от мене, мамо. Твоето първо внуче.

Възторгът на лейди Елоиз беше напълно искрен.

– Дете? Зара е бременна?

– Точно това ти казах. Ще я отведе някъде, където няма да понася твоята студенина. Никога не съм си представял, че можеш да се държиш така. Винаги си била толкова любяща и загрижена.

– Бебе – повтори Елоиз и изразът на лицето ѝ се смекчи. – Чудесно ще бъде да има бебе у дома.

– Не ме ли чу, майко? Отвеждам Зара оттук.

Изведнъж внучето ѝ се стори далеч по-важно от неприязънта.

– О, Джамал, не знам какво ми става. Аз съм една глупава старица. Не биваше да обвинявам Зара за греховете на баща ѝ. Ще ми простиш ли? Зара ще ми прости ли? Искам да познавам внучето си.

– Разбира се, прощавам ти, но не мога да говоря от името на Зара. Тя искаше да ме напусне, за да запази мира в семейството. Зара е горда и смела, войнствена като всички бойци, които познавам, и я обичам. Искам и ти да я обикнеш.

– Ще се опитам, синко, наистина ще се опитам.

– Ще пратя да я доведат при тебе, за да ѝ го кажеш лично.

– Джамал, относно лорд Робърт...

– По-късно, мамо.

И той излезе, преди тя да беше довършила изречението си.

След няколко минути Зара влезе в библиотеката, напрегната и неспокойна заради предстоящия разговор насаме с лейди Елоиз. Тя бърбеше непринудено с лорд Робърт, когато Джамал ги прекъсна, като каза само, че майка му искала да говори с нея на четири очи.

– Искали сте да ме видите, лейди Елоиз?

– Това, което искам, скъпа, е да се извиня – каза Елоиз. – Съжалявам за студеното посрещане и се надявам, че ще мога да го възмездя. Не биваше да правя прибързани изводи по отношение на тебе. Разбрах за бебето, което носиш, и искам да бъда част от живота на внучето си. Ще позволиш ли, Зара?

Сълзи избиха в очите на Зара. Това беше посрещането, за което си беше мечтала, но досега ѝ беше отказвано.

– Не ви се сърдя, милейди. Не познавам майка си и имах само баща си. Много го обичам и винаги ще го обичам. Като знаете това, ще можем ли все пак да бъдем приятелки?

– Джамал те обича. Това е достатъчно за мене. Детето ти ще изпълни този стар дом с щастие и любов. Как мога да не ти предложа приятелството си... и един ден, може би, любовта си?!

Те се прегърната сърдечно, а после лейди Елоиз каза:

– Да отидем ли при мъжете? Робърт ще си помисли, че съм го изоставила.

– А, ето ги и дамите – каза Робърт, когато Зара и Елоиз влязоха заедно в приемната. – Точно навреме. Вечерята е сервирана.

Той предложи ръка на Зара, а Джамал съпроводи майка си по пътя към трапезарията.

След приятните разговори, към края на вечерята Робърт се поизкашля и запита:

– Каза ли им, Елоиз, любов моя?

Джамал премести поглед от Робърт към майка си с вдигната вежда.

– Какво да ни каже?

Лейди Елоиз се изчерви до корена на косите си.

– Още не съм, Робърт. Имахме да разискваме други неща.

– Тогава настоявам сега да им кажем – отвърна Робърт. Преди Елоиз да успее да изрази някакво мнение, той продължи: – Помолих лейди Елоиз за ръката ѝ и тя любезно се съгласи да се омъжи за мене. Тоест, ако вие не възразявате, Ланфорд. Мога да ви представя пълен финансов отчет, ако желаете. Майка ви никога няма да изпитва липса на каквото и да било. Тя ми стана много скъпа.

– Бих искал да чуя и какви са чувствата на майка ми – каза Джамал, смаян от развоя на събитията.

– Самотна съм, Джамал. Робърт ми показва, че животът не е свършил за мене. Ти имаш Зара и скоро ще имате и дете, което ще обогати живота ви. Бих искала да остана наблизо до вас, но искам и да имам собствен живот. Обичам Робърт и искам да се омъжа за него.

– Тогава ще направим двойна сватба – каза въодушевено Джамал. – Веднага щом може да се уреди. Двамата със Зара решихме да се венчаем по християнския обред. Нали не възразявате, ако това се превърне в паметно събитие?

Лейди Елоиз се усмихна.

– Би ли желала да споделиш с мене твоя изключителен ден, Зара?

– Денят в който се оженихме с Джамал, завинаги ще остане нашият „изключителен“ ден. Ще бъда щастлива да споделя втория такъв ден в живота си с вас и лорд Робърт.

Вдигнаха поздравница за любовта и щастието, после Джамал и Зара се извиниха и оставиха двамата годеници насаме.

– Човек никога не знае какво да очаква от живота – каза Джамал, когато се озоваха сами в стаята си. – Мама със сигурност е пълна с изненади. Нямах представа, че мисли за женитба.

– Лорд Робърт е много красив.

– А аз не съм ли? – И той направи изящна поза.

– Ти, милорд шейх, си неизразимо арогантен. Ти си прекалено дързък, но предполагам, че човек би могъл да те опише като поносимо красив.

– А ти, моя красива принцесо, никога няма да бъдеш укротена. Въпреки острия ти език успях да оцелея, без да бъда нарязан на парченца. – Очите му блеснаха дяволито. – Ела в леглото. Искам да те прегърна. Може дори да намеря онези сребърни топчици, които толкова много харесваш.

Тя се вгледа в него.

– Донесъл си ги?

Той ѝ се усмихна с истинска наслада.

– За удоволствие на моята господарка. Вдигна я на ръце и я отнесе в леглото.

И накара тялото ѝ да запее, а сърцето ѝ да се зарее във висините на радостта, че е жива и е с него.

КРАЙ

© 1997 Кони Мейсън

Connie Mason
Sheik, 1997

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesion, 2009

Издание:

Кони Мейсън. Шейх
ИК „Ирис“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11589>]